

МЕГ ХЪДСЪН ОБЕЩАНИЕ ЗА ОБИЧ

Превод от английски: Любомир Спиоров, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Къщата изглеждаше занемарена. Клер трепна при вида на провисналата стълба, която водеше до предната веранда, ожулената бяла боя на външната дъсчена облицовка и липсващите летви от жалузите на високите изящни прозорци. Поколеба се, преди да отвори вратата на взетата под наем кола. Благоразумно ли бе да идва в Лейкпорт? Твърде късно беше да се връща...

Преди много години леля Дилия засади розови храсти от двете страни на парадната алея. Те все още бяха там, но листата им бяха покрити с черни точки, а цветовете клюмаха на нежните си стъбла. Клер ги огледа внимателно и с упрек се запита дали очакваше да завари познатия ѝ едновременен домашен уют.

Напомни си, че не бе направила нищо за поддържането на имота. Беше обърнала гръб на това място, а в известен смисъл — и на Лейкпорт, прекрасен старинен град, сгушен покрай брега на езерото Шамплейн в северната част на щата Ню Йорк. Избяга оттук преди четиринайсет години, в деня на сватбата си. Откакто преди пет години почина леля ѝ Дилия, за всичко остана да се грижи Ели.

Внезапно, сякаш мисълта за нея я материализира в битието по магически начин, Ели изникна до колата. За момент двете жени се гледаха напрегнато през малкото прозорче на вратата. След това братовчедка ѝ отвори рязко и двете се прегърнаха. Сълзи навлажниха бузите им.

Домакинята се отдръпна първа и избута гостенката на една ръка разстояние. Огледа я с красивите си тъмни очи, които притежаваха способността да проникват чак до същността на нещата.

— По-прелестна си от всякога! — възкликна задъхано Ели.

На свой ред Клер я огледа и очите ѝ се замъглиха. Видя миловидно лице, прямо и честно като слънчев лъч през летен ден, върху което годините бяха оставили своя отпечатък. Въпреки разликата от няколко месеца във възрастта, Ели изглеждаше с повече от седем години по-стара. Преди да навърши двайсет бе пълничка, а

сега бе въздебела. Сиви кичури прошарваха кестенявата ѝ коса. Нямахше дори следа от грим.

Мисълта за впечатлението, което създаде, накара Клер да се почувства неловко. Бледозелената ѝ рокля сякаш бе излязла от страниците на модно списание, цветът контрастираше с медночервените отблясъци, които хвърляше дългата до раменете, чуплива кестенява коса. Тялото ѝ бе оформено още по-добре, отколкото преди четиринайсет години. Сега тежеше може би два и половина килограма по-малко и така изпъкнаха идеалните ѝ пропорции. Гримът ѝ бе безупречен, както винаги. Почти незабележими сребристи сенки усилваха чистия сив цвят на очите, докато лек оттенък на розов руж подчертаваше скулите. Същият розовеещ блясък концентрираше вниманието върху щедрата пълнота на устните. Характерът на нейната работа налагаше всекидневен да се среща с много хора и бе длъжна да изглежда добре, ето защо беше се научила до съвършенство да употребява грим.

Ели обгърна кръста ѝ и я поведе навътре в широкото фойе.

— О, Клер! — възкликна пресекливо тя. — Как се радвам, че си тук! Колко време мина! Толкова неща имам да ти казвам!

Гостенката мълчаливо се съгласи с нея. Беше уверена, че няма да ѝ се сърдят за безчислените ѝ пропуски, които се множаха през годините на раздялата.

— Да изпием по чаша чай най-напред! — предложи Ели радостно възбудена.

Клер измърмори нещо като съгласие и я последва през дългия хол, покрай извитата стълба, през дневната и накрая — в кухнята. Нарочно не погледна наляво към Оркестрантската зала, неразделна част от музикалното училище „Пармитър“ в продължение на почти цяло столетие. Когато за последен път видя тази стая, тя бе като излязла от приказките, пълна с бели цветя и атлазени панделки, приготвени за сватбата ѝ, която така и не се състоя. Премина бързо, но успя да забележи петната влага по таваните, износения дъбов паркет и отлепените тук-там тапети.

Помнеше прекрасно огромната кухня, източник на апетитни миризми, където леля Дилия непрестанно свещенодействаше. Сега помещението ѝ се стори някак старомодно и мрачно, обстановката се разведряваше само от гостоприемството на домакинята, която се зае да

пригответи чай и извади на масата чиния с току-що опечени бисквити. Ели напълни чашите и се намести удобно на стола с права облегалка. Въздъхна с облекчение и чак тогава се обърна широко усмихната към новодошлата.

— Е, откъде ще започнем?

Главата на Клер се изпразни от всякаква мисъл. Почувства душата си някак куха, без сили... и незнайно защо — уплашена.

— Безсмислено е да правиш такава физиономия! — промълви нежно нейната събеседница. — Няма да си припомним миналото.

Клер разбра, че страданието се е изписало на лицето ѝ. Буца заседна в гърлото ѝ. Опита се да преглътне, но не успя.

— Не съм съвсем сигурна! — промълви неуверено тя.

— Аз пък — съм! — гласеше категоричният отговор. — Мислиш, не се досещам колко трудно си взела решението да дойдеш? Направила си го само за да ме избавиш от беда! Съзнавам го и съм ти признателна повече, отколкото мога да изразя с думи.

— Скъпа...

— Безполезно е да се чувстваш виновна за каквото и да било. — Ели тръсна глава. — Миналото не може да се поправи. Повярвай ми, разбирам напълно защо не си могла да се върнеш... досега. — Пресегна се за посипана със захар бисквита. След това бавно продължи: — Нямах да настоявам да си дойдеш, но освен че имам нужда от теб, исках и да те видя.

Двете бяха близки приятелки още от малки, Клер усети прилив на обич и без да се замисли, отговори:

— Не биваше да се разделяме за толкова дълго! Все щяхме да намерим начин да се срещаме!

— Беше ми почти невъзможно да се измъквам — отвърна откровено братовчедка ѝ, — а до март, когато почина баща ми, работех непрекъснато.

Образите на чичо Ралф, бащата на Ели, на Дейвид Пармитър — техния дядо, и лелите им Дилия и Шарлот изникнаха в съзнанието на Клер. Преди четиринайсет години, когато ги напусна, те всички бяха живи и здрави. Сега къщата изглеждаше пуста без тях.

— Какво стана с Томас Хаскъл? Наистина ли смята да ни създава неприятности?

Ели кимна.

— Каза, че не желаел да поставя този въпрос, докато татко беше жив. Баща ми имаше законно основание да живее в този имот и никой не можеше да му го отнеме приживе. Не мисля, че Томас очакваше баща ми да го надживее — последните няколко години имаше проблеми с бъбреците, а след това дойдоха усложненията и със сърцето. Крепеше се някак. — Продължи, сякаш го оправдаваше. — Зная, че беше мечтател. Но бе жилав и със силен дух, нещо, което Хаскъл не подозираше. Томас твърди, че пази онова завещание...

— Кое по-точно? — прекъсна я стреснато Клер.

— Леля Лоти била изразила последна воля няколко дни преди смъртта си. Така поне твърди Томас. Определила го за изпълнител на завещанието си по отношение на нейния имот — обясни Ели. — Поради това той има правото да погаси дълговете ѝ чрез продажба на някои вещи. Мисля, че точно така е записано.

— И какви са тези предмети? — попита Клер. — Тя се е изнесла оттук много отдавна, в къщата при самото езеро, нали не се лъжа? — Спомни си всичко това от писмата, които беше получавала от братовчедка си.

— Да. Леля Лоти и Томас се пренесоха там преди осем години. Но юридически тя все още притежаваше голяма част от тукашното имение. Дядо го раздели по равно на трите си деца. Леля Дилия се отказа от своя дял, който се раздели от татко и леля Лоти. Ето как тя стана собственичка на половината от целия имот.

— Това се случи преди две години, нали?

— Да.

— Но ти не ми ли писа, че леля Лоти е откарала всичко свое?

— Взе по-голямата част — съгласи се Ели, — мебели, картини, сребърни прибори и сервизите от китайски порцелан. Двете с леля Дилия водиха доста тежки спорове за това, което ти се полага на теб, като член от рода Пармитър.

— Никога не съм копняла за семейните съкровища — сподели откровено Клер и се усмихна едва доловимо. — Всъщност, не ги заслужавам. Всичко трябва да остане за теб. Дори да е толкова много, че да напълни цял музей, пак не би могло да възнагради твоето... — не можа да намери точната дума. Болезнено осъзнаваше, че Ели беше посветила най-хубавите години от живота си на семейството. Отказа се от младостта. Остана в Лейкпорт и се грижеше за баща си и по-

голямата му сестра, а в известен смисъл и за Шарлот Пармитър-Хаскъл. За нищо на света не би повярвала, че леля Лоти се беше доверявала напълно на човека, за когото се омъжи, тъй като тя започваше петдесетте, а той бе едва на трийсет и девет.

Клер помнеше ясно пролетта, когато едва шестнайсетгодишна, малко след смъртта на родителите си, дойде да живее тук, в къщата на своя дядо. Томас ѝ направи неприлично предложение, а бе женен за Шарлот само от няколко месеца. Беше пьян и по-късно ѝ се извини, като обвини алкохола за поведението си. Клер заяви, че ако още веднъж я докосне, ще каже на леля си. Той не повтори.

Това се случи преди осемнайсет години. Тогава Томас Хаскъл бе едър красив мъж. Днес гонеше шейсетте. Беше вдовец и щеше да се възползва от вероятно голямо наследство.

— Надявам се, че си ангажирала добър адвокат — додаде тя.

— Да. Бил Еджърли.

Клер вдигна рязко глава. Като ученици Ели и Бил ходеха сериозно известно време. Ако не я лъжеше паметта, братовчедка ѝ първа прекъсна връзката. Дълго време след това момчето се щуреше из града явно покрусено. Ели не пожела да обясни защо не иска да вижда повече приятеля си. Намекна, че била влюбена в друг, но името му не довери никому. Понякога Клер подозираше, че обект на несподелената любов на Ели беше Кинг. Нейният Кинг!

В гърлото ѝ отново се надигна буца. Поиска да разпита за него. Въпросът бе на върха на езика ѝ, но тя знаеше, че не бе готова да чуе отговора. Слава Богу, той бе много, много далече, в противен случай Ели щеше да го спомене в писмата.

— Не знаех, че Бил Еджърли е станал адвокат.

— Завърши университета на щата и няколко години практикува в Олбъни, но сетне реши да се върне. — Разказът продължи бавно: — Там се оженил за местно момиче, но то след време починало от рак. Тъжна история!

Клер я побиха тръпки — нейният мъж си отиде от същото.

— Имат ли деца?

— Не. — Ели замълча и след това добави: — Стела, сестрата на Бил, поддържа домакинството. Тя така и не се омъжи. Та значи, Бил ще ни представя в съда.

— Нас двете ли?

— Да, теб и мен.

— Не се нуждая от адвокат — възрази тя. — Дойдох само за да дам показания на делото.

— Половината от всичко тук трябва да е твое — настоя упорито Ели. — Защо мислиш водя този спор с Томас? Както и да е, Бил иска да поговори с теб. Нека не влизаме в разправии относно фамилните наследствени права преди срещата с него — усмихна се най-накрая тя.

— Добре — съгласи се неохотно Клер и също се усмихна. — Щом казваш.

— Настоявам! А сега нека да извадим багажа ти от колата, преди да се е смрачило?

Беше началото на юни. Лятото тъкмо започваше да се прокрадва в северната част на щата Ню Йорк и нямаше да се стъмни скоро. Имаше достатъчно време да внесат нещата. Независимо от всичко Клер с радост прекъсна разговора, нуждаеше се от няколко глътки свеж въздух.

Извади от багажника на колата куфара си и няколко обемисти чанти, пълни с дреболии. След това двете примъкнаха всичко нагоре по извитата стълба. Гостенката напредваше по стъпалата и всяка крачка представляваше за нея пътешествие назад във времето, тъга и носталгия се смесиха, за да разкъсат сърцето ѝ.

Тъкмо стигнаха площадката на втория етаж и телефонът извънтя.

— Пригответх ти стаята с жълтите тапети. — Припряно избърбори Ели. — Там живееше леля Дилия, помниш ли? Ще видя кой ме търси и се връщам веднага.

Клер кимна и се отправи към ъгловата стая отзад, където преди четиринайсет години, върху леглото на леля ѝ стоеше разстлана красивата булчинска рокля, която бе носила още баба ѝ.

Спомените разтърсиха из основи душата ѝ и щом прекрачи прага, цялата се разтрепери. Не можа да се овладее, дори когато отиде до прозореца и погледна към градината, едно време така хубава, а сега избуяла и запусната.

Куклената къща бе още там!

Клер се разлюля. Надяваше се, че отдавна е разрушена. Така се изуми, че дори отстъпи назад, сякаш се бранеше от нечий удар. Куклената къща бе съвсем миниатюрна. Била построена за прабабите на двете братовчедки във време, когато животът бил по-лек и изпълнен

с мисъл за ближния. Малката къщурка предизвикваше възторг у всяко дете. Мебелите бяха съобразени с ръста на малчуганите и големината на техните играчки.

Точно тук един неделен следобед осемнайсетгодишната Клер сподели с Ели, че обича Кинг Фарадей. Той я беше поканил на среща. Сложила беше розова рокля от тюл и атлазени сандали със същия цвят. Кинг ѝ подари венец от тъмнорозови рози. По-късно тя прибра цветята в стара книга, която намери в салона. Хрумна ѝ, че те все още бяха там, но с покафенели листчета и увехнали — подобно на любовта ѝ към Кинг.

Чу зад себе си стъпки. Ели се появи и някак си задъхано каза:

— Обади се госпожа Бринкли, дето живее на улица „Корт“. Не ми каза нищо особено. — Огледа се и добави: — Мисля, че тук ще ти бъде удобно. — Тази стая е в по-добро състояние от останалите. — Обади се Ели. — Искаше ми се да постегна малко тук. Трябва да се боядиса и да се сменят тапетите.

Излишно беше братовчедка ѝ да се извинява. Съжали, че Ели не беше споделила с нея достатъчно в писмата си през годините. И при най-малкия намек за финансови затруднения щеше да помогне и то — с радост.

— Бих те поправила: никога не си имала достатъчно време — произнесе почти отсечено гостенката, — нито пък, може би и необходимите средства през последните години.

— Откакто се помина дядо, с парите наистина започна да става трудно — тъжно се съгласи Ели.

— Кога почина той? — попита Клер, засрамена, че не си спомня точната година.

— Преди около дванайсет години. Той боледува дълго време, а подир туй прекара няколко месеца в болница. Това влоши рязко семейните финанси. Дори не бе помислил за медицинска или здравна застраховка...

Като всички от рода Пармитър, разсъди Клер, с голяма доза увереност. До един бяха музиканти и мечтатели, разчитаха на семейното наследство. Дейвид Пармитър определяше разходите. И наистина, по негово време имението процъфтяваше.

— Нещата щяха да се оправят, ако леля Дилия ми позволяваше да продавам туй-онуй от време на време. Но тя не желаше да се

разделя с вещите, а след смъртта ѝ леля Лоти продължи по същия начин. От друга страна, оказваше силно влияние върху баща ми. Не мога да ти опиша колко пъти ни обсаждаха търговци на антики с молба да помислим дали не искаме да се разделим с част от чашите от Сандуич, с дреболиите от Тифани или Лимож, да не споменавам за картините. Бил настоя да дам вещите за оценка. Няма да повярваш какви пари дават за платната в Оркестрантската зала!

— Мога да си представя — кимна Клер.

Професионалните ѝ интереси бяха точно в тази област, притежаваше две много печеливши галерии за изящни изкуства — едната в Ню Йорк, а другата — във Флорида. Помнеше всяка творба — дори прекалено добре. Мисълта за тях ѝ причиняваше болка, тъй като обстановката в помещението беше се врязала в паметта ѝ. Кой знае колко време щеше да събира кураж, преди да прекрачи тази част на къщата.

Голямата квадратна стая заемаше почти цялото ляво крило на приземния етаж. Наричаха я „Оркестрантската“, защото симфоничният оркестър на Лейкпорт репетираше там. Самите концерти се изнасяха в салона на училището.

— Оркестърът още ли се събира в къщата? Ти ли дирижираш?

Ели приседна на крайчеца на леглото и опъна крака.

— Отговарям с „да“ и на двата ти въпроса. Само преди седмица приключи последната ни музикална изява. Беше в памет на баща ми, той искаше това. През лятото не провеждаме репетиции. Винаги започваме в първата сряда на септември. Но тази година... не ми се ще да продължа.

Клер погледна братовчедка си, спомни си за бремето по поддръжката на къщата и за другите членове на семейство Пармитър и сърцето ѝ се сви от съчувствие, примесено с вина.

— Ако не желаеш да продължаваш — недей! — рече тя, но тонът ѝ се случи по-рязък от необходимото.

Ели се усмихна тъжно.

— Лесно е да се каже...

— Но не и да се направи. Защо, Ели? Сега разчиташ само на себе си.

— Не смятам, че е така — възрази братовчедка ѝ. — В продължение на почти цяло столетие родът Пармитър беше се

посветил на музиката, с което стана известен не само в Лейкпорт, но и в цялата долина Шамплейн. Част от нашите ученици продължиха в други музикални школи и създадоха свое име сред музикалните среди. А преди това някои от последователите на дядо...

— Да, зная всичко това — прекъсна я уморено, — но времената се менят. Настъпва момент, когато трябва да те сменят. Време е да започнеш да водиш свой личен живот.

— Дали? Не зная. Не мога да си представя какво бих направила, ако животът ми не е свързан с миналото. Не приличам на теб. Никога не съм била независима.

— Всичките ни роднини разчитаха на теб!

— Може би. Но подсъзнателно усещам, че се стремях точно към това и даже ги поощрявах. Чувствах те близка като сестра, но сега вече знам, че сме много различни. — Усмихна се с усилие. — Направи сравнение между нас. Изглеждаш модерна като картинка, а аз приличам на стара обувка!

— Няма да ти позволя да се подценяваш! — смръщи вежди Клер. Ели се засмя, но някак неестествено.

— Не преувеличавам, казвам ти истината. Има нещо в духа ти, което се е предало по наследство. Твоят баща първи напусна семейното гнездо...

Така беше! Джерард Пармитър замина от Лейкпорт, за да учи в колеж и така и не се завърна. Обърна гръб на кариерата като музикант, което неговият баща не можа да му прости до края на дните си, и завърши търговия и финанси по непонятни за всичките си роднини причини. Започна работа в брокерска фирма в Ню Йорк и се ожени за богато момиче от същия град. В Лейкпорт идваше за кратко — само за отпуските си.

Обикновено родителите на Клер прекарваха няколко дни в градчето и я оставяха там, а те самите заминаваха на пътешествия из Европа и Ориента. Майка ѝ Луиз беше получила огромно наследство, така че имаха достатъчно пари за тези пътувания. Идваха да вземат Клер, преди да се върнат пак в Ню Йорк и да я заведат в интерната. В тези промеждутъци от време братовчедките изживяваха най-щастливите мигове от своето приятелство. Джерард и Луиз винаги донасяха подаръци — прекрасни произведения на изкуството за възрастните, и дреболия, секващи дъха от изненада, за двете момичета.

Клер обичаше подаръците, но те не можеха да запълнят празното място в душата ѝ. Предполагаше, че родителите ѝ я обичат, но в действителност тя бе извън живота им. Често чувстваше, че им пречи, когато тримата се съберяха заедно. Противно на желанието си, започваше да изисква и да моли да ѝ обърнат внимание. До известна степен стана разглезена и... много самотна.

Родителите ѝ загинаха при полет с хеликоптер между два острова в Южния Пасифик. По пътя изследвали угаснал вулкан и катастрофирали. След два месеца Клер щеше да навърши шестнайсет години...

Чичо Ралф и леля Дилия пристигнаха в интерната и я взеха за погребението в Ню Йорк. След това вкупом отпътуваха за Лейкпорт. Клер не говори много и не проля нито една сълза, но през нощта, когато остана сама с братовчедка си, даде израз на своите чувства. Щеше да помни цял живот как Ели легна при нея, прегърна я силно и ѝ обеща: „Винаги ще имаш мен! Ще ти помагам във всичко!“.

Шестнайсетгодишна, Клер вече знаеше, че дядо ѝ отдавна не одобрява постъпките на по-малкия си син. Изглежда, Дейвид Пармитър вярваше, че Джерард е виновен за собствената си смърт, дори само заради характерните за него глупави прищевки. В резултат — проявяваше сдържаност към дъщеря му и това я смразяваше, особено през първите седмици на тежката загуба. Лелите ѝ бяха много мили, но тя дълго не можа да свикне с тях. Двата свята, в които бяха живели — техния и нейния, се оказаха твърде различни. Чичо ѝ Ралф се движеше като привидение — беше самотен и замислен, околните твърдяха, че непрекъснато тъгувал за красивата си жена, която починала, давайки живот на Ели. Ето как братовчедка ѝ единствена се оказа изцяло на страната на Клер.

Девојката получи значително наследство, въпреки че родителите ѝ вече бяха стопили повече от половината от парите на майка ѝ и спечеленото от капиталовложенията на баща ѝ. В завещанието си баща ѝ беше посочил един от своите партньори от бизнеса да бъде попечител по отношение на имота му и тоя на жена му. През първите няколко години приходите биваха плащани на Дейвид Пармитър за отглеждането на малката и за нейното образование. Тя получи наследството си чак когато навърши двајсет и пет.

Завърши с въздишка окачването на последната си рокля в гардероба и се обърна с престорено оживление.

— Бих искала да те поканя на вечеря, Ели! Нека посетим най-добрия ресторант в околността!

Приятелката ѝ изглеждаше ужасена.

— Направила съм пилешко фрикасе — започна да я уговаря тя. — Твоето любимо — с подправки и стафиди, дето правеше леля Дилия, помниш ли?

Клер се изкуши да протестира, понечи да предложи да запазят билетите за следващия ден, но прецени, че няма да успее да убеди братовчедка си и отстъпи.

— Не мога да устоя на фрикасетото — каза сърдечно тя и Ели я награди с усмивка.

— Когато почина татко, близки и приятели ми донесоха най-различни неща, в това число — и няколко бутилки с отлично шери. Да пийнем по чашка. Какво ще кажеш?

— Защо не! — съгласи се Клер.

— Добре тогава!

Братовчедките се спуснаха по скърцащата дървена стълба и влязоха в кухнята. Златистите лъчи на залязващото слънце огряваха огромната дъбова маса, стилните столове и етажерките по стените.

— Би ли дръпнала щорите? — помоли Ели, зае се с напитките и извади две винени чаши. — По това време на деня светлината направо те заслепява.

Прозорците бяха с изглед на запад, като тези на спалнята с жълтите тапети на горния етаж, и от тях също се виждаше градината в задния двор. Клер прекоси помещението и хвърли поглед навън.

През онази юнска утрин преди много години тя се чувстваше обгърната от благоуханието на розовите храсти. Беше безкрайно щастлива и влюбена, вярваше в заблудението си, че всичко в нейния малък свят е наред.

Не желаше да си спомня. Обърна се рязко. В този момент братовчедка ѝ вдигна разтревожено поглед и очите им се срещнаха.

Ели пое дълбоко дъх, ръцете ѝ леко трепереха, когато поднесе пълните чаши на масата. Въпреки тези почти незабележими симптоми, гостенката се оказа съвсем неподготвена, когато домакинята изтърси:

— Много ми е неприятно, че трябва да ти го кажа първа, но смятам, че ще бъде по-лошо, ако скрия от теб. Градът ни е малък. Може и да не се срещнете, но не бих желала да оставя всичко на случайността. — Въздъхна дълбоко. — Преди повече от година — продължи с треперлив глас — Кинг се върна и остана тук!

ВТОРА ГЛАВА

Кинг Фарадей е тук, в Лейкпорт? Силите напуснаха Клер.

— Пребледня като призрак! — възкликна Ели. — Не знаех по какъв друг начин да ти го съобщя, освен — направо.

— Няма нищо! — Братовчедка ѝ овладя гласа си и възвърна душевното си равновесие. — Наистина няма нищо! — повтори тя, сякаш да убеди по-скоро себе си.

Въпросите, дълго потискани в подсъзнанието ѝ, започнаха да изплуват. Двете не споменаха името на Кинг Фарадей нито веднъж през всичките години на раздяла. Когато преди доста време Ели ѝ писа: „Кинг напусна града“, Клер ѝ отговори: „Моля те, не желая да чувам вече за него! Никога повече не споменавай това име пред мен!“ и Ели спази уговорката.

Много по-късно този проблем изгуби значение. Клер уреди живота си наново. Постепенно обхващат на нейните интереси, дейност и успехи се разширяваше и тя полека-лека забрави Кинг.

— Реших днес да споделя всичко, което имах да ти кажа. — Ели сбърчи чело, нещо, което правеше рядко. — Напоследък рядко можеш да видиш Кинг из града и може би няма да се срещнете, но такава вероятност съществува. Така или иначе, прецених, че шокът за теб ще бъде по-поносим, ако те предупредя.

— Права си — едва промълви Клер, опитвайки да омаловажи фактите. — А защо се е върнал? — престаши се тя да попита.

— Заради баща си. Доктор Фарадей получи удар по-миналата година.

Клер потрепери. Спомни си Джордж Фарадей — висок мъж с приятна външност, почтен и строг, той бе със сериозно предубеждение към жените, но заради нея бе направил компромис и се държеше любезно. Клер се надяваше, с течение на времето, между тях да се създадат добри взаимоотношения. Представи си горчивината, която бе изпитал при бягството ѝ. Нейната постъпка сигурно му бе послужила

като доказателство за това, колко е бил прав да се отнася така с представителките на отсрещния пол.

— Той възстанови ли се?

— Да — кимна Ели, — дори удивително добре. Налага му се да ходи с бастун, но нищо повече. Умът му е все така бистър. Кинг се завърна, преди баща му да излезе от болницата, след това реши да се засели отново тук. Сега двамата живеят в старата си къща на улица „Елм“.

Един необикновен спомен изплува и Клер запитва:

— В аптеката още ли работи Джеймс, чичото на Кинг?

Магазинът на Фарадей беше известна забележителност в града. Намираше се на ъгъла на улиците „Мейн“ и „Хелън“. Изигра важна роля и в живота на Клер през последните две години от гимназията. Двамата с Кинг се отбиха там да пият вишневи сироп при първата си среща...

— Да — потвърди Ели, — господин Фарадей още е собственик, но почти се е оттеглил. Работи само когато имат нужда от помощник. А Кинг...

Прекъсна я звънецът на входната врата.

— Сигурно е Бил — разбърза се тя. — Знаеше, че пристигаш днес, и поиска час по-скоро да говори с нас.

Вече излизаше от кухнята, но Клер не помръдна и само се вслуша в грохота на стъпките ѝ в коридора. Върна се след малко, следвана от Бил Еджърли.

Той бе по-слаб отпреди. Като млад бе висок като върлина и някак непохватен. Сега, макар да не бе напълнял, тялото му бе станало значително по-съразмерно. Той прекоси енергично кухнята и протегна ръка.

Тя я стисна прочувствено. Харесваше Бил, неговото обветрено простовато лице, червеникава коса, луничките и пронизателните зелени очи.

— Радвам се да те видя! — изломоти с усмивка той.

— И аз също!

— Толкова време не сме се срещали!

— Канехме се да пийнем шери — обади се Ели. — Ще възразиш ли, ако те почерпя една чашка?

— Отлично предложение!

— А можеш ли да останеш и за вечеря? — Ели избърза с въпроса, преди още да бе извадила третата чаша.

— Ей! — запротестира през смях той. — Не идвам в този час с намерение да си изпрося такава покана!

— Ще се радваме, ако поостанеш — настоя Ели, — освен ако Стела не те очаква.

— Тя смята да гледа първата прожекция в градското кино — отвърна Бил. — И аз щях да търся билети за тази вечер.

Тримата седнаха около кухненската маса. Клер се почуди дали и Бил нямаше да ѝ спомене нещо за Кинг Фарадей, но се сети, че той бе твърде дипломатичен, за да подхване толкова деликатна тема. Още като момче бе известен със своето състрадание и съобразяване с чувствата на околните.

Размениха няколко общи приказки и Бил запитва:

— Клер, искрено съжалявам, че ситуация като тази с Томас Хаскъл е причина да се върнеш в Лейкпорт. Надявах се да те видя отново, но при по-щастливо стечение на обстоятелствата.

— Това бе и моето желание — съгласи се тя. — Особено бих искала да не се налагаше Ели да се сблъсква с подобни неприятности, създадени именно от Томас.

— Той възнамерява да вземе колкото се може повече — заяви категорично Бил. — Няма смисъл да го подценяваме. Твърди, че се е грижил за Лоти през последните месеци, когато тя била болна и безпомощна.

— Вярно е — прекъсна го Ели. — Те живееха усамотено до езерото. Не можех всеки ден да ги навещавам, защото трябваше да гледам баща си. Предложих на Томас да я доведе тук, но той дори не пожела да го обсъдим.

— А какво каза леля Лоти? — попита тихо Клер.

— Така и не успях да разговарям с нея насаме, откакто бе прикована на легло — призна Ели. — Томас все се навърташе наоколо. Колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че той се е страхувал да не би тя да ми съобщи нещо важно. Когато наближи краят ѝ, тя рядко беше с всичкия си... говореше несвързано. Посещенията ми станаха кратки, мъжът ѝ все ме пъдеше с думите: „Мисля, че Лоти се измори. Като че ли е по-добре да си тръгнеш!“.

— Представям си! — измърмори адвокатът. — Повече от сигурен съм, че Лоти никога не би лишила вас двете от каквото и да било, а все още не съм се уверил във валидността на онова завещание, за което претендира той. Но дори всичко да е на ред, няма да се предадем без бой, нали?

— Не желая да участвам в това — избъбри бързо Клер. — Дойдох само за да помогна на братовчедка си... доколкото мога.

— Не можеш да се откажеш ей така! — обясни ѝ съвсем сериозно Бил. — Според Ели ти имаш законен дял от вещите в тази къща, та дори и от земята. Не забравяй, това бе чифликът и на баща ти. Наистина, когато дядо ти почина, остави цялата собственост на трите си живи деца — Дилия, Шарлот и Ралф, а вие двете не сте споменати в завещанието. Но...

— В никакъв случай не би ме упоменал — обади се Клер, в гласа ѝ се прокрадна горчивина. — Дядо не може да прости на татко, задето напусна Лейкпорт.

— Разбирам. Въпреки това баща ти е бил пълноправен наследник. Също, както и ти, като негова дъщеря. — Бил се усмихна кисело. — Дядо ти е проявил непредпазливост и затова не те е лишил от наследство, Клер, нито пък се е сетил да ти остави някоя символична сума. Ели, разбира се, получава целия дял на своя баща. Ще разгледаме подробно и този въпрос, но друг път.

— Изобщо не желая да се впускаме в тази тема! — мрачно заяви Клер.

— Само трябва да разделим семейните вещи. Искам и ти да притежаваш част от тях. — Настоя братовчедка ѝ. След това се обърна към адвоката. — Надявам се, разбираш, че между нас двете няма да възникнат имуществени проблеми.

— Убеден съм — съгласи се Бил. — Затова нека продължим и да направим следващата стъпка напред. Когато Лоти и Томас си построили къща до езерото, Лоти взела повечето ценности там, с което Дилия, макар и неохотно се е съгласила. И така, кратко време след смъртта на леля ти съставих завещанието на Лоти под нейна диктовка. Тя остави на Томас своя дял от земята и къщата тук, но не спомена нищо за вещите в къщата, които бе отнесла със себе си в новия си дом до езерото. Проблемът е в това, че Томас Хаскъл сега изявява претенции към половината от всичко. — Бил протегна празната си

чаша и се ухили. — Наследодателите ме подлудяват със своята некомпетентност! — заключи той с подкупваща усмивка.

— Моите роднини ме влудяват, откакто се помня! — извика Ели.

Адвокатът ѝ хвърли дълъг, пълен с разбиране поглед, а подир туй намигна на братовчедка ѝ.

— Но чак сега ни го казва!

Клер се опита да подреди фактите — толкова много хора, събития, проблеми!

— Искаш да кажеш, че Ели и Томас притежават собствеността съвместно?

— Да — потвърди Бил. — Не мога конкретно да го докажа, но проблемът се върти около вещите. Предполагам, че когато се осъществи действителната им продажба, те ще се окажат много по-скъпи от къщата и земите, взети заедно. Може би именно заради това Томас настоява предметите да бъдат разпродадени на търг и парите да бъдат разделени между него и Ели. Сетне възнамерява да обяви за продан и тукашния имот, а преди това ще го узакони като съвместно владение. Идеята не е толкова лоша — заключи замислено Бил. — Имението е прекалено голямо, за да живее в него единствено Ели. Очевидно е, че тя не може да преподава сама в цяло музикално училище. А от друга страна, ми се струва, че ти не би се върнала да живееш в Лейкпорт за постоянно, нали?

— Да, наистина!

— Така де, кой ще ръководи галериите, които, доколкото разбрах, са във Флорида и Ню Йорк.

— Точно така! — Клер бе напуснала преди четиринайсет години и моментът, когато можеше да се върне, отдавна беше минал.

Разговорът продължи около Томас Хаскъл, който бе се оженил за жена, четиринайсет години по-възрастна от него.

Причините за подобна стъпка не бяха много ясни, но една от тях като че ли бе алчността. Преди да се запознае с Шарлот Пармитър, Томас се скиташе без постоянна работа. Беше се научил да настройва пиана. Дилия го нае, за да оправи инструментите в музикалното училище. По-късно тя прокле деня, когато го зърнаха очите ѝ. Считаше го за безскрупулен използвач. В крайна сметка, изглежда, се оказа права.

Вечерта напредваше, пилешкото фрикасе бе чудесно и разговорът се прехвърли на други теми, свързани най-вече с Лейкпорт. Към десет Клер се измори дотолкова, че се извини и отиде да си легне. Ситуацията със завещанието бе тревожна, но мисълта за Кинг, който бе се завърнал в града, изцеди последните й сили и потисна всички останали тревоги.

Клер се събуди от сладкото ухание на рози, което нахлуваше на вълни през отворения прозорец на спалнята. В къщата бе тихо. Цареше такава тишина, че я обхвана необикновеното усещане за присъствие на невидими духове, които трепкат във въздуха, чакат и се ослушват. Дали не бяха призрци на умрелите от древния род Пармитър? Усмихна се на тази измислица. Всъщност, опита се да се ободри тя, ако има привидения в старата къща, то те са единствено продукт на моите спомени.

Внезапно осъзна, че не може повече да отлага посещенията си в Оркестрантската зала или да избягва разходките до края на градинската алея, да отваря вратата на куклената къща и да среща миналото.

Най-напред трябваше да свикне с Ели.

Клер се облече. Открехна вратата на стаята на леля Дилия и спря, връхлетяна от спомени. Преди четиринайсет години по същото време на деня в къщата щяха вече да отекват най-различни музикални тонове, способни често пъти да ти спукат тъпанчетата. От студиото на чичо Ралф, обикновено, се носеха пасажи, изпълнени на виолончело, които биваха повече от неприятни за ухото, особено, ако ги изпълняваше някой начинаещ ученик. В огромния вестибюл на долния етаж ехтеше пианото, където леля Дилия даваше уроци. Оживлението се пренасяше в Оркестрантската зала, където органът заемаше по-голяма част от едната стена, в случай че преподаваше там.

Леля Лоти свиреше виртуозно на флейта, пиколо и кларнет. Студиото й бе разположено в малка библиотека зад Оркестрантската зала. Оттам долитаха звуци от дървени духови инструменти.

Преди четиринайсет години Ралф, Дилия и Шарлот бяха преподаватели в своето частно музикално училище. Но онази сутрин, когато щеше да се състои сватбата й, в къщата не се чуваше музика.

Тогава тя слезе долу и надникна най-напред в Оркестрантската зала, където няколко души създаваха снежнобяла феерия от бели цветя. След това се задържа до кухненската врата, за да наблюдава как госпожа Дохърти, най-добрата готвачка в града, украсява триетажната сватбена торта с бели рози.

Ели и лелите бяха се залисали с нещо из къщата и точно в този момент Клер не срещна нито една от тях. Ако това бе станало, животът ѝ щеше да потече по съвсем друго русло.

Случи се така, че се измъкна в градинката в задния двор и отиде до куклената къща. Имаше нужда да остане за малко сама, преди да се качи горе и да се премени със сватбената рокля от бял атлаз и дантела, която бе останала още от баба ѝ и я чакаше разстлана върху леглото в стаята на леля Дилия.

Малката къщичка, където двете с Ели играеха като деца, никога не ѝ се бе струвала така скъпа и мила, както през онази юнска утрин. Вътре имаше само един люлеещ се стол, колкото да се побере Клер, и тя се разположи в него. Замечта се.

Само след няколко часа предстоеше да се омъжи за Кинг! Романтичната им връзка, започнала още в горните класове на гимназията, щеше да добие най-щастливия завършек.

Веднъж излязоха заедно подир урок по математика и момчето я помоли да се срещнат след училище. Тя все още помнеше живо тръпката на този момент. Не познаваше по-красиво и по-добро момче. Превъзхождаше останалите им съученици във всичко.

Ели ѝ беше споменала, че тъкмо поради това, не му се налага той да ухажва момичетата в града, а тя го познаваше по-отдавна. Клер не повярва на думите ѝ, защото не искаше да се задълбочава в истинския им смисъл. Бе заслепена от любов!

Клер и Кинг преминаха в горните класове и започнаха да се срещат редовно. През първата есен, след като завършиха, Клер се записа в колеж в Масачузетс, където предлагаха отличен курс по изобразително изкуство, а Кинг постъпи в щатския университет с намерение да се занимава с психология.

Решиха да се оженят веднага, щом Клер получи дипломата си. Кинг щеше да продължи обучението си.

Най-добрият приятел на Кинг, Крис Талмидж, беше техен съсед и щеше да бъде шафер. Отдадена на блаженство в куклената къща,

Клер се беше потопила в щастието на последните мигове на своето детство, когато развълнуван шепот на двама души отвън я извадиха от унеса ѝ. Най-напред помисли, че е чула Крис отгатък живия плет, който бе непосредствено до къщурката, но после осъзна, че гласът е друг. Имаше музикален слух, като всички от рода Пармитър, и бързо съобрази, че интонацията принадлежи единствено на Кинг.

Обзе я любопитство. Припъзля до задното прозорче на куклената къща и го открехна леко, за да чува по-добре.

— Не мога да направя нищо за теб! — тъкмо изричаше бъдещият ѝ съпруг, беше унил, гласът му прозвуча като погребален камбанен звън.

— Но си длъжен! — прекъсна го момичешки глас. — Не мога да живея без теб! Няма да го понеса!

— Трябва да успееш, Розали!

Клер замръзна на място. През една от дупките в плета видя как Розали Бренер сграбчи Кинг за раменете.

— Обичам те! — настояваше тя. — Винаги съм те обичала! Господи, не можеш да се ожениш сега!

Кинг протегна ръце, но вместо да се освободи от нея, я привлече към себе си, устните му потърсиха и се сляха с нейните в страстна целувка!

Клер се вцепени. Беше напълно зашеметена. Отстъпи назад. Мислите ѝ се завъртяха като калейдоскоп. В малките градове клюките бързо се разпространяват, същото ставаше и из негодлемите училища. Когато започна да се среща с Кинг, чу клюките за предишното му сърдечно увлечение по Розали Бренер. Дори веднъж го попита направо. Получи уверенията му, че връзката им отдавна е приключила и че Клер е единственото момиче в живота му — сега и завинаги. Но темпераментната сексапилна брюнетка Розали имаше по-голям опит от повечето момичета в класа, тя го желаше и проявяваше инициатива, независимо дали той отвърщаше на чувствата ѝ.

Клер не можеше да я вини. Кинг бе прототип на истински герой: висок, рус, красив. Противно на очакванията беше и изключително скромнен и сърдечен — най-любезният на света.

Но сцената, на която стана свидетелка, ѝ даде да разбере, че той проявява нещо много повече от добросърдечност към старата си приятелка.

Клер не можеше да подмине без внимание този факт и да се престори, че нищо не се е случило. Нужно бе незабавно да се изправи очи в очи с Кинг и да му поиска обяснение. Тръгна, готова да му се противопостави, но в този момент вратата се отвори рязко и на прага застана Розали Бренер.

Очите ѝ бяха зачервени от плач и изразяваха безумно отчаяние. Смолисточерната ѝ коса, дълга до раменете, бе разрошена, а лицето ѝ бе мъртвешки бледо.

— Зърнах те на прозореца, Клер! Ти чу, нали?!

— Да! — отвърна глухо. — Чух!

— Бременна съм! — хвърли в лицето ѝ Розали. — От Кинг! Сега той не може да ме изостави, нали разбираш! Не е възможно!

Клер остана няма и потресена, известно време не можеше да дойде на себе си. Вън пред вратата за малко не се сблъска с Кинг. Лицето му беше объркано и смутено.

— Видях Розали да излиза оттук — започна несигурно той, гласът му бе напрегнат като струна.

Клер бе изгубила дар слово.

— Видяла си ни!

Звучеше като обвинение. Момичето кимна, все още не можеше да пророни нито дума.

— О, Боже! — изпъшка момчето.

— Ти я целуна! — Промълви най-сетне Клер.

Отправи му такова незначително обвинение, в сравнение с присъдата, която произнесе Розали! Кинг не опита да се защити и това я прободеше като с нож.

— Да — потвърди той, — целунах я! Зная какво си си помислила, но аз...

Той също търсеше нужните думи, но внезапно Клер изгуби желание да го слуша. Младежът я приближи и докосна ръката ѝ.

— Недей!

— Какво значи това? — Той се отдръпна рязко.

— Само това! Остави ме! — изрече на един дъх тя.

— Клер! Моля те, за Бога!

— Прибирам се... — промълви глухо тя. Сякаш тялото и духът ѝ се разделяха. — Трябва да остана за малко сама!

— Нека дойда с теб! — примоли се той.

Тя гръсна глава.

— Не!

— Клер, моля те не занимавай лелите ти и другите с това! — Като че ли имаше някакво значение! — Качи се в стаята си, а аз ще дойда след няколко минути! Трябва да се разберем... само ние двамата!

Клер кимна, в този момент искаше само едно — да се махне подалеч от него. Върна се бързо към къщата, но след това се промъкна отстрани, съвсем близо до живия плет, сякаш прикритието му щеше да я направи невидима.

— Давам ти само петнайсет минути, не повече! — долетя до ушите ѝ гласът му.

По чудо коридорът при входа бе пуст. Тя се изкачи бързо по стълбите, сякаш на краката ѝ пораснаха криле. Заклучи се в стаята си и се облегна на стената, дишайки тежко.

Този ужасен момент остана четиринайсет години назад в миналото, но когато стъпи сега на стълбищната площадка на втория етаж, у Клер се съживи агонията от онази сутрин. Испитала бе почти физическа болка от ужаса какво да предприеме по-нататък.

Най-напред се послуша зад затворената врата на спалнята си. Не чу шум. Осмели се да отвори и погледна през пролуката към празния коридор. Изтича до стаята на Ели. Върху гардероба, в декоративна купа, донесена от Лимож, братовчедка ѝ пазеше ключовете от една стара таратайка, с която много се гордееше. Освен това винаги държеше малко пари, скрити под носните кърпички в най-горното чекмедже. Клер взе банкнотите и ключовете от колата и бързо се оттегли в спалнята си. Имаше и свои пари, които сложи, заедно с взетите, в една платнена пътна чанта. Вътре напъха още гребен и четка за зъби. Бе облечена с джинси и бледорозова фланелка. Реши да не се затруднява с излишни дрехи.

В последния момент свали пръстена с огромния диамант, който ѝ бе подарък от Кинг, и го положи точно в средата на бродираната покривка на тоалетната масичка. Хвърли поглед към коридора, преди да поеме по нето, и замръзна, когато чу стъпките на Ели по стълбата. Сякаш съдбата се намеси — някой повика и братовчедка ѝ заслиза надолу.

Клер си отдъхна, профуча към задното крило на къщата и от там излезе на мансардата. Мина по таен проход, който извеждаше под навес зад кухнята. Братовчедките бяха се осмелили да преминат оттук за първи път чак на тринайсетгодишна възраст.

Гаражът бе само на няколко крачки от навеса, но това разстояние бе най-опасното. Трябваше за много кратко време да притича от едната сграда до другата и съществуваше голяма вероятност да я забележат и да попречат на плана ѝ. За щастие премина незабелязана от никого и след секунди се понесе с колата по улиците. Не знаеше дали някой бе усетил бягството ѝ, но и не се обърна назад, за да се увери, че не я преследват.

Клер често се чудеше как ли щеше да протече животът ѝ, ако Кинг се бе качил малко по-рано. Можеше ли да ѝ даде достатъчно достоверно обяснение?

Веднъж, някак съвсем случайно, Ели написа в едно писмо, че Розали Бренер преминала курс за медицински сестри в Бърлингтон, щата Вермонт, но не спомена нищо за бебе. Дали Розали бе наистина бременна, или я излъга? Може би беше направила аборт, но преди някой от града да се разбрал. В такъв случай дали детето, което бе носила до сърцето си, бе от Кинг? Клер много отдавна бе престанала да си задава подобни въпроси.

През онзи ужасен ден тя спря на осемдесет километра вън от Лейкпорт, за да телефонира на единствения човек на света, към когото можеше да се обърне — Филип Бейли, неин преподавател в колежа.

Филип притежаваше студио в Бъркширс, западния край на щата Масачузетс, където прекарваше лятото, занимавайки се с рисуване. Намери телефонния му номер от информационната служба и почувства неизразимо облекчение, когато го чу да вдига слушалката още на второто позвъняване.

След няколко часа Клер се озова в Стокбридж, а същата нощ позволи на Филип да я прегръща и утешава. Тя бе изтощена и физически, и емоционално.

Следващите дни доверието ѝ към този мъж нарасна и тя започна да разчита на него буквално за всичко — като се започне от храната, която делеше с него, и се стигнеше до всекидневните разходки, при които той настояваше да го придружава. Тя нямаше никакво желание да напуска стаята, която той ѝ отстъпи, а също така — и къщата му.

Той бе с шестнайсет години по-възрастен от нея. Можеше да ѝ бъде баща в много отношения. Полека-лека Клер се съвземаше от шока и отчуждеността. Не след дълго вече бе готова да чуе неговото признание, че бил се влюбил в нея още преди края на първия семестър в колежа. Отвърна му не със същата обич, но с всеотдайна привързаност.

След месец тя и Филип сключиха граждански брак.

Мислите на Клер се върнаха към действителността. Слезе по стълбата и потърси Ели. Намери бележка от нея върху кухненската маса.

„Томас ме покани на обяд. Спомена, че имал да ми съобща нещо важно... Попитах нашия адвокат какво да правя и той ме посъветва да отида да чуя, но да не предприемам нищо. След това възнамерявам да се отбия в офиса на Бил и да му разкажа за какво сме говорили, така че ще се върна късно следобед. Имаш достатъчно ядене в хладилника.“

Клер не се чувстваше особено гладна. Намери купа с пилешка салата, направи си сандвич и запари чай.

Образите на Дилия, Шарлот и Ралф сякаш оживяха пред очите ѝ. Бегла усмивка пробяга по устните ѝ при мисълта, че всички я поощряваха да започне кариера като музикантка.

В сравнение с нейния свят, техният бе твърде ограничен. Клер притежаваше две художествени галерии. Бяха ги създали заедно с Филип и печелеха от тях. Той бе починал от рак на белите дробове преди четири години, като прекара цяла година в ужасни мъки. През това време тя управляваше бизнеса с помощта на негов връстник и приятел, Брент Ъндеруд, който се оказа незаменим помощник на двамата през последните няколко години. Сега бе пълноправен партньор на Клер, макар и само на хартия, но тя реши да узакони техния съюз в интерес на бизнеса.

Клер бе на трийсет и четири и съзнаваше, че изглежда по-добре от всякога. Пропътувала беше много страни по света. В Ню Йорк се движеше в кръга на доста изискани хора. В продължение на десет години опозна любовта на чудесен мъж, който беше се посветил изцяло на нея.

Не след дълго тя се качи в спалнята си и се изтегна върху леглото, което някога бе на леля Дилия. Още не си бе отпочинала, а от закуската ѝ стана по-зле. Надяваше се да поспи и с това неприятните усещания да изчезнат.

Клер задряма, но скоро се събуди от остри болки в корема. Бяха толкова силни и режещи, че чак дъхът ѝ спря и тя започна да се гърчи в леглото.

Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че състоянието ѝ се влошава. Стана, за да потърси лекар, но болките я събориха пак в постелята. Накрая събра последни сили и успя да се дотътри до банята. Просната на земята и в безсъзнание там я намери Ели.

ТРЕТА ГЛАВА

Клер дойде в съзнание и си спомни мъчителната болка в стомаха. Беше изгубила свят при един от пристъпите.

Страданието ѝ бе се уталожило, но тя нямаше сили да помръдне. Повдигна бавно и внимателно клепачи и първото, което видя, бяха две сини очи, гневно втренчили се в нея.

„Потъвам в най-сините очи на света!“, помисли без всякаква логика тя. Не е възможно! Само Кинг Фарадей има такива очи!

Кръгзорът ѝ бавно се разшири и тя видя лицето на мъжа, надвесен над нея. Чертите му, макар и посъстарени и променени с годините, бяха необикновено познати и се открояваха на фона на бежовите стени на болничната стая, в която се бе озовала. Постепенно подробностите взеха да стигат до съзнанието ѝ.

Тя обърна отново поглед към строгото и непроницаемо лице на Кинг Фарадей. Само горящите очи издаваха чувствата му. От зеления цвят на шапката и ризата му ставаше ясно, че е хирург. И все пак този мъж беше Кинг, но изморен, враждебен и студен като стомана.

Клер беше замаяна и осъзнаваше нещата едно по едно.

— Как си? — попита лаконично той. Краткият въпрос бе наситен с емоции, сред които не на последно място бе едва потискан гняв. — Ели мислеше, че имаш остър апендицит. Но клиничната картина беше по-различна. Получила си хранително отравяне, най-вероятно от престоялата пилешка салата, която си намерила в хладилника. Така че си спестих усилието да те оперирам.

Клер имаше особеното чувство, че Кинг иска да каже не „усилието“, а „удоволствието“. Сигурно с радост би я разпорил надлъж и шир.

Успя само нерешително да уточни:

— Значи си станал лекар?

— Да! — мрачно процеди през зъби мъжът.

— Не знаех!

— Така си и мислех!

Той се извърна и се отдалечи. Клер го проследи с поглед. Беше по-широк в раменете, отколкото си спомняше. Стори ѝ се и по-висок, вероятно поради ъгъла, от който го наблюдаваше. Кинг бе зрял мъж още в деня на несъстоялата им се сватба!

Той приседна до писалището, сбутано в ъгъла на тясното помещение и така се откри профилът на лицето му. Чертите му бяха издължени, изпъкналата брадичка издаваше решителност — с целия си вид показваше колко му е неприятно да се занимава с нея.

— Приех те в болницата само за наблюдение — рече той сякаш на себе си. — Мисля, че е по-добре да останеш тук през нощта. — И без да прикрива сарказма си, добави: — Всичко се случва!

Клер направи опит да се надигне, но бързо се отказа и се отпусна на твърдата кушетка. Главата ѝ потъна в единствената плоска възглавница. Чувстваше се разбита, както физически, така и емоционално. Да зърне Кинг в очите, да чуе гласа му бе непоносимо от болките, които изпита преди няколко часа.

— Защо си в града? — Въпросът му изрази отчужденост и любопитство, които очевидно не можеше да сдържи.

— Ели имаше нужда от мен — прошепна тя.

Кинг се извърна и тя забеляза тънката линия на устните му, които помнеше като красиво оформени, пълни и всеотдайни. Свъсил чело, той иронично се усмихна.

— Малко късно си се сетила за нуждите ѝ. — Тя не отговори, но и той очевидно не очакваше отговор. — Ели е отвън с Бил Еджърли. Тя повикала Бърза помощ. След това се свързала с Бил и сега чакат да им кажа как си. — Усмихна се безрадостно и заключи: — Струва ми се, време е да ѝ съобщя, че се оправяш.

Очите им се срещнаха и въпреки че гневът бе изчезнал, погледът му я прониза със студенината си. Миг по-късно той напусна стаята, без да се обърне. Този мъж я привличаше със сила, която тя не очакваше, и съвсем се обърка. Изпита непреодолимо желание да му извика да се върне, но знаеше, че дори да го бе направила, нямаше какво да му каже.

Ели се промъкна на пръсти в стаята. Изглеждаше бледа и смутена.

— Уплаши ме до смърт! — започна като скоропоговорка тя. — Но Кинг е твърдо на мнението, че се оправяш. И през ум не ми мина,

че ще ядеш от онази пилешка салата. Отдавна трябваше да я изхвърля. О, Клер...

— Ти нямаш никаква вина — успокой я нежно братовчедка й и се насили да се усмихне. — Чувствам се добре. Малко съм слаба, това е всичко. Кинг иска да ме остави под наблюдение през нощта, но само като предпазна мярка.

— Има право. Нека да сме сигурни, че е било хранително отравяне, а не нещо друго. — Ели шареше неспокойно с поглед по скъпото лице. — Ще отскоча до дома и ще ти донеса нощница, пенъоар, четката за зъби и някои дреболии — решително заключи тя.

— Мога да изкарам една нощ и в болнично облекло — запротестира Клер.

— Не! Ще се почувстваш по-удобно, ако разполагаш със свои лични вещи. А аз няма да се забавя много.

Докато попълнят необходимите болнични формуляри и откарат Клер с количка до една стая на втория етаж, приятелката й се върна с малък куфар.

— Няколко пъти съм постъпвала в болница и всеки път не можех да спя — довери й. — Затова ти донесох нещо за четене, в случай че и ти имаш същия проблем.

Ели постоя, докато болната се надигна в леглото и облече розовата си нощница от сатен и дантела. Клер я увери, че с всяка измината минута се чувства по-добре, но Ели нямаше намерение да си тръгва скоро.

— Посещенията са позволени до девет часа — изтърси по едно време тя. — Ще кажа на Бил да си върви, а аз ще остана при теб.

— Той още ли е тук?

— Искаше да излезем да вечеряме заедно.

— Че върви, за бога! — подтикна я Клер. — Днешният ден и за теб беше тежък.

Ели стоеше някак нерешително до леглото й. Беше облечена със сива пола и доста безвкусна блуза на цветчета, която падаше на свободни гънки.

— Съжалявам, че обстоятелствата те принудиха да се срещнеш с Кинг по този начин — подхвана тактично тя. — Снощи тъкмо започнах да ти казвам, че Кинг е станал хирург и работи в тази болница и звънна Бил, та не можах да довърша.

Клер само кимна, нямаше настроение да обсъжда бившата си любов.

— Все едно — обади се все пак тя. — Признавам, че се срещнахме отново по твърде драматичен начин. Но вероятно така е по-добре.

— Може би. Кинг излезе от стаята за спешни случаи видимо разстроен.

Възможно ли бе? Като изключи гнева в очите му, Клер не помнеше да е срещала по-сдържан или по-самоуверен и дори — по-студен човек от него.

— Той не знаеше за пристигането ти в Лейкпорт. Рядко се срещаме. Надявах се, че ще дойдеш и ще си отидеш, без изобщо да се видите. Мина доста време, но все пак, нека ти кажа — сниши тя глас. — В деня, когато Кинг разбра, че си заминала, заяви, че само ако те види... ще те убие!

Страх полази по гърба на Клер, но тя се съвзе бързо.

— Както казваш, случило се е отдавна. Очевидно оттогава вече живее собствен живот.

— Предполагам — размишляваше на глас Ели. — Чудно ми е все пак. Преди да напусне Лейкпорт, заяви, че кракът му никога повече няма да стъпи тук.

— Зная, беше ми писала.

— И едва ли щеше да го направи, ако не беше баща му. Пък и знаеше, че си далеч оттук. Първия път, когато се видяхме след удара на доктор Фарадей, ме попита връщала ли си се. Казах му, че не си — още от деня, когато... си отиде. Обясних му, че си много заета. Мисля, че това го накара да се засели обратно тук.

„Как ли ме е мразил! И очевидно продължава да ме ненавижда!“, помисли Клер.

— А дали Кинг и Розали Бренер... се събраха? — Въпросът някак неволно се изплъзна от устата ѝ и тя съжали, че го зададе.

— Как пък се сети за нея? — Ели изглеждаше озадачена, сякаш питането бе напълно лишено от смисъл.

Едва сега Клер си даде сметка, че никой не знаеше за онази сцена в градината между Розали Бренер и Кинг, да не говорим за последвалата среща между двете в куклената къща. Тя не сподели с никого, включително и с Филип. Каза му само, че в последния момент

открила изневяра от страна на бъдещия си съпруг и затова отказва да се омъжи за него. Но така и не спомена имена, нито пък навлезе в подробности.

Ели втренчено я гледаше с тъмните си очи. След малко Клер промърмори:

— Чудех се просто, това е всичко...

Замълча, за да отзвучи темата, но Ели не се предаваше лесно.

— Ти нещо бъркаш! Вярно е, че Розали непрекъснато преследваше Кинг. Но откакто тръгна с теб, той не поглеждаше друга. След като ти избяга, той направо полудя от мъка. Не можех да предположа, че е способен на такава скръб... ако не бях го видяла с очите си. Всеки се страхуваше от него и от това, че ще извърши някоя щуротия. Не яде и не спа три денонощия, докато накрая се строполи от изтощение. Не бях виждала човек да изпада до такава крайност. Баща му, Крис Талмидж, Бил и аз се редувахме ден и нощ, за да го наблюдаваме. Страхувахме се, че ще посегне на живота си. Ти беше най-ценното, което Кинг имаше на света. — Поклати замислено глава. — Не трябваше да ти казвам всичко това точно днес, след всичките ти перипетии. Никога за нищо не съм те упрекнала. Винаги съм считала, че си имала достатъчно основателна причина да постъпиш по твоему.

Ели хвана Клер за ръката и тя усети, че трепери. Но и самата тя изпитваше вътрешен трепет и дори гласът ѝ бе несигурен.

— Убедена бях, че постъпвам правилно. Но сега... — Направи пауза и смени рязко темата. — Не трябва да караш Бил да те чака повече.

— Добре! Ще ти телефонирам сутринта и ще разбера в колко мога да дойда да те взема. — Ели въздъхна, стисна я за ръката и излезе.

Изведнъж Клер се оказа съвсем сама. Колкото и малко да бе помещението, то бе предназначено само за нея и тя остана доволна. Нямахше желание да прекара нощта с непознат човек.

Стените бяха боядисани в жълто. Пред прозорците висяха пердета в ярки цветове и твърде демодирани десен. Очевидно хората тук полагаха усилие да създадат по-ведра обстановка, но Клер бе толкова паднала духом, че нищо не можеше да ѝ помогне. Затвори очи с надеждата да подремне. Навън сенките се удължиха. Ранният летен здрач постепенно се сгъстяваше. Долови скръцването на вратата и

помисли, че това е медицинската сестра. Включи малката лампа на нощното шкафче, за да ѝ помогне да се ориентира в тъмното, но се оказа очи в очи с Кинг.

Той беше се преоблякъл. Носеше тъмни панталони и бял болничен жакет. На врата му висеше слушалка. Светлината хвърляше топли отблясъци върху гъстата руса коса. Времето, а и страданието бяха оставили своя отпечатък по лицето му. Това го правеше да изглежда по-стар, отколкото бе в действителност.

Мъжът спря до леглото, като нарочно остави известно разстояние между тях.

— Имам спешен случай. Вечерната визитация е част от моята работа.

Нямаше нужда да добавя: „... в противен случай нямаше да съм тук!“.

Приблужи още, но само поради необходимостта да измери пулса ѝ. Силните внимателни пръсти обхванаха китката ѝ и в този миг Клер почувства, че няма да издържи. Забравените чувства и дълго потисканите емоции бликнаха от дълбините на душата ѝ, а топлината от докосването му премина по цялото ѝ тяло. Започна да се задушават и, без да иска, отвори уста.

— Какво има? — попита обезпокоено Кинг.

Беше се концентрирал в меренето на пулса, но сега изведнъж вдигна глава и очите им се срещнаха. Гледаха се може би повече от секунда и Клер долови не само болка и ожесточение в тези сини дълбини, но и загриженост, която изплува въпреки желанието му. Безумно ѝ се прииска да го прегърне силно и да успокои болката му. Неволно стисна юмруци. Кинг забеляза това и попита:

— Боли ли те?

— Не! Не! — поклати тя глава, но думите ѝ прозвучаха като стон.

— Нямам време за номера!

— Казвам ти истината!

— Ако предпочиташ, извикай друг лекар, не бих имал нищо против — каза внимателно той. — Аз съм от хирургическия персонал. Тази вечер замествам колега, който има семейно тържество, но ако потрябва, веднага ще пристигне.

— Няма нужда — отвърна сухо Клер, — освен ако не желаяш някой друг да ме прегледа.

Той се усмихна отново със своята ужасна, безрадостна усмивка и промълви:

— Умея да разделям чувствата си на професионални и лични!

— Убедена съм!

— Не би трябвало да имаш повече болки, ако това е въпросът, който те тревожи. Затова, в случай че почувстваш нещо необичайно, най-разумно ще е да ми съобщиш.

— Моите страдания не са физически! — Клер сама се стъписа от откровеността си.

Но ако очакваше някаква особена реакция от негова страна, то не последва никаква. Той просто продължи мисълта ѝ.

— Предполагам, че много хора имат същия проблем.

Каза го с тон сякаш коментираше прогнозата за времето или разширяването на болницата. Тя усети колко недосегаем бе станал този мъж.

Мъж! Тази мисъл я прониза като стрела. Преди четиринайсет години Кинг бе не по-малко мъжествен, но бе много по-млад. В поведението му имаше нещо момчешки непосредствено. Неслучайно със завидна лекота привличаше жените от всички възрасти. Клер бе уверена, че никога не бе срещала представител на силния пол, който можеше да се сравни физически с него. Но от друга страна, знаеше, че в оценките си за него тя е доста пристрастна.

Друга причина за неговата привлекателност бе невинността му. Във възраст, когато това достойнство се губеше бързо, Кинг се отличаваше от останалите. Бе непоправим оптимист, неотменно приемаше положителното, макар че в крайна сметка не ставаше по-богат. Ценностната му система бе изградена по-скоро въз основа на истинските стойности.

Беше с вродени любов и дружелюбие, съчувствие и търпимост и младата Клер, колкото и да бе неизградена като характер, му се възхищаваше.

Преди да ѝ направи предложение за женитба, Кинг ѝ разказа за майка си с учудваща липса на огорчение. Бил едва осемгодишен, когато напуснала баща му. Момчето смътно помнеше, че била много красива. В спомените му винаги се движела в облак от аромати, който

го галел като целувките, с които го обсипвала всяка нощ, преди да го завие.

Но ето че един ден изчезнала! Децата от квартала му казали, че е умряла. Така Кинг се сблъскал със смъртта за първи път и почувствал полъха на черните ѝ крила. Оттогава започнал да се страхува да влиза в тъмни стаи.

Един ден узнал, че майка му е жива, но е много далече — в психологически, а не във физически смисъл — и нямало да се върне никога.

По-късно научил за онзи друг мъж, който съблазнил майка му и я отделил от съпруг и дете. Въпреки всичко, когато разказваше на Клер за всичко това, той нито веднъж не упрекна тази жена. Проявяваше рядко за възрастта си разбиране за човешката слабост и изменчивост на характера.

Първите дни след като напусна Лейкпорт, Клер много размишляваше именно по този начин. Питаше се дали причината Кинг да се отнася с такова разбиране към постъпката на майка си не се криеше в това, че самият той е излязъл от същия калъп на хронична нелоялност. Може би това беше нещо като наследствена болест. Така си обясни защо Кинг изпусна контрола на поведението си към Розали.

Клер си спомни баща му. В миналото бе почувствала, че е близо до разтопяването на леда, който го отделяше от останалите хора. Толкова по-зле, че всичко се обърна наопаки!

Кинг отново се съсредоточи върху пулса ѝ.

— Имаш ли каквито и да било проблеми?

— Проблеми ли? — повтори като ехо тя.

— Имам предвид — физически — каза нетърпеливо Кинг. — Пулсът ти е учестен.

Нали си лекар, не можеш ли да се досетиш? — помисли Клер. Изкуши се да даде зададе на глас своя въпрос, но прецени, че ще прозвучи цинично. Все пак не бе възможно той да не си дава сметка до каква степен оказваше влияние върху нея.

— Направих си годишен преглед преди няколко седмици. Нямам особени оплаквания.

Той кимна.

— Предвид днешните събития ускореният пулс не е нещо необичайно — заключи той.

Очевидно Кинг имаше предвид острото хранително отравяне, но шокът, който тя преживя от срещата им, я засегна много повече. Наистина ли не се досещаше?

Лекарят натисна звънеца до леглото ѝ и не след дълго една сестра се показа на вратата.

— Предписвам успокоителни на госпожа Бейли, които трябва да вземе незабавно — проговори той сподавено. — Нуждае се от сън. — След това се обърна към Клер. — Утре не съм на смяна. Тук ще бъде доктор Данфорт. Ще те прегледа, преди да те изпише. Ако междувременно се нуждаеш от нещо, сестрата ще ми съобщи.

Сякаш искаше да ѝ каже, че се надява да не се срещат повече. Той вече бе на вратата, когато тя почувства, че не може да го остави да си отиде просто така.

— Кинг! — повика го тя.

Той се обърна. Поколеба се за миг, сетне изморено попита:

— Какво има?

— Когато дойдох тук, за да помагам на Ели, не знаех, че си се върнал в Лейкпорт — каза припряно и с пресекващ глас. — Мислиш си, че не осъзнавам колко бях небрежна към братовчедка си през всичките тези години? И как допуснах бремето на домакинството на цялото ни семейство да легне върху плещите ѝ? Може би е твърде късно, за да се опитвам да поправам нещата. Не зная. Ако ти твърдиш това, не бих могла да ти възразя. Но... чувствах, че трябваше да направя каквото мога. И когато тя ми писа, че ще ѝ помогна, ако застана до нея срещу Томас Хаскъл...

— Не е необходимо да ми обясняваш постъпките си — прекъсна я лекарят.

— Зная — продължи нетърпеливо тя, — но ти не си единственият, който има комплекс за вина.

Той направи гримаса.

— Как ти хрумна такова нещо? — язвително попита той.

Клер се направи, че не го чува.

— Искях просто да знаеш за отношенията ми с Ели, това е всичко.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — Тонът му бе прекалено учтив. — Значи, ако ти беше известно, че аз съм в Лейкпорт, щеше да откажеш на Ели, въпреки молбата ѝ?

— По всяка вероятност! — последва с известно неудобство логиката му Клер.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Е, добре, в такъв случай можех да си уредя престой извън града. По-добре ли щеше да е?

— Не! — възкликна отчаяно Клер. — Опитвам се да ти кажа, че ако знаех, че си тук, щях да намеря друг начин да помогна на Ели, защото...

— Защото? — подтикна я той да продължи.

— ... винаги съм считала, че Лейкпорт е прекалено малък за двама ни, дори и за кратко.

Някаква необяснима искра просветна в сините очи на Кинг.

— Не съм съгласен — възрази той с равен глас. — Според мен градът е достатъчно голям за теб и мен. Необходимо е само да не се изпречваме на пътищата си. Ако не беше отравянето, съмнявам се, че изобщо щяхме да се срещнем. — Съзерцаваше я с необяснимо високомерие. — За един мъж е достатъчно веднъж да го оставят да чака пред брачния олтар, за да научи урока си. За добро или за лошо, отдавна мина времето, когато спомените за теб можеха да ме наранят и бих желал така и да остане. След много опити и грешки най-сетне намерих своя път. Сега съм доволен и ще запазя начина си на живот и приятелите си. Не желая да гледам назад, нито да преживявам нови удари. Това успокоява ли те?

Кинг напусна стаята ѝ, без да се обръща и без да дочака отговора ѝ. Почувства нужда да остане сам, за да сложи в ред хаоса от мисли и чувства, завладели сърцето и ума му.

Скоро обаче го извикаха спешно да прегледа момче с дълбоко порязан пръст. С облекчение прие работата, защото само така можеше да забрави бурята в душата си. Концентрира се върху сложната хирургическа операция.

С напредването на нощта болницата притихна. За пръв път от началото на деня операционната бе празна. Кинг почувства вътрешно неспокойство и се отправи към общия салон. Сипа си чаша кафе и се опита да съсредоточи вниманието си върху статия от последния брой на „Ню Ингленд джърнъл ъф медисин“. Ала буквите играеха пред очите му.

За негово най-голямо удивление образът на Клер бе завладял цялото му същество. Понечи да се върне в стаята ѝ, за да продължат спора, но не намираше разумна причина за това. Дори да знаеше, че тя ще идва в града, той нямаше да направи никакви стъпки към сближаване. Клер бе отдавна мъртва за него. Беше го ранила смъртоносно и не желаше да я възкресява.

Оскърблението и ненавистта изваяха характера му след бягството ѝ. За него нямаше друга дума за постъпката ѝ. Станала бе неволен свидетел на един инцидент и дори не изслуша обяснението му.

Той бе достатъчно обективен, за да си даде сметка как ѝ се е сторила тогава сцената с Розали. Не отричаше, че я притисна в обятията си, че я целуна. Но го направи за първи път, откакто Клер плени сърцето му. Та той беше едва на двацет години, дявол да го вземе! Розали бе сексапилна и предизвикателна, а отчаянието бе свалило всичките ѝ задръжки. Шокира го с изявлението си, че е бременна. Бе благодарен на съдбата, че тя не носи негово дете, но си спомни и кратката им връзка предишната година, когато това можеше и да се случи. Просто бе извадил късмет!

Целуна я може би от благодарност. От признателност... и заради самата Розали, която го гледаше с огромни насълзени черни очи. С целувка затвори вратата на нещо, което бе безвъзвратно отминало и никога нямаше да се върне, след това Розали притича до куклената къща и много скоро излезе оттам. Бе все така обляна в сълзи, но по неизвестни нему причини на лицето ѝ грееше триумфална усмивка.

Кинг помнеше ясно страха, който изпита в този момент. Обзе го страшното предчувствие, че Клер е била в куклената къщурка, и се оказа прав.

Хиляди, не — милиони пъти си повтаряше, че не биваше да оставя Клер да се прибере сама в къщата, но тя се държа така отчуждено, че той не можа да отгатне намеренията ѝ. Направи грешка, като отложи обяснението си, мислейки, че тя ще се съвземе, ако я остави сама за малко.

В действителност тръгна да я търси много преди да бяха изтекли обещаните петнайсет минути. Влезе в къщата през задната врата и там се сблъска с леля ѝ, Дилия Пармитър. Тя го нахока, задето се появява на това място в деня на сватбата си, и го попита знае ли поверието, че

ако женихът зърне младоженката преди празничната церемония, ще ги сполети нещастие.

Кинг щеше да полудее от тревога. Трябваше на всяка цена да се добере до Клер и най-напред се опита да прояви учтивост. Изслуша лелята и направи опит да замаже положението с шега. Усети твърдото ѝ намерение да не му разреши да се види с племенницата ѝ. Стоеше неумолимо на пътя му, но той се шмугна покрай нея и се спусна нагоре по стълбата. Ели стоеше на втория етаж и той никога не забрави втрещеното ѝ лице и треперлив глас: „Клер изчезна, Кинг!“ и как му подаде годещия пръстен.

Смазан от ярост и болка той не откъсваше очи от огромния диамант. Успя само да извика: „Лъжеш!“ и профуча край нея. Нямахше спомен как е изкачил стъпалата и как връхлетя в празната стая на Клер.

С течение на времето Кинг все повече намразваше Клер, все повече се затваряше в себе си. През есента се отказа да продължи обучението си в университета и през следващите две години се мотаеше из Лейкпорт, захващаше се ту с едно, ту с друго, пиеше, опита и наркотици, предприемаше евтини любовни авантюри, само за да се убеди, че всички жени си приличат, най-вече в едно — бяха еднакво недостойни.

Времето минаваше. Кинг неочаквано си бе дал сметка, че това, което прави не само не засяга Клер, а постепенно го унищожаваше. Най-накрая я отписа завинаги от своите познати. Отне му много време, докато постигна душевен покой.

Въз основа на житейския си опит Кинг прецени, че няма смисъл да става психолог. Бе объркал живота си до такава степен, че очевидно не бе в състояние да помага на хората с емоционални проблеми, но поне можеше да се опита да запълни дните си с нещо полезно.

Баща му бе единственият човек на света, за когото се грижеше, а той настояваше да стане лекар и да поеме някой ден клиниката му в Лейкпорт. Кинг не възнамеряваше да следва напътствията му, тъй като бе уверен, че щом веднъж е напуснал града, няма никога да се завърне. Въпреки всичко записа медицински факултет и откри, че хирургията е онова, от което е имал нужда.

Медицината се превърна в негова съпруга. Кариерата го погълна изцяло, а връзките му с жените станаха съвсем случайни. Не желаше

да отдава сърцето си никому и едва ли някога щеше пак да го направи — един път бе повече от достатъчно.

Ето че призраците от миналото го навестиха, а той мразеше тези спомени. Прекоси празния салон и се взря навън през прозореца. Гледаше с невиждащ поглед в юнската нощ. Два етажа по-долу лежеше жена, много по-красива от момичето, което помнеше. Но тя бе за него съвършено чужда и съдбата бе решила да остане такава.

Кинг Фарадей искаше да запомни добре това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едва призори Кинг се унесе в неспокоен сън. Беше се изтегнал на тясното легло в стаята на дежурните лекари. Удобствата бяха малко, но болниците рядко предлагат кой знае какъв лукс за персонала. Ето защо почти се зарадва, когато долови обичайния шум, с който обикновено започва новия ден.

Кафе машината в салона за лекари току-що бе заредена. Наля си една чаша и я изпи без захар, тъй като се нуждаеше от бързия ободряващ ефект на кофеина.

Тази сутрин доктор Джон Данфорт пристигна в седем. Нисък и набит, поне външно, този мъж винаги беше в добро настроение. Кинг подозираше, че това е само маска, с която предпочита да прикрива грижите си. Родом бе от някакъв град в Средния запад и пое всички пациенти на стария доктор Фарадей, след оттеглянето му. Джордж Фарадей го бе харесал още при първата им среща. На Кинг също му допадна новия им колега, но като лекар прецени, че с петнайсетте си килограма наднормено тегло и навика да сдържа яда си вероятно щеше да получи я сърдечен, я мозъчен удар, преди да е стигнал разцвета на силите си.

Част от пациентите на Кинг бяха и под наблюдението на Данфорт, ето защо двамата често обсъждаха състоянието на болните си.

В болницата бе все още тихо. Нямаше запланувана операция, а на столовете пред спешното отделение като никога нямаше болни. Двамата лекари се оттеглиха в салона, за да си наляят още кафе. Кинг най-неочаквано съобщи, че ще обиколи част от пациентите си, преди да тръгне.

— Не че се налага — побърза да успокои той колегата си. — Всички са добре. Просто това са хора, които познавам не само като пациенти...

Не беше съвсем вярно. Наистина с много от тези хора се познаваше отдавна, но откакто бе се завърнал в Лейкпорт, не беше

прекалено общителен. Професията му допълнително ограничаваше свободното му време и тъкмо затова той го ценеше. Не си позволяваше да пилее безценни минути за незначителна размяна на любезности.

Грижата за баща му поглъщаше почти цялото му свободно време. Джордж Фарадей не се беше възстановил напълно след удара, ето защо Кинг го извеждаше на разходка, особено при хубаво време. Понякога пътуваха с ферибота през езерото Шамплейн и обядваха в Бърлингтон, щата Вермонт, или пък излизаха с кола до планината Адирондак. Алпинизмът бе хоби на Джордж Фарадей на младини. Беше запалил и сина си по този вълнуващ спорт.

Кинг си мислеше за всичко това, докато прекосяваше салона на път за хирургическото отделение. Изведнъж отдавна забравен, но все още жив спомен почти го накара да спре.

През първото лято, откакто познаваше Клер, се опита да събуди интереса ѝ към алпинизма. Веднъж я изведе до Покомуншайн, най-ниската планина от веригата на Адирондак. Закусиха на обширна поляна в подножието на стръмните склонове. Кинг, влюбен до уши в девойката, чувстваше особена възбуда, още преди да бе споделил любимото си хоби с нея. Но сметките му излязоха криви...

Момичето се справяше добре с изкачването. С радост ѝ помагаше, дори когато нямаше нужда, намираще десетки поводи да я докосне и още помнеше мекотата на кожата ѝ. След нея се носеше сладък възбуждащ мирис на сапун и одеколон. Бе готов всеки миг да я подхване, ако се подхлъзне.

Кинг установи чак на върха колко разтреперана бе набедената алпинистка, но не поради близостта си с него. Тя се ужасяваше от височините и когато той ѝ предложи да се изкатерят до наблюдателната кула, откъдето се разкриваше обширна гледка, Клер направо замря.

— Не мога! — промълви едва доловимо тя, с отчаяна молба в гласа.

Младежът се стъписа. По-късно не преставаше да се упреква, че докато се е наслаждавал на компанията ѝ, тя е била изплашена до смърт и останала съвсем сляпа за природните красоти и горещото му желание да е близо до нея.

Лицето ѝ стана тебеширено бяло, устните ѝ чак посиняха. Ако тогава той познаваше така добре стресовата реакция, както сега, щеше

здравата да се разтревожи. С широко отворени изразителни очи, почти през сълзи тя бе прошепнала:

— Толкова съжалявам, Кинг!

Той се смути.

— Няма нищо, Клер! Какво значение има дали ще се изкачим до кулата, или не. Ходил съм там с баща ми. Мислех, че гледката ще хареса и на теб.

— Сигурна съм... че щеше да ми хареса!

Гласът ѝ трепереше. Кинг я сграбчи и притисна до гърдите си. Точно тогава си даде сметка, че от този момент нататък ще обича Клер Пармитър до края на живота си. Вероятно нейната безпомощност и женствеността ѝ бяха предизвикали чувство, което рано или късно щеше да изкристализира. Куражът ѝ му направи силно впечатление. Клер направи усилие да застане твърдо на крака, освободи нежно ръцете си и успя да се усмихне, макар и леко.

— Добре съм! — рече тя, въпреки че очевидно не беше така.

— По-добре ще е да потеглим надолу — предложи той с несигурен глас.

Чудеше се как щяха да продължат заедно — изведнъж тя му се стори прекалено крехка.

Надмина себе си, като я водеше по обратния път и му се щеше да я убеди да не поглежда надолу. Но тя трябваше да внимава къде стъпва, дори ако това я хвърляше в ужас. Стана по-леко, когато навлязоха в гористи местности, макар че често минаваха на открито и вървяха по ръба на дълбоки пропасти. В тези случаи Кинг поспираше и с тревога я наблюдаваше. Не бе вярвал, че човек може да изглежда така тебеширенобял и все още да диша.

Преполовиха разстоянието и стигнаха до извънредно труден участък. Препятствието не бе сериозно за опитен алпинист, но за Клер това беше сериозно изпитание. По едно време тя се спъна и Кинг я сграбчи, преди да полети напред.

— Мисля... че изкълчих глезена си — каза задъхано Клер.

Опита се да продължи, но не можа, въпреки че бе стиснала зъби. Единственото решение бе да я носи през останалата част от пътя.

Не беше лесно, нито пък бе преживяване, което би искал да повтори, въпреки че удоволствието да я държи в прегръдките си бе неотразимо. Денят е прохладен, а и Клер е тънка и лека като перце,

каза си самонадеяно Кинг, но докато стигнаха поляната в подножието на планината, беше плувнал в пот.

Глезенът ѝ започна да се подува и момчето я накара да го потопи за малко в ледената вода на един поток. Разкъса ризата си на ивици и стегна крака ѝ — беше наблюдавал баща си да прави подобни превръзки. Клер скърцаше със зъби и се преструваше, че не я боли. Дори направи опит да продължат пикника си. Отхапа от сандвича си със сирене и маслини, ала по лицето ѝ се изписа такова страдание, че той прибра на бърза ръка багажа и я закара до дома ѝ.

Кинг разсеяно и по навик прокара ръка по брадата си. Усети, че беше набола, и реши най-напред да се обръсне. Върна се и влезе в неголямата баня, използвана само от персонала.

Мина да види трима от пациентите си, въпреки че бе напълно ненужно. Джон Данфорт можеше да се справи без затруднение с тези случаи и след като стигна до този извод, най-сетне призна пред себе си, че нарочно се бави да напусне болницата.

Тръгна бавно към кафенето с намерение да закуси, преди да се отпрати към дома. Стигна до заключението, че една от причините за забавянето му бе, че се стареа да отложи срещата с баща си. Джордж Фарадей бе изключително прозорлив човек и непременно щеше да отгатне тревогите на сина си.

Обикновено Кинг измисляше най-разнообразни начини за съвместно развлечение, но днес нищо не му хрумваше. Отложи решението си за прекарването на остатъка от свободния ден и зачака реда си пред касата. Избра пържени яйца, пушена сланина, кифла с пълнеж от шоколад и кафе. Тъкмо плащаше сметката си, когато забеляза Ели. Седеше в единия ъгъл на помещението, надвесена над кроасан и кафе.

Погледите им се срещнаха. Жената изглеждаше така окаяна, че не можа да не ѝ кимне съчувствено. Отпрати се с подноса си към масата ѝ.

— Свободно ли е?

Бързо му мина през ум, че присъствието ѝ най-вероятно означава, че Клер все още не е изписана и той се почуди защо. Дали тя не го излъга вчера, като го увери, че вече нищо не я боли? Дали пък наистина не ставаше дума за криза от апендицит? Здравият разум и лекарската му практика диктуваха, че при нейните симптоми

допускане от такъв род е прекалено. Така или иначе, гласът издаде загрижеността му.

— Какво правиш тук? — попита я той уж небрежно.

— Чакам Клер!

Късно бе да се оттегли.

— Какво я задържа? — попита учтиво той, криейки изненадата си.

— Доктор Данфорт искаше да я прегледа, това е всичко.

Съвсем основателна причина. Припомни си твърдението на един възрастен колега, който твърдеше, че лекарите се разделяли на три категории. Едните се паникьосват. На другите всичко им е безразлично, защото изпълняват задълженията си съвсем формално. И накрая са тия, дето четат нова литература и прилагат наученото в практиката. Реакцията им е нещо средно — нито се алармират, нито пренебрегват фактите.

Данфорт бе по-скоро от последните. Проявяваше добросъвестност и случаите му отнемаха повече от необходимото време. Ако Клер се възстановяваше все така бързо, нямаше причина да не бъде изписана още днес.

Докато размишляваше, Кинг вдигна поглед и я съзря изправена на прага на кафенето.

Чашата с кафе, която бе поднесъл до устните си потрепна между пръстите му. Той мразеше това чувство и мисълта, че тази жена му влияе по подобен начин.

Клер се колебаеше и това се хареса на Кинг. Очевидно тя не желаше да му се натрапва. Колкото по-бързо поемеха — всеки по своя път, толкова по-добре.

Тя не мърдаше от входа и не знаеше да продължи ли напред или да се обърне и да избяга. За миг погледите им се кръстосаха. У Кинг се надигна раздражение. Какво, по дяволите, очаква да направя? Да стана и да я поздравя за добре дошла!

— Тук съм! — извика Ели и бързо реши проблема на другите двама.

Кинг беше като в капан. Той погледна недокоснатата закуска пред себе си и прецени, че ще бъде прекалено демонстративно, ако внезапно стане и се извини с неотложни дела. За първи път в живота

си пожела да звънне пейджъра, който носеше на колана си, и да го извикат за спешен случай, но това не се случи.

Изправи се, когато Клер наближи масата им.

— Не ставай, моля те — каза бързо тя.

— Какво ще вземеш? — попита я Ели.

Тя погледна братовчедка си с неразбиращ поглед.

— Да взема ли? — повтори като ехо тя.

— Кафе например? Или може би — кроасан?

— Не, нищо.

— Закусила ли си? — У Кинг заговори лекарят, все едно бе програмиран с два различни вътрешни гласа.

Клер поклати глава.

— Не бях гладна. Още ме боли гърлото.

— Трябва да хапнеш нещо! — настоя решително той и се надигна. — Ще ти донеса чай и препечен хляб.

Кинг си напомни, че много скоро Клер отново ще изчезне от живота му. Нямаше основания да се държи по друг начин, освен учтиво, както към всеки бивш пациент.

Като се върна пак, видя как Ели, която разказваше разгорещено нещо на братовчедка си, щом го видя да се приближава изведнъж млъкна. Какво по-красноречиво доказателство, че им пречи. Почувства се неловко, седна на мястото си и се зае със закуската си. Яйцата, дявол да ги вземе, бяха изстинали, пушената сланина бе омекнала и влажна. Отхапа от кифлата, но тя вече не бе хрускава, а жилава като гума. Въпреки всичко реши да ги изяде, сякаш така щеше да докаже безразличието си.

Раздразни се. Защо трябва да се грижа дали изглеждам спокоен, или не, особено — пред бившата си приятелка? Не ѝ дължи абсолютно нищо. Каквото и да е станало, положението се е променило!

Клер отблъсна чинията с препечения хляб, а едва бе отчупила от крайчеца.

— Съжалявам, наистина не мога да ям.

— Ако толкова те боли гърлото — започна той, — бих могъл...

Тя тръсна глава.

— Не е от това. Причината е, че... — Направи пауза и изкриви устни. — ... Предполагам, малко съм изморена — призна най-накрая.

— Естествено — намеси се без капка колебание Ели. — Малко премеждие ли ти мина през главата! Така ли е, докторе?

Той се учуди, че се обърнаха към него за потвърждение на нещо, което касаеше именно Клер, но удивлението му трая само миг.

— Да, наистина — съгласи се той, съзнавайки колко нелепа е ситуацията, в която е изпаднал.

Клер го стрелна подозрително и неприязнено с очи. Той неволно се усмихна. Има право да се чувства провокирана! — помисли си той. Държах се като последен глупак!

— Хранителните отравяния не са шега работа — продължи той. — Радвам се, че благодарение на Ели те докараха навреме в болницата, в противен случай можехме да изпуснем положението.

Въздържа се от медицински анализ, но блясъка в очите на Ели бе за него достатъчна награда, задето, може би, посгъсти малко черните краски. Всъщност, човек можеше да се почувства изключително зле вследствие на подобно отравяне, а с болки като нейните неизбежно ставаше посетител на отделението за Бърза медицинска помощ.

Кинг се отказа от изстиналата закуска и погледна часовника си.

— Е, трябва да тръгвам.

— Свободен ли си през деня?

Той кимна. В този момент звънна пейджъра му. Въздъхна тежко и с това възбуди любопитството на Ели.

— Това повикване означава ли, че ще се върнеш отново на работа?

— Не мога да ти кажа.

Намръщи се. Изведнъж времето стана извънредно ценно за него, въпреки че преди малко се чудеше как да прекара цял свободен ден.

Извини се и отиде до най-близкия телефон да отговори на повикването. Съобщи му, че имало спешен случай, а заместникът му отсъствал.

Отправи се към операционната и по пътя погледна пак през прозорците. Навън времето бе възхитително.

„Отсега нататък през свободния си ден ще извеждам баща ми на риболов — повтори си той. — По средата на езерото не могат да ме хванат за работа дори с пейджъра!“

— Изглежда преуморен! — продължи коментара си Ели, но Клер мислеше за друго и не я чу.

Сравняваше спомена си за Кинг с мъжа, който бе седял до нея, и я заболя колко променен и остарял бе той. Ако лицето му не ѝ бе до болка познато, можеше да го вземе за произволен човек, когото вижда за първи път.

Ами ако снощи бях зърнала Кинг за първи път? Клер се връщаше многократно все на тая мисъл и се уверяваше, че лекарят би я привлякъл. Нямахте, разбира се, да види тази изпепеляваща ненавист в погледа му.

А също — враждебността и озлоблението, с които сподели, че на един мъж му стигало веднъж в живота да бъде изоставен пред брачния олтар — това бе единственото доказателство, че той въобще не изпитваше никакви чувства към нея. Но ако миналата вечер се бяха срещнали за първи път, то той щеше да има съвсем различно отношение.

Клер почувства, че Ели я дърпаше за ръкава.

— Добре ли си?

— Да, защо?

— Повторих ти, че Кинг изглеждаше преуморен, а ти дори не ме чу.

— Извинявай! — Клер се усмихна пресилено.

Пое глътка от чая, но бе студен. Бутна го настрана и предложи:

— Ще тръгваме ли?

— Да.

Клер се огледа за багажа си, но си спомни, че Ели бе пренесла всичко в колата! Поклати неодобрително глава: не можеше да се сърди на братовчедка си, задето ѝ натякваше, че се държеше странно.

Вън денят бе превъзходен. Клер си спомни летата, прекарани преди години и внезапно попита:

— Достроиха ли плажа на семейство Баскин?

Ели беше съсредоточила вниманието си да излезе с колата от паркинга и затова не отговори веднага.

— По това време на година водата в езерото е твърде студена за плуване.

— Зная. Но се питах дали всичко е останало все така.

Приятелката ѝ завъртя глава към нея и ѝ хвърли учуден поглед.

— Че как иначе да бъде? — зададе съвсем логичен въпрос. Клер се закиска. Този начин на мислене бе типичен за Ели. Нейната разсъдливост я дразнеше, докато бяха млади, но сега тя само я умиляваше.

— Ходиш ли да плуваш там?

— В интерес на истината, не съм стъпвала от години.

Клер се облегна назад. Не желаше да задълбочава тази тема. Потопи се във водовъртежа на своите спомени. Много отдавна двамата с Кинг прекарваха прекрасни часове на този плаж. Къпеха се, тичаха на слънце и чертаеха планове за съвместното златно бъдеще.

Чак ѝ се замая главата. Потисна тежката си въздишка. Зададе си най-тъжния въпрос: „Кой твърди, че златото не потъмнява?“.

ПЕТА ГЛАВА

— Трябва да си починеш! — опита да се наложи Ели.

— Досега все това правих! — възрази Клер.

— Не това имах предвид — не се предаваше братовчедка ѝ. —
Никой не може да си откъдне в болница!

Колата изкачваше стръмния склон към старата къща на рода Пармитър. Клер хвърли поглед през прозореца и отново остана поразена от занемареността на имота. Спомняше си добре времето, когато хората в града наричаха имението „Замъка“. Великолепните някога постройки сега бяха порутени и навяваха тъга. Все едно да видиш след години някоя телевизионна красавица с повяхваща хубост.

Последва Ели по парадната алея с твърдото намерение следващия ден, когато се почувства по-добре, да направи нещо за розите на леля Дилия. Положително в магазина продаваха нещо против черните точки или поне препарат против болести по цветята.

Братовчедка ѝ се спря пред пощенската кутия, прикрепена най-отгоре на перилата на верандата.

— Дори и тук има нужда от боядисване! — забеляза Клер.

— Пощалъонът е минал! — обяви Ели и извади цял наръч вестници, списания ѝ пликосе. Прегледа ги набързо и ѝ връчи едно писмо.

— От галерията в Ню Йорк.

Клер разпозна характерния почерк на Brent Underwood. Напъха плика в дамската си чанта с намерението да го отвори по-късно и си напомни да му се обади. Преди да напусне Ню Йорк, преговаряха с частен колекционер, от когото искаха да купят две картини на Моне. Клер се усмихна. Ако успееш да се сдобият с платната, едва ли щяха да ги изложат за продан, тъй като предварително бе решила да ги запази за себе си. Обичаше всички работи на този художник, с изключение на някои венециански пейзажи и един твърде зловец залез. А той бе и любимият ѝ импресионист.

Ели се опитваше да отгатне по лицето ѝ радва ли се на писмото и Клер се сети колко любопитна е братовчедка ѝ.

— Нещо смешно ли има?

— Не! — отвърна, без да се замисли Клер, след това усети, че бе се усмихвала. — От моя съдружник е, сигурно иска да ми напомни за една важна сделка.

Ели кимна и се обърна да отключи входната врата с огромния старомоден ключ. Преди години жителите на Лейкпорт дори не се сещаха да заключват домовете си. Преминаха по коридора към кухнята и Ели не се стърпя:

— Brent ли се казваше твоят съдружник? Беше ми писала един-два пъти за него.

— Точно така.

Поколеба се дали да продължи. Знаеше колко лесно Ели измъкваше информация и как неоснователно я преувеличаваше впоследствие. В действителност този мъж бе не само дясната ѝ ръка в бизнеса, а и най-скъп приятел. Но само толкова. Двамата се обичаха по много особен начин, но помежду им не можеше да възникне любовна връзка поради простата причина, че Brent бе хомосексуалист, при това — много потаен. Сексуалните му предпочитания не пречеха нито на професионалните, нито на личните му отношения с Клер.

Brent най-добре знаеше, колко трудно ми беше да се върна отново в Лейкпорт, размишляваше Клер, и въпреки всичко настояваше.

— Не може цял живот да бягаш от себе си — каза ѝ веднъж той, когато бяха седнали на чашка в любимото им ресторантче с френска кухня в западната част на Манхатън.

— Доста отдавна съм престанала да мисля, че това е възможно — увери го тя, но веднага осъзна, че се защитава.

Brent се усмихна и внимателно продължи:

— Игра на думи — наречи го бягство или както искаш. Остава фактът, че е време да се завърнеш и да приемеш нещата такива, каквито са. Само така ще можеш да погледнеш обективно преживяното. Трябва да се срещнеш с призраците от миналото и да прогониш най-лошите. Повярвай ми, трудно е, но не и невъзможно.

Той беше доста по-възрастен и по-опитен от нея. Точните му години така и не разбра.

— Завинаги съм на трийсет и девет — каза той веднъж със смях и отказа да ѝ каже кога е роден, но тя беше убедена, че е връстник на Филип.

Клер следваше Ели към кухнята и се питаше дали Brent би определил King като призрак, който трябва да бъде прогонен.

Братовчедка ѝ напълни чайника с вода и го сложи на готварската печка. Отвори камерата на хладилника и извади пакет датски сладкиши.

— Ще ги стопля и ще закусим. След това искам да се качиш в стаята си и да полежиш малко.

Ели винаги мислеше за ядене, щом възникнеха някакви проблеми. Вероятно това бе и главната причина за килограмите ѝ. Храната я успокояваше. Решението не е лошо, стига да не действа така пагубно върху фигурата ѝ.

Клер помисли с тъга, колко добре би било да открие и за себе си подобна подкрепа. Но шоколадовите торти и пастите с маслен крем не ѝ помагаха.

Изкуши се да напомни на Ели, че излишната храна едва ли ще ѝ се отрази добре, но знаеше, че напразно щеше да нарани братовчедка си. Опита се да спечели време.

— Стомахът ми все още не е наред. По-добре е да изчакам да се успокоя, преди да хапна каквото и да било.

Ели кимна и след минута колебание прибра пакета в хладилника.

— Ще направя супа за обяд. Това поне е лека храна.

Преди да започне обаче, дръпна стола, седна пред кухненската маса и небрежно прегледа пощата. След малко избута всичко настрана.

— Само сметки и реклами. — Чайникът изсвири и тя добави: — Но един чай ще изпиеш с мен, нали?

— С огромно удоволствие! — Клер кимна и се настани до кухненската маса, докато братовчедка ѝ ровеше по лавицата.

Обичаше Ели, но си спомни колко зависима всъщност можеше да бъде — в смисъл, че не ѝ се нравеше да остава сама. Докато Клер се нуждаеше и дори се радваше на самотата. През онези дълги години, когато живееше в тази къща, често се чувстваше виновна, макар и подсъзнателно, задето открадваше толкова много от вниманието на Дилия, Лоти и Ралф, предназначено за Ели.

Приятелката ѝ не проявяваше и най-малкия признак на негодувание. Бе всеотдайно щедра, разделяше всичко с Клер, като се почнеште от любимите играчки и се стигнеште до най-съкровениите си тайни. Въпреки това идваха моменти, когато Клер закопняваше да избяга от братовчедка си, усещаше, че ще се задуши, ако не подиша сама поне за малко. Тогава се усамотяваше в любимата си куклена къщичка.

Тази къщурка означаваше за братовчедка ѝ много по-малко, отколкото за нея. Не беше и онова убежище, което бе за Клер. Ели с удоволствие участваше в чаените церемонии с куклите и всякакви други игри, но често изоставяше детските зальгалки, магията и фантазиите и помагаше на Дилия в готвенето за цялото семейство. След като получи шофьорска книжка, започна да пазарува и може би това бяха причините учението ѝ да не върви много добре, особено по латински и математика.

Унесена, Клер, без да иска, възкликна тихо и сама се изненада.

Ели беше попарила чай във възхитителен старинен порцеланов чайник. Поспря, преди да налее, и попита:

— Какво има?

— Мислех си... за много неща — отговори неубедително Клер, съзнавайки, че ако беше казала „за нищо“, щеше да предизвика дъжд от въпроси.

Братовчедка ѝ кимна съчувствено и поднесе препълнените чаши на масата.

— Предполагам, че има за какво да помислиш точно сега. Много ти дойде — едва пристигнала и да се видиш с Кинг при такива обстоятелства!

— Така е — съгласи се безропотно Клер.

— Ама каква физиономия направи само, като те видя! — рече Ели, сипа захар в чая си и го разбърка. — Никога не бих допуснала, че още е влюбен в теб!

— Не прави прибързани заключения! Мога да те уверя, че изобщо не изглеждаше така. Прекалено е зает и животът му е пълноценен, за да раздухва отдавна изгаснала жарава.

— Струва ми се, че живее почти като отшелник. Или поне откакто се завърна в Лейкпорт. Докато първите няколко години, след като ти напусна...

— Да? — подтикна я нетърпеливо.

— Е, живееше твърде разюздано. Започна да се събира с едни съмнителни типове и чух някои слухове за това какви ги вършел...

— Моля те! — прекъсна я незабавно Клер. — И дума не желая да чуя по-нататък. Съвсем искрена съм с теб! Не е моя работа какво е правил Кинг, след като заминах или пък — сега. — Опита глътка горещ чай, въпреки че гърлото още я наболяваше, и преглътна мъчително.

— Добре, добре! Познавам този израз на лицето ти. Не желая да ровя в старите ти рани. А от друга страна... Едва ли ще се срещнете пак. Както ти казах и преди — той се държи много затворено.

Последното изречение усили болката в гърлото на Клер. Желая ли да видя отново Кинг Фарадей? — запита се тя. Ще бъде човек на място, ако сама му се обадя и го поканя на вечеря в името на отминалото старо време. А може би в името на бъдещето...

Едва допи чая си и бързият поглед към кухненския часовник я убеди, че след час ще стане обяд.

— Мисля, че е по-добре да те послушам и да полегна за малко.

— Отлично — поощри я Ели.

На излизане от кухнята Клер се сети внезапно за нещо и се обърна.

— Не обели и дума за обяда си с Томас Хаскъл вчера.

— Така е. — Усмихна се братовчедка ѝ. — Не ми даде възможност да ти разкажа. Бях толкова разтревожена за теб, че проблемите с Томас изхвъркнаха от главата ми. Както и да е, Бил поиска да намине довечера и ако имаш настроение, да поговорим за това. Мисля тогава да те информирам.

— Разбира се, че до тогава ще бъде на крак — обеща Клер. — Чувствам се добре. Малко съм изморена, това е всичко.

Беше направо съсипана, но не физически, а емоционално. Качи се в стаята си и много скоро установи, че няма да заспи. Не можа и да се отпусне, тъй като рояк мисли се въртяха в главата ѝ и ехото от миналото отекваше приглушено като своеобразна гръмотевица.

Отвори писмото на Brent и се зачете усмихната. Беше ѝ изпратил хумористична картичка, която отговаряше на настроението ѝ в момента и бе прибавил кратко съобщение, с което я уверяваше в своята подкрепа.

Вътрешното безпокойство у Клер растеше и не след дълго тя не изтърпя и стана. Наплиска лицето си със студена вода, изчетка си косата, взе чантата си и ключовете от колата и заслиза надолу по стълбите. Смяташе да изненада Ели със съобщението, че възнамерява да се разходи из града, за да вземе глътка чист въздух. Нищо чудно Ели да пожелае да я придружи. Клер се бе приготвила да ѝ каже: „Обичам те! Но, честна дума, имам нужда да остана сама за известно време“.

Подобна репетиция се оказа излишна. Ели бе оставила бележка на кухненската маса.

„Отивам за продукти. Мисля да извадя грила и да изпечем пържоли довечера. Ще се отбия в офиса на Бил и ще проверя дали ще дойде за вечеря.“

Изпълнението на поръчките щеше да ѝ отнеме доста време и въпреки че Клер се почувствува някак виновна, възползва се от възможността да излезе необезпокоявана. Но така и не изпълни намеренията си.

Изправи гръб и се отправи през задната врата по пътеката към куклената къща. През цялото време мислеше за Brent Ъндеруд и за твърдението му, че призраците трябва да се гонят, защото на практика не могат да се погребат. Привиденията на Клер не витаеха само из куклената къща, но със сигурност се носеха някъде наблизо. Защото точно в тази очарователна детска вила, построена във викториански стил, нейният свят бе се сгромолясал и мечтите ѝ угаснаха.

Дръпна вратата, някога боядисана в светлосин цвят, и за момент помисли, че е заключена. Натисна по-силно дръжката и чак тогава пантите изскърцаха.

Прозорците бяха прашни и плътно затворени, така че вътре не проникваше нито глътка чист въздух. Навсякъде се стелеше миризма на мухъл и Клер сбърчи нос. Същият този омразен дъх се носеше от старинните сандъци, наблъскани с документи и стари дрехи, които

принадлежаха на отдавна починали хора. На тавана на къщата на рода Пармитър имаше множество такива сандъци, натрупани един връз друг, които съхраняваха семейната памет.

Тя прекоси коридорчето и с известни усилия успя да отвори последователно всички прозорци. Юнското слънце блисна в стаята златисти примамващи лъчи и разсипа искри по мебелите, също както в детските ѝ години.

В малкия бюфет се виждаше кукленския сервиз, а около неголяма кленова маса бяха наредени миниатюрни столове. Самите кукли седяха в редица на покрито с кадифе канапе, разположено в отдалечения ъгъл на стаята. Шест от тях можеха да се считат за постоянни обитателки, другите бяха приходящи — идваха тук на посещение и после се завръщаха в голямата къща.

Клер съзерцаваше белите порцеланови лица и широко отворените очи на прелестната шесторка и се чудеше да плаче или да се смее. Точно тогава видя и седмата в люлеещия се стол, на който беше се изтегнала самата тя през онази ужасна утрин.

Това бе Джуъл — най-любимата ѝ кукла. Родителите ѝ я подариха, когато бе на шест, и оттогава станаха неразделни.

Джуъл седеше съвсем сама. Клер чудесно помнеше жълтата ѝ престилка. Около кръста бе опасана със светлобежов широк колан, върху който бяха избродирани цветчета, а под престилката носеше блуза на жълти и бели карета, поръбена със снежнобяла дантела. Огненочервената ѝ коса падаше до раменете, сплетена на две плитки, украсени с жълти панделки. Лицето ѝ бе като живо, очите ѝ блестяха с какаов цвят, а яркочервената линия на устата очертаваше усмивка на вечно очакване на приятна изненада.

У Клер се смесиха желание и носталгия, сълзи опариха клепките ѝ, наведе се и грабна играчката. Прегърна я по същия начин, както когато бе загубила родителите си на шестнайсет години и бе се почувствала много малка и безпомощна. Самотна и нежелана, независимо от добрината на своите роднини, тя бе особено уязвима от мимолетните настроения на дядо си, чиято антипатия я стряскаше и до днес. Този спомен сякаш довя студено покривало, което я обви плътно.

Спомняше си добре, че през онази нещастна сутрин Джуъл липсваше тук. По-точно, съвсем определено смяташе, че любимата ѝ кукла не можеше да бъде на това място, защото иначе първата ѝ

реакция щеше да бъде да я стисне отчаяно в ръце. Това означаваше, че след време Ели бе донесла Джуъл в куклената къща и я бе оставила в люлеещия се стол на мълчаливо бдение.

Клер само се догаждаше за постъпката на братовчедка си. Може би в този момент тя бе усетила остро липсата на приятелката си. Жестът ѝ свидетелстваше колко наранена и самотна трябва да се бе почувствала, тъй като не понасяше самотата.

Ели така и не разбра защо Клер я напусна, задигайки леката кола и парите ѝ.

По-късно Клер върна сумата с пощенски запис, а двама приятели на Филип поеха задължението да оставят колата в Лейкпорт на път за Монреал. Но с това, разбира се, не би могла да компенсира наранените ѝ чувства.

Никой не разбра постъпката на младоженката — нито Ели, нито някой от семейство Пармитър, още по-малко пък — Кинг Фарадей.

Върна Джуъл в стола люлка и си спомни за ядните слова, които хвърли в лицето на своя възлюбен в онзи кратък момент на озлобление, след което го остави да търси самостоятелно логическото обяснение. Тя просто избяга от брачния олтар.

Моноotonно жужене на пчела пред прозореца привлече вниманието ѝ. Уханието на рози измести миризмата на застояло. Топлите лъчи на юнското слънце погалиха лицето ѝ, с което предизвикаха у нея чувство на безпределна безпомощност. Миналото бе невъзвратимо, а постъпките — добри или лоши — не можеха да се поправят!

Клер чувства как пространството и времето се затварят около нея и тя доби ужасното впечатление, че Розали Бренер всеки момент ще се покаже на вратата с разчорлена коса, подивели очи ѝ мокро от сълзи лице. „Дали Розали ме излъга тогава?“

Въпросът изплува съвсем спонтанно. Клер се опита да го отпъди, защото не искаше да научи отговора, но натрапчивата мисъл обременяваше съзнанието ѝ и я обвиняваше.

Нахлуха рой подобни въпроси: „Розали в Лейкпорт ли е?“, „Родила ли е дете от Кинг?“, „Дали обстоятелствата са я принудили да абортира?“ „Действително ли е била бременна от Кинг?“

Отдавна неизвестността я изтезаваше, погребаните с помощта на Филип съмнения изскочиха на бял свят. Клер се опита да избяга от тях

и бързо излезе през вратата на слънце. Почти преполови градинската пътека, когато неочакван глас я накара да спре.

— Клер Пармитър! Това си ти, нали?

Трябваше ѝ повече от секунда, за да схване, че звукът идеше от другата страна на живия плет, който отделяше съседите. Несъзнателно потърси с поглед същата дупка, заради която стана неволна свидетелка на незабравимата целувка между Кинг и Розали. Отворът бе запълнен със зеленина, а живият плет, разлистен поради ранната пролет, бе избуял още по-висок. Мъжът, който извика, се показва на открито и тя най-сетне го позна.

— Крис! — възкликна тя. — Кристофър Талмидж!

Странно, но съседът съвсем беше се заличил от паметта ѝ, а бе най-добрият приятел на Кинг, също и техният шафер. Той се ухили широко от височината на своя ръст и ѝ подаде ръка. Клер си спомни колко много харесваше този младеж. Висок и слаб, с пясъчноруса коса, той беше общителен и интересен.

— Ели ми каза, че ще идваш — започна той. — Току-що се върнах от Ню Йорк.

— Още ли живееш тук?

— Да, повечето време. Няколко години пребивавах в центъра на Ню Йорк. След това... реших, че искам да поостана в Лейкпорт. Тук имам собствен бизнес. Собственик съм на „Шамплейн Пластик“. — Като забеляза недоумението в погледа ѝ, поясни: — Нашето семейство има завод в северните покрайнини на града. Беше построен преди пет години като клон на дъщерна фирма със седалище в Олбъни. Аз откупих основния пакет акции, така че сега развивам местната промишленост. Изработваме най-вече пластмасови кутии за хапчета... Наши клиенти са някои фармацевтични компании. Давам работа на близо петдесет човека и в скоро време ще се разширим.

— Радвам се да го чуя! — Клер беше съвсем искрена. Поради височината на оградата в полезрението ѝ попадеше само част от покрива на отсрещната сграда. — Значи не си напуснал фамилната си къща?

— Не. Баща ми се пенсионира преди няколко години. След това родителите ми заминаха на юг във Флорида. Навестяват ме само за няколко седмици в края на всяко лято.

— Женен ли си? — побърза да попита Клер.

— Не! — отвърна ѝ с тъжна усмивка. — Опитах, но не успях. — Стана сериозен изведнъж. — Искрено съжалявам за съпруга ти!

Тя кимна, без да отговори, тъй като ѝ бе трудно да приема съболезнования, въпреки че бяха минали четири години от смъртта на Филип.

— Имаш ли деца? — попита тихо Крис. — Ели не ми е споменала, но...

— Не! — отвърна Клер. — А ти?

— Аз — също не. Предвид обстоятелствата, може би така е по-добре. Бракът ми бе много неудачен, а и разводът беше неприятен. Сара и аз се озлобихме прекалено много един срещу друг, преди да решим да се разделим. Щеше да е трудно на децата.

Той сви рамене и Клер се досети, че събеседникът ѝ предпочиташе да сменят темата. Искаше ѝ се да заговорят за друго, но нищо не ѝ хрумваше.

След продължителна тежка пауза Крис попита:

— Ще останеш ли малко повече?

— И аз не знам. Дойдох да помогна на Ели. Сигурно вече си чул.

— За Хаскъл и за завещанието, което претендира, че Шарлот е направила малко преди смъртта си? — Назова Лоти с моминското ѝ име, както биха направили повечето хора, които я познаваха.

— Да. Струва ми се несправедливо. Редно е Ели да получи доста повече, отколкото изглежда ще наследи, ако Томас се наложи.

— Дума да няма, тя наистина е достойна да получи много — съгласи се той. — Отдаде най-добрите години от живота си на семейството. Не че е от тия, дето очакват награда за труда си, но е ясно, че Хаскъл не заслужава да получи голям дял. Откровено казано, не изпъква с никакви качества. Кавгаджия и самохвалко! Майка ми все недоумяваше: „Какво намери Лоти Пармитър у него?“ — завърши той и се усмихна.

Клер му отвърна също с усмивка.

— Предполагам, че е изразила общественото мнение?

— Бих казал — да. — Крис хвърли поглед към златния си часовник и добави: — Имам ангажимент, за обяд. Свързано е с бизнеса ми, затова трябва да бързам. Надявам се, че ще мога да те покана на вечеря някой път?

— Нямам нищо против!

— В такъв случай ще ти се обадя.

Той се отдалечи, а Клер се отправи назад към къщата. Бе благодарна, че Крис не спомена Кинг, въпреки че неизвестно защо ѝ се искаше точно обратното.

Запита се дали двамата бяха все още близки приятели, или вече не поддържаха връзка. Приятелство, започнало на младини, често се разваля.

Дори и да не се срещат повече, Крис трябва да знае отговорите на много мои въпроси, мислеше си тя, докато бавно крачеше по пътеката към къщата.

Сигурно бе и че можеше да ѝ даде ключа на загадката с Розали Бренер, а също и да ѝ посочи момче или момиче на четиринадесет години — най-вероятно от Лейкпорт — което бе осиновено от Кинг.

ШЕСТА ГЛАВА

Ели разположи откритата скара на равната затревена поляна, която започваше непосредствено зад кухненската врата, и извади три брезентови сгъваеми стола и стара масичка за пикник. Бил наля ром от бутилката, която бе донесъл, в чаши, украсени предварително с лимонов резен, и доля тоник. Седнаха около масичката и Ели започна своя разказ за срещата си с Томас Хаскъл.

Съпругът на покойната Лоти я завел до един мотел извън града и така нареченият „обяд“ бил сведен до сандвич със сирене и млечен шейк, излапани набързо и без да слизат от колата.

— Даде вид, че няма никакво време. Не успях да разбера защо претупахме обяда. В интерес на истината, той се интересува най-вече от намеренията на братовчедка ми.

Клер смучеше питието си през тънка пластмасова сламка и се питаше дали Кристофър Талмидж произвежда такива неща в своя завод. Направената забележка я завари неподготвена.

— Мен ли имаш предвид?

— Да, теб! — Ели замълча и с нотка на обида в гласа добави: — Очевидно счита, че лесно ще се справи с мен. Очаква Клер да му се опре.

— А не може да е сигурен и по отношение на теб, Ели! — изръмжа Бил.

Тя се обърна към него и сви рамене.

— Още не съм споменала пред Томас, че ти си мой адвокат.

— И таз добра!

— Не ме гледай така! Не знаеш колко съм ти благодарна, че си на моя страна. Само си помислих...

Бил въздъхна.

— Е, добре. И какво?

— Предположих, че щеше да е по-добре, ако изглеждах възможно по-безпомощна. Вярвах, че ще разкрия плановете му по този начин. Може и да звучи глупаво, но...

— Никак не е разумно! — отсече грубо Бил. — Ако Хаскъл наистина повярва, че си безпомощна, ще се възползва най-рационално, повярвай ми! Трябва да се срещнете и в съда, независимо дали желаш, или не.

— Знаеш, че не бих искала да вадим на показ проблемите си. — Ели изглеждаше толкова нещастна, че на Клер искрено ѝ домъчня, но едновременно с това реши, че е крайно време братовчедка ѝ да стъпи на земята.

— Хаскъл няма да се колебае да извади на показ тези проблеми, стига това да го доближи до целта — предупреди Бил. — Знаеш по-добре от мен стила на завещанията на твоите роднини. За добро или за лошо дядо ти остави всичко на трите си живи деца.

— Никога не съм очаквала да завещае нещо и на мен — увери го Клер.

— Зная — продължи търпеливо адвокатът. — Двамата с Ели вече разисквахме този въпрос и разбирам твоята гледна точка. Що се отнася до самата собственост, то ти трябва също да се явиш в съда и да се опиташ да оспориш завещанието, за да получиш дял от наследството. Предметите от къщата са съвсем друго нещо. Ели счита, и аз съм съгласен с нея, че баща ти е трябвало да получи по-голямата част от тях. Логично е те да преминат у теб. Не говорим за евтините порцеланови сервизи или съдовете от неръждаема стомана. Притежавате някои наистина уникални антики.

— Зная. — Клер се стараше да запази хладнокръвие. — А от друга страна много ценя чувствата на Ели. Но нека погледнем фактите. Преди много години аз обърнах гръб на Лейкпорт, а с това — и на семейството. Единствена Ели остана на кораба, дори когато изглеждаше, че потъва. Затова заслужава да бъде възнаградена!

— Глупости! — възкликна Ели.

В такива случаи тя изказваше неодобрението си много изразително. Цялата бе почервеняла от възмущение, Клер ѝ се усмихна нежно. По дяволите, обичам я! — рече си тя. А по начина, по който Бил наблюдаваше братовчедка ѝ, разбра, че не бе единствената, която изпитваше подобни чувства. И напълно страничен човек би забелязал, че младият мъж не беше безразличен към тази жена.

Професионализмът бързо взе връх у адвоката.

— Нека вървим стъпка по стъпка — смъмри ги той. — Забранявам всякакви обеди или други частни срещи с Хаскъл! Ако едната страна осъществи контакт с другата, задължително е да присъствам и аз. Следващата седмица ще се свържа с неговия защитник и ще започнем да разплитаме кълбото. Ако той наистина притежава законно оформено завещание, то трябва да го докаже!

С тези думи гостът се обърна и наля чашите отново. Подир това се зае с грила сякаш това бе най-естественото нещо на света!

Докато го наблюдаваше, у Клер се прокрадна представата за Бил и Ели, прекарващи съвместно остатъка от живота си. Братовчедка ѝ не бе толкова стара и можеше да има поне едно-две деца, но само ако се опомнеше и схванеше, че шансът да бъде щастлива най-после бе долетял. Но тя така и не му обръщаше внимание.

Наистина ли не усещаше, че Бил Еджърли е все така лудо влюбен в нея, както преди? Сега обаче към предаността му се бяха прибавили зрялост и опит.

Клер стигна до извода, че Ели изобщо не забелязва копнежите на стария им приятел. Тя проявяваше странна упоритост, която граничеше с комплекс за малоценност, от какъвто не страдаше. Но толкова дълго бе живяла в подчинение в семейство Пармитър, че бе немислимо да поеме каквато и да било инициатива.

Бил опече пържолите великолепно, а Ели поднесе горещо руло и зеленчукова салата. Накрая за десерт ядоха набързо приготвена домашна ягодова торта! Като повечето хора, които не бяха склонни към напълняване, Бил прояви огромен апетит и хапна здраво от всичко на масата. Ели сияеше от комплиментите му. Дали пък младият мъж нямаше да превземе „крепостта“ чрез похвали за готварското ѝ изкуство, попита се Клер.

След вечерята тя се извини, че трябва да проведе няколко телефонни разговора с Ню Йорк и се прибра в къщата. Набра номера на Brent Underwood. Той ѝ съобщи, че сделката с картините на Моне им е в кърпа вързана. Закиска се, като чу реакцията ѝ и я подразни:

— Ами ако ти кажа, че вече имам готов купувач?

— О, не! Моля те! — разсърди се Клер.

— Зная, че искаш да ги купиш. Но в такъв случай защо не задържиш само едната. Вече всичко е уредено, скъпа!

— А коя да взема? Знаеш, че не мога да взема такова решение!
— запита развълнувано Клер.

— Алчна си! — обвини я през смях той.

И двамата знаеха добре, че това не е вярно. Тя и Филип създадоха галерията няколко години след сватбата си и въпреки че парите и оценките бяха грижа на съпруга ѝ, Клер работеше много. Когато Филип почина, остави две световноизвестни галерии на фамилията Бейли — едната в източната част на Ню Йорк на Петдесет и седма улица, а другата — в Сиеста Кий на брега на Мексиканския залив във Флорида. Двамата, както и техният помощник, Брент Ъндеруд, бяха високо ценени сред специалистите.

Филип винаги беше се отнасял с Брент като с колега, но не го направи съдружник и Клер така и не разбра причината. Печалбата, която носеше трудът му, бе значителна и официалното партньорство щеше да сложи венец на усилията му. Няколко пъти засегна много предпазливо тази тема, но съпругът ѝ все избягваше отговора. Това я озадачаваше, тъй като двамата мъже другаруваха от години, дори нещо повече — доверието им към техния помощник бе безрезервно. Когато след смъртта на Филип отвориха завещанието му, Клер откри обяснението. Беше я направил единствен собственик на двете галерии, като по този начин я беше осигурил финансово и професионално до края на дните ѝ.

Филип бе шестнайсет години по-възрастен от жена си, но едва ли друг би могъл да оцени по-добре достойнствата на нейната красота и младост. Беше успял да уреди живота им така, че да нямат тревоги или поне финансови затруднения.

Клер остана сама на кормилото и често мислеше да предложи пълноправно партньорство на Брент. Той и без това доброволно поемаше допълнителни задължения през четирите години, откакто съпругът ѝ почина, и заслужаваше да получи глас при управлението на фирмата. Сега, докато говореше с него по телефона, Клер си отбеляза мислено да проучи тази възможност, веднага щом се върне в Ню Йорк.

Междувременно се наложи да уточнят известни подробности, свързани с предстоящата покупка на картините на Моне, както и някои текущи въпроси. Нужно беше галерията в Сиеста Кий да се „замрази“ и да се държи отворена само по време на летния сезон, до

съживяването на бизнеса през късната есен. Засега галерията не беше нищо повече от една добра реклама за другата — в Ню Йорк.

Когато свършиха с деловата част на разговора, Брент деликатно я запита:

— Имаш ли трудности в Лейкпорт?

Клер се поколеба. Не желаше да го лъже. Затова съвсем честно си призна:

— В известен смисъл завръщането ми бе извънредно болезнено за мен. Убедена бях, че къщата ще е пълна с призраци, които няма да ми дават мира. Толкова много роднини починаха, откакто напуснах. Но след първоначалния шок от... пустите стаи, успях да свикна. Може би го дължа на Ели. Тя не се е изменила кой знае колко — само малко е остаряла и напълняла. Все така обичлива е и на моменти — досадна.

— А не те ли спохождат привидения?

Няколко месеца след смъртта на Филип Брент бе посетил Клер в апартамента ѝ и вечеряха заедно. След това пиха шери и се разговориха. Не я попита за нищо лично, но неговият пълен със съчувствие поглед вероятно възбуди у нея водопада от чувства, които бе сдържала близо цяло десетилетие.

Тя разказа на Брент за Кинг Фарадей дори повече, отколкото бе споделила със своя съпруг. Изля душата си за онази ужасна рана и последвалото бягство, както и за убежището, което откри в обятията и сърцето на Филип.

Брент слушаше с внимание и я прекъсваше само от време на време. Накрая Клер се почувства освободена от непосилния товар, който носеше от толкова дълго време, и му се извини, че го е занимала с драмата на своя живот.

— Все някой ден щеше да ти се наложи да се върнеш и да се срещнеш с Кинг — рече Брент. — Защото дори сега, след смъртта на Филип, ти все още не си забравила този мъж!

Тогава тя възропта. Държеше да остане вярна на Филип. До този момент не бе поглеждала към друг мъж. Дали го обичаше? Незабавният отговор бе „Да!“ и сърцето ѝ подсказваше същото. Но то бе съвсем различно от обичта към Кинг, тъй като тогава бе екзалтирана от любовния порив на младостта. Любов — да, мили боже! Онази страст наистина бе любов, но такава, на която не можеше да се разчита — бе непостоянна и опасна като тънка кора лед.

— Чуваш ли ме? — запита Брент и я върна към действителността.

— Кинг е тук, в Лейкпорт. Станал е хирург. Снощи на Ели се наложи да ме закара по спешност в местната болница...

— Какво-о? — прогърмя в слушалката ужасеният му глас.

— Ели мислела, че имам остър апандисит, но се оказа хранително отравяне. Сега вече се чувствам добре — успокои го Клер.
— По една случайност Кинг беше дежурен. Получи се страхотна среща! И двамата бяхме доста изненадани!

— Представям си! — промърмори само Брент.

— Вероятността да се видим отново е нищожна. Той е много зает в болницата, а чух, че водел и интензивен личен живот.

— Трябва непременно да поговориш с него!

— Имаш предвид за миналото ли?

— Като че — да! Точно това ти е нужно да направиш!

Клер изобщо не възнамеряваше да се среща очи в очи с Кинг. Разговорът ѝ с Брент я подтикна към решението да се върне в Ню Йорк, веднага щом свърши работата си в Лейкпорт. Искаше да бъде в галерията, когато пристигнеха картините на Моне. Клер притежаваше творби на Реноар, Дега и Писаро, но Моне бе най-любимият ѝ импресионист и притежанието на едно от платната му щеше да влее нови сили в живота ѝ.

Филип бе художник по душа и обожаваше изкуството. Но събираше художествени произведения и за да вложи парите си. Клер така и не свикна да се отнася към картините по такъв начин. Тя обичаше да ги вижда около себе си, защото я привличаха красивите творения. Клер се отдръпваше боязливо от грубото материално „владееене“, тъй като бе се опарила от това още като момиче. Всеки в семейство Пармитър държеше толкова на заобикалящите го неодушевени предмети, че им отдаваше предпочитание пред живите членове на рода. Клер реши никога да не се отнася така с вещите или хората.

Все пак в живота ѝ съществуваше един мъж, към когото неволно проявяваше собственическо чувство. Бе пожелала Кинг изцяло само за себе си. Търсеше непрекъснато неговото внимание. В известен смисъл

се стремеше той да замести родителите ѝ по начин, какъвто не успяваха членовете на семейство Пармитър.

Но Кинг така и не стана неин. Само за миг — през онзи юнски ден — тя прозря навеки тази истина.

Следващата сутрин Клер слезе на закуска с намерението да внесе известна яснота в отношенията с братовчедка си. Започна отдалече на чаша кафе.

— Не зная колко дълго ще мога да остана тук!

Ели тъкмо мажеше парче кифла с конфитюр и вдигна очи.

— Но ти едва дойде!

Клер се замисли. Толкова скоро ли пристигнах? Струваше ѝ се, че прекара в Лейкпорт цяла вечност. Бяха изминали само три и половина дни и по-голямата част от времето посвети на възстановяването си след хранителното отравяне.

— Вчера се обадох на Брент — подхвърли тя.

— И той ти даде идеята да се прибереш в Ню Йорк, така ли?

Клер поклати глава.

— Не, но предстоят някои много важни за мен покупки и трябва да съм там. Всъщност, хрумването си е лично мое. Моля те, не се тревожи. Няма да си тръгна, докато нещата тук не се уредят. Искам само да се ускори решаването на проблема със завещанието, това е всичко.

— Бил спомена, че ще разговаря с адвоката на Томас през следващата седмица — напомни ѝ Ели.

— Зная! — Клер прочете в очите на събеседницата си познатия инат и като подбираще внимателно думите си, продължи: — Не бих желала да насилвам нещата, но смятам, че няма да е зле да поговоря с Бил лично. Искан да кажа — в офиса му.

— Защо? — доста безцеремонно попита Ели.

— Когато си приказваме тримата, все се намесват някакви чувства — отвърна Клер със същата безцеремонност. — Дори Бил нарича съдържанието на тази къща „наследствена собственост“. За мен обаче това понятие крие много по-дълбок смисъл и той няма нищо общо с паричното изражение на стойността на пианото, картините, скриновете или етажерките. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Мисля, че се опитваш да ме убедиш, че не желаяш нищо от тази къща.

— Това ти го казах още в началото!

— Значи не искаш вещите именно от нашата къща — поправи се Ели. — Отбягваш спомените за семейство Пармитър, защото всичко, свързано с имението... и Лейкпорт ти изглежда като лош сън! — Стана, вдигна кафеника от лавицата, допълни двете чаши и се тръшна обратно на стола.

— Тълкуваш думите ми превратно — продължи все така бавно Клер. — Намекваш, че представите ми за Лейкпорт и това място са свързани непременно с нещастия. Не е съвсем така. Тук съм прекарала и най-щастливите мигове от живота си и то в игра с теб! Когато бях дете и дойдеше лято...

— А по-късно, когато остана да живееш постоянно? — Предизвикателството беше красноречиво.

— Беше ми трудно да свикна, но ти ми помогна. А също и леля Дилия, баща ти... и дори леля Лоти. Всички те бяха много мили към мен и с времето аз мислех все повече за тях...

— Дори не присъства на погребенията им! — хвърли в лицето ѝ обвинението си Ели.

Клер се разлюля. Сякаш я удари силен електрически ток. Взря се в очите на братовчедка си, но лицето ѝ бе непроницаемо като затръшната врата.

Най-сетне! Ели даде израз на дълго таеното си огорчение. Изрече необоримата истина, че Клер не изпълни задълженията си към рода Пармитър.

Първата реакция на госпожа Бейли бе да се защити, но бързо се отказа.

— Вярно е, че не дойдох, когато дядо се помина, но не защото... не желаях. По-скоро — не можех да понеса да се срещна с... Кинг. Самата мисъл за това ме ужасяваше!

— Кинг още се шляеше тук тогава — съгласи се сурово Ели. — Напусна малко след това, но той не дойде и на траурната церемония. Не че някой очакваше такова нещо от него, тъй като вече бе съвсем друг човек. Изобщо не се мяркаше пред очите ни. Както и да е...

Клер разбра, че братовчедка ѝ тръпнеше в очакване на нови обяснения.

— Когато почина леля Дилия — продължи, — Филип беше заболял сериозно. Отидохме чак в Мексико при един лечител с надеждата, че ще му помогне, но усилията ни се оказаха безплодни. Върнахме се вкъщи и той умря след около година. — Поспря за момент, за да избистри спомените си, и продължи: — Когато смъртта покоси леля Лоти, аз бях в Париж във връзка с бизнеса си с галериите. Получих писмото ти много късно.

— Зная! Опитах да се свържа с теб в Ню Йорк, но Brent ми каза, че си заминала отвъд океана. — Чудно защо Ели не се бе досетила да й телефонира във Франция!

— Когато почина баща ти — подхвана пак Клер, задушавайки се от изброяването на дългия списък потискащи пропуски, — бях в Ориента, пак по работа. Моят секретар се свърза с мен в Хонконг, за да ми предаде съобщението в деня на отпътуването ми. Така или иначе, беше късно, но ти звъннах по телефона, веднага щом пристигнах в Ню Йорк...

— Спомням си. — Ели кимна, видимо поуспокоена и удовлетворена от преговора на събитията. — През цялото време... ми липсваше, това е всичко.

Завършекът бе прост, но тъкмо заради това така трогателен. Сълзи напиреха в очите на Клер и тя премигна, опитвайки да ги сдържи.

— Ели... — започна пак, но се задави.

— Не казвай нищо повече. Всичко е наред, наистина. Ако искаш да говориш с Бил, направи го!

Всичко приключи добре, ако не се считаше чувството на неудобство, загнездило се в сърцето на Клер, че се готви да извърши предателство с частното си посещение у адвоката. Ще го отложи до следващата седмица, реши тя, и ще видя най-напред какво ще постигне нашият защитник сам.

Ели изми и подреди чиниите от закуската и предложи да отидат и да напазаруват от „Шамплейн Мол“, а след това да обядват в ресторантчето „Ирокиз“, разположено сред красива природа до брега на езерото.

Клер много искаше да ѝ достави удоволствие и се отзова най-ентузиасирано на предложението. Пазарчето представляваше най-обикновена редица от сергии с преоценена стока, евтини магазинчета и павилиони за бърза закуска, покрай които в други случаи не би се задържала и минутка. Купи памучен пуловер с бледожълт цвят, най-вече за да зарадва братовчедка си. Спря и пред масичка с бижута и купи на спътницата си колие с розова перла и подходящи обеци. Ели остана запленена от подаръка, сякаш покупката бе направена от „Тифани“. Радостта ѝ бе искрена — това бе една от чудесните черти на нейния характер.

Вечерта Ели ѝ разкри, че още свири на орган по време на неделните проповеди в епископалната църква. Беше заместила леля Дилия преди няколко години, когато артритът на старата жена я принуди да се откаже от задължението си, което бе изпълнявала с любов от младо момиче.

— Ще дойдеш, нали!

Двете се качваха по стълбата, за да си легнат.

— На църква ли?

— Да!

— Не! — отсече твърдо Клер. — Не мога, наистина!

— Не ходиш ли вече на църква?

— Не е точно това. Съображенията ми нямат нищо общо с проповедта. Причината е... присъствието ми в Лейкпорт. Знаеш как е в малките градове. Всички богомолци ще се вторачат само в мен. Може би по-късно бих се срещнала с толкова много хора... — Тръсна глава. — Чувствам, че още не съм готова.

— Мнозина те познават и биха желали да те видят. От известно време, почти всеки, който е чул за завръщането ти, ме моли да ти предам покана за обяд или вечеря, на чай и така нататък. Това са все твои приятели.

— Познати! — поправи я Клер.

— Добре, така да бъде.

— Зная, но моля те — не искай това от мен. Може би следващата неделя.

Повече не подхванаха тази тема. На сутринта Клер наблюдаваше приготвянията на Ели с чувство за вина — съмняваше се, че идущият уикенд ще бъде още в Лейкпорт.

Братовчедка ѝ тръгна. В далечината биеше църковната камбана. Къщата изведнъж опустя. Клер се почувства раздвоена. Трябваше да излезе, за да се поразсее. Погледна през прозореца на вестибюла и отново забеляза розовите храсти около парадната алея.

Много ѝ се искаше да ги излекува, но вероятно повечето от магазините щяха да бъдат затворени. Тогава си спомни за един център по градинарство на около осем километра извън града, покрай който бяха минали с Ели.

Времето се разваля, помисли си тя, докато се качваше в колата. Независимо от всичко, въздухът бе удивително свеж. Топлият летен вятър галеше нежно страните ѝ.

Както и очакваше, градинарският център бе отворен за посетители. Клер се огледа. Фантастичната феерия от цветове бе празник за очите. Беше се озовала в царството на трицветна теменуга и невен, циния и маргаритка. Преди години леля Дилия засаждаше такива цветя по това време на годината, а те после ѝ се отблагодаряваха с красота за нежните грижи.

Клер нямаше дарба за градинарство. Освен това поне през последните четиринайсет години от живота си не бе имала нито време, нито място, където да развие подобна дейност.

Видя, че продаваха цели розови храсти, а климатът позволяваше да бъдат засадени веднага. Дали няма да е по-добре да се заменят болните рози с нови, помисли си тя.

Вдигна един храст. Корените му бяха увити с дебело пластмасово фолио. Започна да чете информацията, отпечатана на етикета, когато някой надникна през рамото ѝ и възкликна:

— Мислех, че замъкът на семейство Пармитър не се нуждае от нови корени с рози!

Клер вдигна рязко глава и срещна погледа на Кинг Фарадей. Оказа се толкова неподготвена за появата му, че инстинктивно стисна стъблата. Един трън се забодя в пръста ѝ. Тя изохка и блестяща капчица кръв обагри листата.

СЕДМА ГЛАВА

Устните на Кинг се изкривиха в нещо като усмивка.

— Може би ще имаш отново нужда от медицинска помощ? — попита учтиво той.

Клер сметна, че ѝ се подиграва и се ядоса. С удоволствие би изтрила самодоволното изражение от красивото му лице!

Положи розовия храст на земята и посегна към чантата си, но Кинг се оказа по-бърз. Извади светкавично снежнобяла носна кърпа, улови ръката ѝ и внимателно попи кръвта.

Младата жена направи гримаса, но не от болка. Докосването му възпламени у нея неопределено чувство. Тя потрепери. Сякаш ехото от миналото повя като топъл бриз, но не можа да разтопи повърхностната кора от лед. Мъжът разгледа внимателно мястото, където беше се заболо трънчето, със сериозност, която при други обстоятелства би я разсмяла. Реакцията му постепенно я успокои.

— Бодилът не се е пречупил и това е добре, но мястото може да се инфектира. — Още недоизрекъл, той стисна пръста, който започна да кърви отново.

— Хей! Чакай малко! — възкликна тя.

— По-добре е от такава рана да изтече повече кръв — рече той. — Но стига толкова. Имаш ли аптечка в колата?

— Не! — рязко отвърна Клер. — Ти си лекар. Не трябва ли да носиш нещо подобно?

— За моята професия се нуждая от много по-сложни прибори от тези, които съдържа аптечката на една кола — спокойно обясни той.

— Няма ми нищо, наистина!

— Щом казваш. — Той се съгласи по-бързо, отколкото тя очакваше. Сетне Кинг погледна към розовите храсти, на които тя допреди малко се възхищаваше. — Ще ги купиш ли? — попита той.

— Колебая се.

— Навремето градината в имението на Пармитър бе цялата в рози.

— Леля Дилия бе засадила стотици храсти — призна Клер. — Повечето от пълзящите растения изглеждат добре. Но някои от цветята боледуват, чайните рози например. Чудя се дали да ги напръскам с някакъв препарат, или да ги изкореня и да засадя нови.

— Проблемът звучи съвсем като медицински! — засмя се Кинг.

— О, така ли? Значи стигнахме времето на пълна заменяемост?

Този път усмивката му угасна.

— Не! — каза кратко той. — Няма такова нещо.

Младият лекар се обърна и обхвана с поглед многообразието от цветове на едногодишните растения, на което Клер бе се наслаждавала допреди няколко минути.

— Мисля да купя няколко стръка невен — смени той темата. — Онези, бледожълтите, ми изглеждат красиви.

Тя се загледа в профила му. Не откри нищо момчешко и това я натъжи. Кинг във всяко отношение бе напълно зрял мъж. Преди четиринайсет години лицето му бе привлекателно и нежно, но сега, под лъчите на късното утринно слънце, в русата коса личаха кичури сребро, подчертаваха сенките под очите му. Изглеждаше изморен, напрегнат и блед. Клер изпита внезапен порив да докосне посребрените му слепоочия и да изглади бръчките около устата. Закопня за неговата едновременна непринудена усмивка и звънливия му младежки смях. Лицето ѝ отрази желанията ѝ като огледало, но тя не усети веднага това. Някогашният ѝ приятел го долови, преди тя да осъзнае, че издава чувствата си.

Мъжът отстъпи инстинктивно, преди още да бе измислил оправдание за действието си, и замря. Бе забравил колко изразително можеше да бъде лицето на Клер и колко красноречиви — очите ѝ. А не искаше да си спомня!

— Е, няма друго. — Той неочаквано се разбърза, очевидно обзет от желание да сложи край на срещата им. Съсредоточи вниманието си върху кошниците с невен, но се сепна от трудното дишане на Клер. Цяла секунда мина, преди в главата му да се прокрадне мисълта: „Тя също се нуждае от време, за да се съвземе!“.

— Май е по-добре да потърся някой от продавачите — привидно небрежно подхвърли Клер — и да поискам съвет.

— Желая ти успех! — кимна Кинг за сбогом.

— Благодаря! — Младата жена се усмихна и отмина.

Мъжът се направи, че оглежда внимателно невена, но не се стърпя и изпрати крадешком Клер с поглед. С крайчеца на окото си наблюдаваше приближаването ѝ към работника със сив гащеризон и избродирана отпред емблема на градинския център. Двамата потънаха в задълбочен разговор, след което минаха под закрития навес, където бяха складирани торове и инсектициди. „Най-вероятно са я посъветвали да се опита да излекува болните рози“, предположи той.

Младият мъж се колебаеше между невен и циния, след това съвсем импулсивно добави към покупката си и благоуханно бяло вещество, което според рекламата трябваше да се поръси върху камениста почва. В действителност купуваше цветята за баща си. Самият той не само нямаше време, но и желание да се занимава с градинарство. Миналото лято Джордж Фарадей бе проявил интерес към отглеждането на цветя, което тутакси бе подкрепено и поощрено от стария Джоу Ландри, техен дългогодишен градинар. Кинг си даде сметка, че грижата за градината би била отлична терапия за болния старец.

Клер напусна градинарския център с няколко бутилки с течен препарат за лечение на розите. Нямаше намерение да се връща веднага в Лейкпорт. Ели сигурно беше се прибрала от неделната служба или щеше да пристигне всеки момент. Не беше готова да се изправи лице в лице с братовчедка си, докато не потърси и не намери самостоятелно отговори на някои въпроси.

Днешната среща с Кинг я извади от равновесие по начин, твърде различен от първия им сблъсък в болницата. Този път почувства необяснима загриженост към него, която я смути.

Но той разби сърцето ми, дявол да го вземе! — напомни си Клер с внезапно лумнала ярост.

През всичките тези години тя рядко изпитваше съмнение за правилността на постъпката си. Нарочно бе залостила вратата към миналото и бе насочила усилията си да изживее пълноценно настоящето. Случваше се да минат месеци, без да си спомни за Кинг Фарадей. Обикновено образът на младежа тревожеше мислите ѝ само когато получише писмо от Ели, но връзката между двете не беше постоянна.

След като осведоми братовчедка си, че младежът е напуснал града и Клер я предупреди, че не желае да чува повече името му, Ели престана да пише новини от града и така темата за Кинг отпадна.

Преживя няколко пристъпа, когато не бе на себе си, и размишляваше какво ли щеше да се случи, ако беше изчакала онази сутрин Кинг. Задаваше си и по-важния въпрос: какво щеше да направи, ако не беше Филип, към когото се обърна. Разполагаше с малко пари и нямаше къде да отиде. Дали нямаше да се принуди да се върне отново в града?

Не мога да стигна до окончателен отговор за нито един от многочислените въпроси и само преливам от пусто в празно, ядоса се сама на себе си Клер на излизане от паркинга на градинарския център. Обърна колата на север и пое по пътя, следващ извивките на езерото Шамплейн. След няколко километра зави, заобиколи Платсбърг и продължи без определена посока, докато с изненада откри, че е наближила границата с Канада.

Обратният път до Лейкпорт ѝ отне почти час. През това време успя да се отпусне и да се наслади на красивия пейзаж. Подмина Платсбърг. Отби в крайпътно кафене и си поръча сандвичи и млечен шейк. Надяваше се, че Ели няма да организира официален неделен обяд. Пропусна да ѝ остави бележка, че ще закъснее.

Наближи града. Поддала се на мимолетно хрумване, тя свърна към вадения в езерото нос. Малкото полуостровче завършваше с красив плаж, създаден навремето с държавни субсидии и отворен за граждани преди няколко години. Виещата се магистрала обгръщаше езерото от едната страна, а от другата бе заградено от красиви постройки. Запита се коя ли от тях е домът на Лоти и Томас Хаскъл.

Водата бе още твърде студена за къпане, затова плажът бе зле посетен. Клер се измъкна от колата и доближи досами брега. Зарей поглед в далечината по посока на стръмните склонове на Грийн Маунтънс.

Следващата седмица двете братовчедки имаха среща с Томас Хаскъл в офиса на Бил.

Ели започна да нервничи, още преди да тръгнат. Стигна до там, че не можеше да хване волана. Клер предложи тя да кара тоя ден.

Преди да потеглят, с поучителен тон я посъветва:

— Гледай да се успокоиш. Зърне ли те в този вид, Томас мигновено ще се възползва!

— Противно ми е! — Ели бе забола поглед в пътя сякаш се страхуваше, че всеки момент ще катастрофират. — Всичко ми е гадно!

— Става дума за предварителен разговор — търпеливо поясни Клер. — Не приказвай много и следвай съветите на Бил, това е всичко.

Братовчедка ѝ като че ли не чуваше.

— Ако стигнем до съд, ще влезем в устата на всички клюкарки в града!

— Да не е лошо? — опита се Клер да събуди здравия ѝ разум. — Какво има да крием от хората?

— Лесно ти е на теб! — Негодуванието ѝ бе наистина изненадващо. — Накрая ще си прибереш багажа и ще отпратиш към Ню Йорк! А аз ще трябва да продължа да живея с този срам!

— Напротив!

Ели се извърна рязко и излезе извън полезрението на братовчедка си. Все пак Клер успя да забележи съмнението, което се прокрадва в кафявите ѝ кадифени очи.

— Разясни ми!

— Никога ли не ти е хрумвало, че щом приключи разправията с Томас за имението, ще можеш да напуснеш Лейкпорт?

За известно време тишината стана потискаща.

— Не, никога! — възкликна Ели. — Целият си живот прекарах в този град и няма къде другаде да отида.

— Не е съвсем така — възрази кротко Клер. — Заобикаля ни цял един огромен свят! — Тя махна неопределено с ръка през прозореца на колата. — При това — много интересен... поне в по-голямата си част. Нима не си струва да го опознаеш, веднага щом уредиш спора с Томас?

— Не! — извика натъртено Ели. — Не приличам на теб, имах случай да ти го кажа. Нямам никакво желание да пътешествам. Скитническият живот не е за мен. Тук съм родена и на това място искам да ме погребат! — заключи предизвикателно тя.

Клер имаше чувството, че най-подходящият човек, който можеше да помогне на Ели, е Бил. Сигурно братовчедка ѝ изпитва към него безгранично доверие. Спомените я връхлетяха един подир друг. Много отдавна Ели отхвърли любовта на Бил Еджърли с оправданието,

че се е влюбила в другиго. Хвърли поглед към спътничката си. Лицето ѝ бе като издялано от камък, очите ѝ не се откъсваха от пътя. Клер бе сигурна, че избраникът на братовчедка ѝ е бил Кинг.

Кантората на Бил Еджърли се намираше в новопостроена сграда близо до мястото, където се помещаваше съдът. Клер очакваше, че обстановката вътре ще бъде спартанска, но се излъга. Работните помещения не се отличаваха с лукс, но бяха украсени по учудващо сложен за възприемане начин. Мебелите бяха в скандинавски стил, а на стените висяха няколко интересни картини. На Клер ѝ се прииска да ги разгледа по-подробно.

Мелинда, секретарката на Бил, бе мила привлекателна блондинка, която ги почерпи с кафе в кабинета на адвоката.

В сравнение с представянето си в домашна обстановка в къщата на Пармитъррови, тук Бил изглеждаше съвсем различно, седнал зад бюрото си и надянал очила със златни рамки. Клер си призна, че очакваше да види един „провинциален“ адвокат, но това съвсем не бе така. Облечен в светлобежов костюм, той носеше скромна кафява карирана вратовръзка. Можеше да послужи за модел на компетентен млад юрист, практикуващ в голям град.

Братовчедка ѝ пък, обратното — изглеждаше старомодна.

Не можеше да се намери по-ласкава дума за сивата ѝ рокля на цветчета. Самата Ели се почувства неудобно, като видя как се беше издокарал Бил. Клер я наблюдаваше и с мъка потисна нарастващото си недоволство. Дявол да го вземе, можеше да облече нещо по-прилично, нищо, че е закръглена! Природата я е дарила с красиво лице, но самата тя не прави нищо, за да го разкраси!

Ярък спомен прекъсна хода на мислите ѝ. Абитуриентският им бал! Тогава Ели се запъна като магаре на мост и все повтаряше, че няма да отиде. Малко преди това бе скъсала с Бил, а по кого въздишаше след него остана неизвестно.

Клер подозираше, че никое момче не бе поканило братовчедка ѝ на бала, а знаеше, че момичето е прекалено срамежливо, за да покани някого по своя инициатива. Затова се консултира с Кинг. Крис Талмидж ходеше доста стабилно с една тяхна съученичка, Анджела Бодро, но се бяха скарали предишната седмица. Клер придума приятеля си да накара Крис да покани Ели на бала, а когато това стана, убеди братовчедка си да приеме.

Беше обладана от свирепата решителност да ѝ организира една незабравима нощ. По онова време, поне на вид, Ели бе доста закръглена. Може би съзнаваше недостатъците на своята фигура, но и дрехите, които си купуваше, бяха кошмарни, нещо, което не може да преодолее и впоследствие. Следващата стъпка бе да убеди дядо си да даде по-сериозна сума за нова рокля, но какъвто беше скъперник почти сигурно щеше да ѝ откаже.

Денят на тържеството приближаваше и Клер изпадна в паника. Ели, напротив, остана напълно безразлична и дори подхвърли, че не би било зле да си навехне глезена като оправдание да не отиде.

Сутринта на съдбоносния петък Клер избяга от час по латински отиде до универсалния магазин „Креншо“ и избра красива рокля, която според нея щеше да отива на приятелката ѝ и да ѝ бъде по мярка. Изработена от тюл и шифон, дрехата напомняше морска пяна. Беше тясна в кръста, а нагоре прилепваше плътно по тялото. Надолу се диплеше на широки гънки. Имаше цвят на узряла праскова и отлично подходеше на косата и кожата ѝ.

Клер плати със собствени пари. Бе получила неголяма сума от наследството на баща си. Когато се върна с подаръка в къщата, Ели се ужаси, вместо да се зарадва.

— Не мога да си позволя такава скъпотия, Клер! — възрази тя.

— Никой не ти иска пари!

— Ще трябва да ти ги върна!

— Не е нужно!

Чак сега се сети, че братовчедка ѝ никога не бе похарчила и цент от мизерните пари, които получаваше на месец. Именно тях по-късно Клер тайно взе на заем, преди да избяга от Лейкпорт.

Ели най-последно премери роклята. Остана поразена от отражението, което видя в огледалото в стаята на леля Лоти. Клер се възползва от уникалната възможност и успя да я склони да измие косата си с шампоан, след което ѝ направи прическа. Сложи ѝ дори и малко грим.

Тази нощ за първи път в живота си Ели Пармитър показа на света как можеше да заблести спяща лилия, когато е изкусно представена. Клер я бе разкрасила със златисти сенки върху клепачите и туш на миглите ѝ. Подчерта линията на очите и с молив за вежди.

Накрая едва забележимо докосна бузите ѝ с руж с цвят на праскова и леко ги напудри. Резултатът беше поразителен!

Кинг и Крис Талмидж загубиха ума и дума, когато пристигнаха с подаръците. Кинг носеше за любимата си гривна, инкрустирана с маргаритки, а Крис поднесе огърлица с дребни розови перли, които чудесно отиваха на роклята.

Клер изтръгна от приятелката си обещание как да се държи, но завършекът не бе благополучен. Анджела също дойде на бала и когато видя великолепната двойка Крис и Ели, взе спешни мерки. Ели се оказа напълно неспособна да се пребори с женското лукавство и коварство и много преди последния танц Клер забеляза отсъствието на братовчедка си. Балът се провеждаше в салона на гимназията и Кинг и Клер претърсиха всички тъмни класни стаи, но... без резултат.

Клер изпадна в бяс и дори Кинг, който бе спокоен по природа, започна да се дразни. Двамата напуснаха тържеството в разгара му и обиколиха околностите на училището със стария „Додж“ на момчето. Взираха се в тъмнината, търсейки да зърнат момиче с рокля от златист шифон, докато очите ги заболяха.

Стигнаха къщата на семейство Пармитър. Кинг остана да чака в колата, а Клер се промъкна през задната порта и мина през тайния тунел, който използваше за специални цели през последните две години. Качи се в стаята на Ели и я завари да спи непробудно. Балната премяна с цвят на праскова бе захвърлена и смачкана на пода, за да не бъде облечена никога повече!

Задъхана от ярост, Клер запали нощната лампа. Бледожълтият светлик огря мокрото от сълзи лице на Ели и подпухналите ѝ от плач клепачи. Гневът на Клер се стопи и премина в жалост.

Сега Клер си спомни тази история и отново изпита същите смесени чувства към братовчедка си. Имаше моменти, когато искаше да я предпази от всички злини на света. Но понякога изпитваше нужда да я разтърси, за да я събуди за собствените ѝ достойнства. Запита се дали и Бил Еджърли бе раздвоен в чувствата си по същия начин.

В този момент той четеше някакви документи, пръснати пред него на бюрото. Погледна ръчния си часовник.

— Томас закъснява — отбеляза той.

— Най-вероятно няма да дойде — прибърза със заключението си Ели.

— Не би било разумно от негова страна — смръщи вежди Бил.

Клер хвърли нетърпелив поглед към братовчедка си. „По дяволите! Рано или късно ще трябва да се сблъска с това изпитание!“

— Ще доведе ли своя адвокат? — попита тя на глас.

— Още не бе решил, когато говорихме за последен път — отвърна Бил. — Защищава го Мори Флечър. Вече говорих с него на дълго и широко и се убедих, че Томас наистина притежава, подписано от Лоти, завещание, което е с по-късна дата от изготвеното от мен.

— Мислиш ли, че е законно?

— Не зная! — каза откровено Еджърли. — Това е първото, което ще трябва да разберем.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Бил натисна копчето и се обади.

— Да? — Тонът му изразяваше нетърпение и раздражение.

— Пристигна господин Хаскъл! — съобщи Мелинда.

Адвокатът стисна устни.

— Покани го да влезе! — поръча той.

Клер изгаряше от нетърпение да зърне съпруга на Шарлот. Презираше го още от петнайсетгодишна, след като веднъж си беше позволил да я закачи. През последвалите четири години, случеше ли се да са заедно в къщата, го избягваше по всички възможни начини, но знаеше, че това не го засяга, а напротив, дори го забавлява! Той бе много самоуверен. А Лота си бе загубила ума по него. Клер вече имаше достатъчно житейски опит и реши, че той трябва да е бил много добър в леглото. Не можеше да измисли друго основание за това леля й да го търпи толкова време.

Помнеше го едър, силен, мускулест и безспорно красив. Бе чаровен, своеобразно закачлив, с което привличаше жените. Успя дори да накара Дилия да мисли за него по съвсем различен начин, въпреки сериозните резерви на сестра й.

Косата му бе гъста, тъмнокафява и естествено къдрава. Сега, когато прекрачи прага на кабинета на Бил, първото, което я поразя, бе снежнобялата му коса. Годишите не бяха се оказали милостиви към този човек. Мускулите му се бяха превърнали в тлъстини, коремът висеше над колана на панталона му. Накратко, имаше вид на пияница.

Беше закачлив като преди години: това пролича при поздрава му към Клер. Не пропусна да я измери с разсъбличащ поглед, както

правеше винаги. Тя се здрависа с него подчертано вежливо и се постара да скрие възмуцението си, когато той задържа ръката ѝ с нямо предложение. Томас поздрави и Ели не по-малко дружелюбно, но пропусна ръкостискането.

Разговорът започна трудно. Размениха няколко общи приказки относно времето и събитията в града, след което Бил мина на въпроса с любезност, която изненада всички. Преди още да разберат какво става, завещанието бе извадено на бюрото.

Томас също не очакваше да стигнат до същността толкова бързо. Обърна се с пресилен смях към Бил.

— Не зная, Еджърли! Може би трябваше да доведе и Мори с мен!

— Не сме в съда! — напомни му адвокатът с ледена усмивка. — Просто ще разгледаме спорния документ и ще се опитаме да сравним позициите си.

— Да, разбирам! — Провлече неопределено Томас. — Добре, ето — гледайте! Предметът на спора, както се изразихте вие, е пределно ясен. Лоти поиска да ми остави половината от своя дял от собствеността на Пармитърови, в това число — и всички предмети от къщата. Няколко дни преди да почине, ѝ хрумна, че предишното ѝ завещание не ми давало такива права.

— Имаш предвид завещанието, на което бях изпълнител аз? — попита Бил.

— Мисля, че да. Лично аз никога не съм го виждал. Ако сте го писали вие, то знаете съдържанието му.

— Да, аз го изготвих — подхвана тихо Бил. — Написах завещанията и на Дилия и Ралф Пармитър. Документите не бяха особено сложни, а и по същество в тях се изразяваше една и съща воля.

Томас бе забил поглед в ъгъла на бюрото и при тези думи сведе глава към пода.

— За това също нямаше откъде да знам — каза с безпокойство и сви рамене. — Е, добре, какви бяха последните им желания?

— Преди да почине, Дейвид Пармитър даде указания собствеността му да се раздели по равно между неговите три живи деца. Той владееше сградата, заета от „Музикалното училище“, и съседните ѝ земи. Какво да се направи със съдържанието на къщата

уведоми устно Дилия, която бе изпълнител на завещанието му. Когато изготвих нейното завещание преди шест години, Дилия ми каза, че баща ѝ наредил тя да се разпорежи с вещите от къщата така, както намери за добре. Що се касае до стойността им, имал предвид, че разпределението трябва да бъде по равно между Дилия, Лоти, Ралф и теб, Клер!

Клер толкова се изненада, че едва не падна от стола. Заля я топла вълна — досега винаги бе считала, че дядо ѝ я е лишил напълно от наследство. Бе живяла с тази мисъл цели дванайсет години, а сега...

— Дилия сподели с мен — продължи Бил, — че дълги години не желала да даде вещите за оценка. После решила да изготви списък кой какво да получи. Спомена, че Лоти вече отнесла в новата си къща много повече, отколкото бил нейният дял. — Адвокатът закова немигащ поглед върху лицето на Хаскъл.

— Това са измишльотини на Дилия! — не се сдържа Томас. — Двамата с нея никога не сме разговаряли открито!

— И аз имах такова чувство — съгласи се Бил. — Така или иначе, Дилия не даде вещите за оценка, нито пък изготви списък. Въпреки това зная какви бяха желанията ѝ. Те се потвърждават и от завещанията, които изготвих за Лоти и Ралф. Тяхната воля бе къщата и принадлежащите ѝ земи да бъдат оставени или на техните живи роднини, или на съпрузите и потомците им.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита предизвикателно Томас, целият почервенял от яд.

— Мисля, че вече сам се досещате — заяви твърдо Бил. — Ако собствеността бъде продадена, това би станало само по изричното желание на Ели. Според условията на завещанията на Пармитърови, сега вие с нея съвместно владееете имота. Що се отнася до съдържанието на къщата, вие, господин Хаскъл, не притежавате нищо. Ако трябва да се съобразим с желанията на Дилия, които изказа пред мен, то половината от вещите принадлежат на Ели, а другата половина — на Клер. А ако обърнем внимание на мнимото завещание, което твърдите, че съществува, ще бъде крайно интересно да узнаем защо цели две години чакахте, за да го обявите публично!

ОСМА ГЛАВА

Въпросът на Бил направо подлуди Томас. Той се развика гневно, започна да хвърля обиди към рода Пармитър и двете братовчедки, след което напусна офиса като вихър. Преди да тръшне вратата, изсъска само колко съжالياва, дето не повикал адвоката си на срещата.

— Да беше го довел! — рече Бил близо минута след това.

Всички въздъхнаха с облекчение.

— Не всичко стана така, както го бях замислил — призна Бил. — Но се радвам, че все пак осъществихме този разговор. Попитах Мори Флечър защо представя завещанието с такова закъснение. Отговори ми, че такава била изричната молба на довереника му. Чичо ти иска да ни убеди, че имал желание да спести неприятностите на баща ти, Ели. Разбирал, че дните му са преброени и не желаел да го тревожи. Благороден жест, не мислиш ли?

Клеър усети цинизма в думите му. Това бе нещо ново за нея, както и поведението му на професионалист. След последната му язвителна забележка тя искрено се радваше, че този човек застана на тяхна страна. Братовчедка ми ще се нуждае от сериозна подкрепа, помисли мрачно тя.

В тоя момент Ели изглеждаше по-нещастна от всякога. Тя се отпусна на стола до бюрото на младия юрист и по всичко личеше, че е готова да се предаде, преди битката да е започнала.

— Бил, ако леля Лоти наистина е написала завещание с по-късна дата, ние ще трябва да го изпълним.

— Няма да се примиря, докато не разбере при какви обстоятелства е изразила волята си — заяви категорично той.

— Но ти видя лицето на Томас — обади се тя. — Толкова е ядосан на всички ни!

Бил взе една сребриста писалка и започна да барабани с нея по бюрото си.

— Откровено казано, никак не ме интересува какво мисли Хаскъл за мен! В съда ще запее съвсем друга песен!

— Но аз не искам да стигаме до съд! — простена Ели. — Колко пъти да ти повтарям!

Сякаш като по поръчка точно в този момент звънна телефонът на бюрото. Бил припряно вдигна слушалката. Вероятно се зарадва, че прекъснаха спора им. За известно време трябваше да оставят Ели на мира. Може би по-късно щяха да успеят да я убедят да погледне нещата по-обективно.

Клер се изправи, веднага щом Бил затвори, и предложи да го оставят да свърши някоя друга работа.

След срещата със съпруга на покойната Шарлот двете братовчедки си тръгнаха доста изтощени. По всичко личеше, че Ели е готова да избухне в плач всеки момент, но по чудо се удържа по целия път до вкъщи. Щом стигнаха, тя изтича в кухнята, отпусна се пред голямата дъбова маса и се разрида.

Клер сложи чайника на печката и прерови бюфета за кутия „домашни“ бисквити, купени от Ели предишния ден на благотворителна разпродажба в църковния двор. Обикновено братовчедка ѝ намираше утеха в храната.

Ели обаче нямаше апетит и почти не докосна чая.

Клер сериозно се замисли дали да не се върне в Ню Йорк и да отскочи обратно в Лейкпорт само за да се яви на съдебното заседание. Така бе най-разумно, тъй като тя имаше задължения и към бизнеса си.

Тя не желаше да изостави Ели, докато цялата тъжна история с Томас Хаскъл не намери окончателен завършек. Грижата за братовчедка ѝ беше от изключително значение.

Оказваше се, че е закотвена в Лейкпорт за Бог знае колко време! Само мисълта за Кинг правеше заточението ѝ по-поносимо. Той живееше във фамилната си къща само на няколко преки от нея и това я измъчваше не само душевно, но и физически.

По дяволите! Няма логична причина да продължавам да мисля за Кинг! Но вероятно раната ѝ от онзи ужасен ден още не бе зараснала напълно. В душата ѝ бе останал дълбок кървящ белег.

— Бил е съвсем прав! — Наруши тишината Ели. — Томас е виновен за цялата тази каша. Длъжен бе след смъртта на леля Лоти да съобщи за завещанието с по-късна дата.

Най-сетне, с облекчение помисли Клер, стъпка в правилната посока! Сега беше необходимо само да я подтиква.

Неочаквано ѝ хрумна чудесна идея. Как не се бе сетила досега!

— Ели, какво ще кажеш да направим списък на вещите, какъвто леля Лоти възнамеряваше да изготви преди години? Независимо от развоя на събитията с Томас, добре е да знаем какво точно има в тази къща и колко струва. Съгласна ли си?

— Мисля, че да. — Ели кимна, но без особен ентузиазъм. След малко, сякаш поразмислила, добави: — Наистина, трябва да опишем всичко! Отдавна мислех да се заловя с тази работа. А като сме двете ще бъде много забавно!

Грамадната къща на семейство Пармитър бе препълнена с ценни предмети, повечето от които имаха художествена, но не и практическа стойност. Клер откри това още на следващата сутрин, когато потърси лист и молив, но така и не можа да открие.

— Колко смешно! — възкликна тя, когато Ели изнамери отнякъде засъхнала сдъвкана химикалка и остатък от молив, чиято гума отдавна бе изпаднала. Към това можеха да се прибавят няколко къса хартия, част от които — вече употребявани.

— Ще отскоча до града да купя нещо за писане — предложи Клер. — Пък и червилото ми се е свършило.

Реши да отиде до аптеката на Фарадей заради червилото. Другите покупки можеше да направи и в магазина „Досън“. Знаеше, че Фарадей неизменно поддържаше отличен асортимент от козметични средства, а също — и на канцеларски материали.

Отвори вратата на аптеката и чак тогава разбра, че предстоящото пътешествие във времето щеше да събуди цял куп от спомени. Влезе и най-напред погледна наляво. Преди там имаше малък фонтан и двамата с Кинг се срещаха тук след училище. Кой знае колко вишнев сироп бяха изпили на това място!

Фонтанът вече го нямаше. Аптеката бе с напълно съвременен облик и посетителите можеха да стигнат сами до стоките. Клер едва сподави разочарованието си. Какво съм очаквала? Да седна до фонтана, да поръчам вишнев сироп и да се върна в младостта си? Откри съответната секция и взе бележници, химикалки и моливи.

Отиде и до козметиката, като отмина остъкленото заграждение, където се изпълняваха рецепти. Крадешком хвърли поглед към

аптекаря, който за нейно облекчение съвсем не беше Джеймс Фарадей, чичото на Кинг. Млад мъж с вид на учен, рус и с очила, броеше хапчета и ги отсипваше в шишета.

Клер намери червило с търсения нюанс, избра няколко сенки за очи със светлозелен цвят и си позволи да вземе бутилка от любимото си тоалетно мляко. Отнесе покупките до касата, плати и когато вдигна глава, се озова лице в лице с доктор Джордж Фарадей!

Изглеждаше състарен. Бе източен и изпит, но оставаше все така красив — Кинг явно бе наследил чертите на баща си.

Очите му бяха сини като на сина му. Сега изглеждаха студени като водата на езерото Шамплейн през зимата и тя потръпна, когато прочете в тях всичко онова, което той от учтивост не й каза.

Знаеше, че винаги е заставал на страната на сина си и имаше солидни основания за това. Джордж Фарадей бе загубил вяра в жените преди почти трийсет години в деня, когато жена му го бе напуснала. Клер много харесваше бащата на Кинг. След като избяга от Лейкпорт за малко да му пише в писмо какво се е случило. Държеше той да узнае причината за бягството ѝ. След това прие, че е безполезно и през годините го забрави заедно с останалите парещи спомени.

Сега, видения от миналото се смесиха в съзнанието ѝ и тя се озова пред него неразумна, неопитна и с вързан език.

Той се подпираше тежко на бастуна си и я измерваше с поглед от главата до петите.

— Здравей Клер! Кинг спомена, че си в града.

Тя кимна. Опита да се овладее, но гласът ѝ трепереше, когато схванато произнесе:

— Как сте, доктор Фарадей?

— Благодаря, добре. — Щеше да даде същия отговор, дори ако лежеше на смъртния си одър.

Странно отчаяние обзе младата жена. Прииска ѝ се да избърбори някакви общи пожелания и да изрази съжалението си.

Съжаление, но за какво? Задето съдбата я срещна с Кинг, а после в деня на сватбата разкри, че друго момиче е забременяло от него? Момиче, с което бе имал любовна връзка и очевидно не бе скъсал напълно. Клер изброи наум тези голи факти и внезапно я налегнаха съмнения. Чу суровите думи на своята съвест така ясно, сякаш бе действителност: не даде тогава шанс на Кинг да ти обясни!

Тя не можеше да си представи, колко изразително е лицето ѝ. Облегнат на бастуна си, бащата на Кинг стоеше все така неподвижен и я наблюдаваше отвисоко и вежливо. С годините синът все повече щеше да заприличва на него. Щеше да добие същия тежък, учтив, почти дворцов маниер.

Нещо трепна в душата ѝ и тя закопня по първата си любов така, сякаш усещаше физическа болка. Преглътна с труд.

— Какво има, Клер? Да не би да ти е зле? Кинг ми спомена, че си постъпила в болницата по спешност.

— Не — отвърна бързо тя. — Аз... Просто се радвам, че ви виждам!

Какви глупости говоря, помисли тя унило. Сигурно си мисли, че съм откачила! Добре че ѝ спести поне: „И аз се радвам да те видя!“. Той само кимна сериозно, с което разкъса сърцето ѝ, и се отдалечи бавно, като внимателно местеше бастуна си.

Клер изскочи на главната улица, с парещи от сълзи очи. Почти слепешком стигна до колата си. Самообладанието, с което винаги се гордееше, взе да ѝ изменя. Обзе я искрен гняв към самата нея. Извади носна кърпичка от чантата си и избърса мокрото си лице, преди да запали автомобила. Трябваше да се съвземе и чак тогава да се върне у дома при братовчедка си. Преживя наново прекалено много спомени от миналото, в това число и такива, свързани с Ели, които я обсебваха все повече и заплашваха да превърнат живота ѝ в низ от сантименталности.

Докато изкачваше височината пред къщата, Клер реши, че на всяка цена ще се види с Кинг. Нужно бе да събере кураж, за да поговори с него. Почувства необходимост да отвори вратата на миналото за последен път и да чуе и другата версия на историята.

Привечер Клер разбра, че при създадите се обстоятелства е абсолютно невъзможно да избегне спомените. Двете с Ели започнаха описването от долапа в трапезарията и всичко, до което се докоснеха, събуждаше в душите им носталгия. Ели се оказа истинска „енциклопедия“ и нищо не бе в състояние да я спре да разкаже десетки подробности за почти всеки предмет.

— До края на дните си леля Дилия обичаше тази кана от Лимож. Цветята са рисувани от нейната прабаба. По онова време рисуването върху порцелан било популярно хоби. Поръчвали са от Франция неукрасените съдове, жените нанасяли рисунки, които фиксирали на висока температура. Тук някъде има чайник, рисуван с рози лично от леля Дилия. Колко мила жена беше тя! Жалко, че така и не се омъжи заради дядо. Когато била млада, отишла за една година в Бостън да учи пиано. Сподели с мен, че там срещнала един младеж и...

Това трае вече няколко часа, помисли вяло Клер. Почувства облекчение, когато историята за несподелената любов на леля Дилия бе прекъсната от позвъняването на телефона. Ели изтича да вдигне слушалката, но се върна намръщена.

— Обажда се Крис Талмидж. Иска да говори с теб.

— Виж ти! — отвърна с видимо удоволствие Клер.

Тъкмо бе извадила старинни подноси и кани от най-долната лавица на долапа. Изправи се, изтри ръце в престилката си и като внимаваше да не настъпи предметите, пръснати по пода около нея тръгна да се обади.

— Да не би да попречих на някое важно занимание? — попита Крис, щом тя вдигна слушалката. — Стори ми се, че Ели беше някак смутена.

— Решихме да направим опис на вещите на рода Пармитър — отговори съдържано Клер. — Започвам да си мисля, че ще трябва да посветя втората половина от живота си на тази задача, така че съм ти благодарна, загдето ме откъсна, макар и за кратко. — Той се изсмя.

— Малко е късничко да те поканя, но се чудех дали ще си свободна да излезем на вечеря довчера?

— Защо не, благодаря ти! — отвърна бързо тя. — Би било чудесно.

— Тогава да мина ли да те взема към седем?

— Добре.

Клер затвори, доволна, че Крис изпълнява обещанието си от срещата им онзи ден. Поканата му дойде тъкмо навреме. Тя имаше нужда да поизлезе за малко и да поговори с някой друг, освен с Ели и Бил Еджърли. В буквалния и преносния смисъл искаше да се отърси от прахта на старата къща на Пармитърви.

Ели седеше край масата в трапезарията и отмяташе по жълтите страници на бележника си наредените пред нея порцеланови и стъклени чаши. Вдигна поглед и за най-голямо изумление на братовчедка си, се навъси отново.

— Какво иска Крис? — запита Ели остро.

Клер се изненада. Не беше свикнала да ѝ задават въпроси с подобен тон, нито пък това ѝ хареса. Изкуши се да отреже накратко, че разговорът бе личен, но прецени, че щеше съвсем ненужно да я нарани. Постара се да отговори любезно.

— Срецнахме се с Крис в градината оня ден. Предложи да вечеряме заедно, а сега само ме попита имам ли нещо против да излезем днес.

Ели стисна устни упорито.

— Имаме още от задушеното говеждо. Освен това наистина не ми се излиза тази вечер.

— Сигурна съм, че Крис нямаше предвид само мен — заяви небрежно Клер. — Той ще се зарадва, ако и ти се присъединиш към нас. Но покани конкретно мен.

— Разбирам — пророни Ели. — Щом е така...

— Ти... не харесваш ли Крис?

— Защо питаш? — Искрено се изненада Ели.

— Начумери се, откакто той се обади. Защо?

— Ами... не зная. Може би, защото Крис винаги се е считал за най-добрия приятел на Кинг, въпреки че не зная доколко са близки днес.

Ред беше на Клер да се стъписа.

— Не виждам връзката! — възкликна откровено тя.

— Е, добре, двамата са приятели и... — запъна се.

Клер я гледаше невярващо.

— Искаш да кажеш, че не трябва да изляза на вечеря с Крис Талмидж, само защото преди четиринайсет години бях сгодена за Кинг Фарадей?!

— Точно така — предъвка Ели отговора си.

Клер поклати глава.

— Нищо не разбирам!

— Лейкпорт е малък град...

— И какво от това? Не давам пет пари, дори ако беше най-малкото селце на земята! Между мен и Кинг всичко приключи преди четиринайсет години! Знаеш го по-добре от всеки друг. Не си мисли, че ще нараня чувствата на Кинг затова, че ще изляза на вечеря с Крис! Повярвай ми, изличил ме е от живота си много, много отдавна!

— Не съм толкова сигурна! — промълви със същата неотстъпчивост братовчедка ѝ.

— Аз пък съм! — срязва я Клер, макар че искрено се надяваше да не е така.

Крис Талмидж дойде навреме. Клер седеше на прозореца на дневната и когато забеляза да се задава колата му, излезе да го посрещне.

— Човек е най-точен, когато живее само на няколко крачки! — пошегува се усмихнато той, щом тя се настани на седалката до него.

— Няма нито червени светлини на светофари, нито задръствания! — съгласи се Клер.

Мъжът плъзна поглед по фигурата ѝ и по лицето му се изписа одобрение. Тя се зарадва, че се постара да изглежда по-хубава. Носеше бледорозова рокля с подходящо дълбоко деколте. Ели поомекна в последния момент и ѝ зае огърлица и обеци с инкрустирани розови перли, които бе носила леля Дилия. В този момент се съгласи с братовчедка си, че бижутата много ѝ подходяха. Косата ѝ бе вдигната и навита на кок. За първи път, откакто бе в Лейкпорт, положи такова старание за външността си. Тъй като Ели изобщо не се стараяше да се гримира, Клер до тоя момент не си бе слагала нищо друго, освен малко червило.

Крис я заведе извън града в непознат за нея ресторант. Бе запазил, маса за двама с изглед към езерото Шамплейн и те дойдоха тъкмо навреме, за да се насладят на красивия залез зад Адирондак, който багреше с невероятна палитра от цветове повърхността на водата.

По-късно запалиха свещите, поставени на всяка маса. В съседното помещение оркестър засвири тиха ненатрапчива мелодия. Клер отпиваше от чашата си с дайкири и усети, че започва да се

отпуска. От доста време насам не бе излизала с привлекателен мъж, ако не се брояха деловите ѝ срещи.

Вечерята бе извънредно вкусна. Крис и Клер се стараеха да се придържат към общи теми на разговор. Тя се удиви, че бе възможно да прекара така приятно с него. Крис ѝ разказваше за „Шамплейн пластик“, интересуваха се от галериите. Тя му разказа за живота си в Ню Йорк и направи няколко бележки относно промените, които бе забелязала в Лейкпорт. Оркестърът засвири и изглеждаше съвсем естествено двамата да се пренесат на дансинга. Клер се забавляваше, но не можеше да се отърве от усещането, че нещо помрачава атмосферата и я трови с невидимото си присъствие. Сигурна бе, че и Крис го усещаше.

Тя поглъщаше на малки хапки вкусния мус от праскови и в този момент стигна до неприятното заключение, че ако не улови и не определи това чувство, двамата с Крис никога няма да се държат свободно един към друг. Може би Ели имаше известно право! — призна пред себе си тя и сви устни. Би било пресилено да се твърди, че третият на масата бе призракът на бившия ѝ жених, но вън от всякакво съмнение сянката му тегнеше помежду им.

Най-накрая реши, че не бива да бяга повече от темата.

— Виждаш ли се с Кинг напоследък? — запита тя, като се постара да не произнесе със запъване името.

Лицето на Крис разцъфна в усмивка.

— Чудех се, кога ще подхванем тази тема!

Клер внезапно си спомни как Ели описа живо държанието на младоженеца след нейното бягство. Крис бе измежду тези, които се бяха редували да бдят до Кинг, докато не възвърнал чувствата... и разума си, освен ако Ели не преувеличаваше.

Крис я гледаше съвсем открито. Клер не усети от негова страна нито осъждане, нито следа от неодобрение, а само някаква загриженост. Беше се държал най-приятелски с нея още от момента на срещата им и с настоящия въпрос отношението му не се промени.

Тя почувства, че може да си позволи да бъде откровена с него и опипа почвата предпазливо.

— Беше ми трудно да се завърна в Лейкпорт. Но... причината не бе чувство на вина, задето напуснах навремето. Имах основания да

постъпя така. Основания, които важат и до днес. В действителност, нямах и избор... — Клер заекна.

— Зная. Винаги съм считал, че постъпката ти не е плод на някакъв каприз. Познавам те достатъчно, за да зная, че не би опропастила нечий живот, ако би съществувал и най-малкия шанс да не го сториш!

Клер се изненада от начина, по който той изложи проблема, и се засегна от грубостта му. Реагира спонтанно, преди още да бе обмислила въпроса.

— Наистина ли смяташ, че съм съсипала живота на Кинг?

— Да. Животът му бе опустошен за дълго време, след като ти го изостави. После като по чудо той... възкръсна. Две години бе съвсем безжизнен — в буквалния и в преносния смисъл. Но никой не би те упрекнал. След това той напусна Лейкпорт и се връщаше рядко... докато баща му не получи удар. До това време доктор Фарадей посещаваше сина си в Олбъни или Ню Йорк. Двамата пътуваха няколко пъти из Карибско море, караха ски в Айдахо и така нататък. И така, докато Кинг учеше в колеж, а подир туй — във висше медицинско училище. Двамата бяха и си останаха много близки, а днес — са повече от всякога. Кинг се върна в Лейкпорт и заработи в градската болница, главно за да бъде близо до баща си.

Клер кимна.

— Предполагам, че е станало така.

— С него все още сме добри приятели, но не е същото като преди... заминаването ти. Опитах се да бъда с него, но не можех да следвам пътя му докрай. Не ми харесваха хъшлаците, с които се влачеше, и щуротиите, които вършеше. Отдръпнах се, след това се ожених и трябваше да се занимавам със собствения си провал. — Замислен, сви рамене. — Откакто Кинг се очовечи, възстановихме връзките си. Но в живота нищо не се повтаря напълно, не зная дали ме разбираш! Менят се местата, хората, обстоятелствата. Нещо подобно е, ако отидеш на курорт, където си прекарал незабравима ваканция като дете, и очакваш да се случи същото, но това не става. Бих казал, че сме приятели, но на друга основа. Наистина, чувства се сянката на миналото. Приятелство, градено само на едновременни спомени, е крехко, ето защо започнахме наново. — Дояде шоколадовия си сладолед и бутна чинията настрана. — Ще прием ли кафе?

— Да, моля!

Той даде знак на келнерката и поръча кафе за двамата. Клер почувства, че тази малка пауза му предостави желано отклонение от темата. Сякаш за да разсее съмненията и щом останаха пак сами, той вдигна поглед и ѝ се усмихна.

— Трудно ми е да правя признания!

— Крис, моля те! Не желяех да те принуждавам!

— Зная! Може би ще се изразя неточно, но се надявам да ме разбереш. В живота може да се върви само напред!

Тя му отвърна с усмивка:

— Мисля, че отдавна съм научила този урок!

— Не се и съмнявам! Достатъчно е да те погледне човек! Прекрасна си от всякога. Станала си изтънчена и самоуверена жена, която постига всичко, което пожелае. Жънеш успехи в бизнеса...

— Моля те! — възпря го Клер. — Приказваш сякаш се готвиш да ме продаваш!

— Не исках да прозвучи така!

— Зная, Крис. Но ничий живот не е такъв, какъвто изглежда отстрани.

— Вярно е!

— Моят, например... е чудесен и пълен с преживявания, както предполагаш, но...

— Какво?

— Липсват ми доста неща. Съгласна съм, че можем да вървим само напред, въпреки че понякога миналото ни дърпа назад и затова идва момент, когато трябва да му се противопоставим.

Клер сипа захар в кафето си и го разбърка. Остави темата да отзвучи. Крис обаче я гледаше внимателно и затова за нея не бе неочаквано, когато той пак подхвана:

— Още ли те мъчи историята с Кинг?

— Не съм съвсем уверена, че знам истинския отговор. Естествено, когато се завърнах в Лейкпорт, се случиха доста събития. Дори не знаех, че и Кинг е тук, докато Ели не ми съобщи. След това се срещнах с него в спешното отделение на болницата, после се натъкнахме един на друг в неделя в центъра по градинарство. Той... ми е чужд! — заключи тя и почувства безбрежна празнота.

— Не е ли по-добре, ако той си остане за теб непроменен? — попита внимателно Крис. — Предполагам, няма да се задържиш в града заради Ели по-дълго от необходимото.

— Така е.

— В такъв случай защо не оставиш нещата такива, каквито са?

Клер се заигра с лъжицата си, но след това погледна Крис право в очите и бавно пророни:

— Не съм сигурна, че е възможно, що се отнася до мен. Предполагам няма да намеря покой, докато не открия разрешение на миналото с Кинг. Направих всичко възможно да потисна чувствата си. Но щом зърнах къщата, градината и всичко останало, започнах да разбирам, че не мога да оставя случилото се неизяснено.

— Защо напусна?

— Наистина! Може би и Ели повлия на впечатленията ми, но ми се струва, че Кинг така и не разбра защо заминах.

— Не е разбрал! — увери я Крис.

— А смяташ ли, че той би осъзнал...

— Какво?

— По дяволите! — извика внезапно Клер. — Не трябваше да подхващаме тази тема! Каква прекрасна вечер прекарахме, а аз я направих угнетяваща!

— Каза само крайно необходимото. — Крис се усмихна. — Много бих искал да ти помогна, но не зная как. Проблемът касае само теб и Кинг. Инстинктивно усещам, че ще бъде по-благоразумно, ако не ровиш в миналото, но може и да не съм прав.

Клер премисли и след това рече:

— Зная, че не можеш да ми бъдеш полезен и не очаквам помощ от теб. Все пак има един въпрос, на който би могъл да ми отговориш.

— Давай направо! — поощри я той.

— Помниш ли Розали Бренер?

Той присви очи, никога не бе изглеждал по-озадачен.

— Розали Бренер ли? — повтори като ехо.

— Учеше заедно с нас. С тъмна коса и черни очи, беше твърде темпераментна. Тя и Кинг ходеха известно време, преди да тръгне с мен.

„Минаха много години и не би трябвало да ми е толкова трудно, когато споменавам за тях“ — помисли унило Клер.

— Сещам се — отвърна мъжът и застана нащрек, — но не разбирам защо питаш за нея.

— Тя ми беше казала нещо. Не желая да се впускам в подробности, но... — Пое дълбоко дъх. — Каква е съдбата ѝ?

— Премести се да живее в щата Върмонт скоро след заминаването ти. Записа се в някакъв курс в Бърлингтон и стана медицинска сестра. След това се омъжи за пилот от Военновъздушните сили, чиято база бе някъде край Платсбърг. Последното, което чух за нея, бе, че се е развела и има три деца.

А всички ли са от съпруга ѝ? — запита се Клер. Дали едно от тях не се е родило от връзката ѝ с Кинг? Изпита силно желание да зададе тези въпроси, но не ѝ достигнаха силите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Клер и Крис се връщаха с колата в Лейкпорт.

— Малко преди да се срещнем, ми позвъни Кинг — обади се Крис по едно време. — Утре имал свободен ден и ме покани да отидем на плажа на Баскинови и да покараме уиндсърф. Аз обаче съм зает.

Младата жена тъкмо се опитваше да прогони бившия си любим от мислите си, но очевидно, докато е в този град, това щеше да е невъзможно! Полека-лека стигна до заключението, което ѝ внуши спътникът ѝ: тя нямаше да прекара достатъчно дълго в Лейкпорт, за да си позволи да разбужда миналото. Клер и Кинг бяха свикнали да живеят със спомените си. Защо трябваше да дразни призраци, които можеха да се окажат трудно укротими?

Тя успя да схване само думите: „плажът на Баскинови“.

— Наскоро попитах Ели за тоя плаж. Когато бяхме малки, ходехме там да плуваме. — Преживяванията ѝ, свързани с пясъчната ивица край езерото, съвсем не бяха свързани изключително само с Кинг. След малко додаде: — Чудех се дали е още там.

— Че къде да е? — позачуди се Крис. — Плажовете не изчезват току-така!

— Някои места претърпяват развитие и губят първоначалния си облик — опита се да обясни тя. — Такива са например съвместните владения, пазарите...

— Едва ли населението на нашия градец се е увеличило чувствително — изтъкна Крис. — Откакто ти замина, бяха построени една неголяма пешеходна алея, ресторанти и няколко административни сгради. Лейкпорт се развива. Или поне се надявам, че е така. Иначе излиза, че не съм избрал добро място за своя бизнес. Лично аз се съмнявам, че в обозримо бъдеще градът така гъсто ще се засели, че да се превърне просто в голяма спалня. За което съм благодарен на Бога! — Усмихна ѝ се. — Плажът на Баскинови не се е променил. А и същото семейство притежава фермата.

— Така ми каза и Ели...

— Не си ли ходила още там?

— Не.

— А би трябвало. Мястото е страхотно за уиндсърфинг. Имаш усещането, че прекосяваш езерото Шамплейн от край докрай. Обикновено няма много хора, а сърфистите са не повече от един-двама. Водата все още е леденостудена и последните няколко пъти двамата с Кинг бяхме единствените посетители. Всъщност, до скоро влизахме с неопренови костюми заради студа. Въпреки това едва издържахме на ниската температура.

— Жалко, че не можеш да отидеш утре. Би било чудесно развлечение!

— Най-доброто, което ми е известно! Ти опитвала ли си?

— Не! — отвърна през смях Клер. — Върховете в спортната си кариера отбелязах във волейбола и хокея на трева, но и при двата спорта можеше още много да се желае от мен.

— Помня, че плуваше отлично. А тази вечер научих, че си и добра танцьорка. Мисля, че днес танцувахме заедно за първи път. Кинг не ме допусна нито веднъж до теб на абитуриентския бал.

Крис изгърва тези думи без всякакъв умисъл. Тя почувства сладка тръпка при спомена за училищното тържество, въпреки че не си го спомняше с големи подробности. Може би това е начинът, по който трябва да се връщаме към миналото, помисли си Клер, да помним доброто, а лошото да потъва в заборава! Двамата изминаха остатъка от пътя в мълчание. Крис спря колата пред къщата на Пармитърови.

— Можеше да паркираш и пред вас! — Обади се Клер. — Разстоянието не е кой знае колко голямо.

Крис се усмихна.

— Прекарах чудесна вечер!

— Аз също! — рече младата жена.

— Може би бихме могли да се видим пак, преди да заминеш?

— С удоволствие!

И ще го направя! — довърши наум Клер, докато влизаше у дома. Крис е добра компания, очарователен е и весел. Създава точно такава атмосфера, каквата ми е нужна, за да разсея тежестта на отношенията си с Ели и Бил Еджърли и цялата бъркотия около завещанието на Лоти.

В коридора на най-долния етаж самотно светеше лампа, а също — и най-горе на стълбището. Клер се изкачи бавно до втория етаж.

Беше доста късно и Ели вероятно си бе легнала вече или гледаше филм от любимата си телевизионна серия. Мина покрай стаята ѝ. Вътре беше тъмно, но пред самата врата я спря гласът на братовчедка ѝ.

— Ти ли си, Клер?

— Да — отвърна тя тихо и се спря за малко в коридора.

— Добре ли прекара?

— Чудесно! Беше много приятно.

— Къде те заведе Крис?

— В ресторанта „Борачини“.

— Никога не съм била там.

— Ще отидем някоя вечер. Мястото е извънредно красиво.

Ели не отговори. Помълча известно време, след което додаде:

— Лека нощ.

Клер понечи да каже нещо, но предпочете да си замълчи и тихо се оттегли в стаята си.

Утрото настъпи и Клер се събуди с чувството, че е сънувала нещо особено, но така и не успя нищо да си спомни.

Наметна пеньоара си и слезе в кухнята. Братовчедка ѝ вече бе направила кафе, седеше пред масата и разлистваше някаква оръфана книга. Подаде я на Клер с най-милата усмивка, на която беше способна.

— Може би оттук ще получим някаква представа за това, кое колко струва!

Клер си наля кафе и седна до нея, но не пое книгата.

— Струва ми се, че съвсем ще затънем, ако започнем да оценяваме предметите — започна тя някак неуверено. — Достатъчно е да опишем точно всяка вещь и да оставим експерт да предложи цените. — Ели не отвори уста и затова тя добави: — Аз например не бих си позволила да определя стойността на една картина въз основа само на своя личен опит, въпреки че това е област, в която се считам за специалистка. Пазарът се мени. Цената в даден момент зависи от това, доколко например е популярна стъкларията от Тифани или, да речем — съдовете от сребро от естествен кристал от Пирпоант.

— Мислех, че ще можем да се доверим повече на оценителя, в случай, че самите ние имаме, макар и бегла представа за стойността.

— Не зная — заусуква го Клер. Не желаше да ѝ противоречи пряко, а, от друга страна, се плашеше от мисълта да прибави още някоя

задача към и без това тежката инвентаризация, с която се бяха заели. — Що се касае до нас самите, стойността на повечето предмети се определя от нашето отношение към тях. Чувствата, които пораждат у нас, са ни по-важни от паричната им стойност.

— Е, в такъв случай сама ще ги огледам — заяви Ели.

Клер не възрази. Отпиваше от кафето и наблюдаваше как слънчевата светлина струи през кухненския прозорец. Величието на природата я опияняваше. Твърдо бе решила да се види с Кинг и да поговори с него. Тя щеше да бъде инициатор на срещата. Беше ясно като бял ден, че той няма да дойде при нея!

Плажът на рода Баскин бе идеално място за това! Проблемът бе как да се откачи от братовчедка си. Не можеше да разкрие намеренията си направо, тъй като щеше да последва дъжд от въпроси, на които не желаше да отговаря, още повече че бе неуверена в себе си. Съвсем неочаквано проблемът намери решение.

— Обикновено веднъж в седмицата работя на доброволни начала от десет до четири следобед в санитарния магазин на болницата — изтърси без връзка с предишния разговор Ели. — Започнах веднага след смъртта на татко. Просто... Трябваше да се занимавам с нещо, което да ме изкарва вън от къщи. — След това неуверено добави: — Днес съм дежурна, но мисля да се обадя и да им съобщя, че няма да отида.

Клер тъкмо бе се понесла на гребена на вълната на облекчението.

— Не ставай глупава! — изрече бързо тя. — Не се притеснявай да ме оставиш сама, ако това имаш предвид. Нищо няма да се случи, ако и двете отсъстваме един ден от дома.

— Всъщност, не зная — продължи замислено братовчедка й. — Моля да дойдеш с мен. Винаги има нужда от помощници.

— Не се съмнявам, но да ти кажа честно, предпочитам да свърша нещо друго. Мисля, че ще ти направя услуга, ако те отърва от себе си за известно време.

— Как ти се обърна езикът да изречеш такова нещо! — противопостави се Ели. — Най-хубавото събитие за мен през последните години е твоето гостуване!

Клер се стъписа от пламенността, с която бяха изречени тези думи. Братовчедка й се усмихна на силните си думи, след това отстъпи.

— Е, така си е!

— Поласкана съм, че мислиш по този начин — започна Клер. — Но няма да съм около теб винаги. — Видя как потъмня лицето отсреща и добави: — Моля те, не прави такава физиономия! Обещавам ти, че повече никога не ще се разделим за толкова дълго! След като уредим всичко тук, няма причини ти да не ме навестяваш в Ню Йорк или в Сиеста Кий.

Замълча. Опасяваше се да не бъде запитана дали нямаше да се връща в Лейкпорт от време на време. Не обичаше да послъгва на дребно, но и не искаше да дава обещания от подобен род. Чувстваше, че едва ли някога кракът ѝ щеше да стъпи отново тук. Надяваше се да изгори завинаги всички мостове към миналото зад себе си и да разпръсне докрай пепелта. Раната на взаимоотношенията ѝ с Кинг щеше да заздравее, след което липсваха причини да се обръща назад. Освен това вероятно щеше да се окаже по-здравословно за Ели да напуска, макар и за кратко, бащината къща, Лейкпорт и цялата тая позната до втръсване среда.

За щастие братовчедка ѝ бе изцяло завладяна от мисълта за санитарния магазин. Клер я убеди да побърза да се приготви, а тя се зае с миенето на чиниите от закуската. Почувства се като ученичка, решила да избяга от час. С такова нетърпение чакаше Ели да се облече и да тръгне на работа!

Отдъхна, чак когато я видя да отпътува с колата. Бързешком се изкачи до стаята си, нахлузи набързо джинсите си и розова фланелка, наметна един пуловер върху раменете си, грабна старо одеяло и потегли.

По пътя свърна към „Шамплейн Мол“ и се отби в магазинче за деликатеси, което си бе набелязала оня ден при обиколката с Ели. Купи два сандвичи с ръжен хляб и колбаси, салата от картофи и зеле туршия, а за десерт — сладкиш с бадеми.

Не забрави и шест кутийки с бира. Остави храната на задната седалка на колата и се усмихна на добре свършената работа.

Бе взела ядене за повече от двама души, но това нямаше никакво значение.

Плажът на семейство Баскин се намираще на осем километра извън града. От магистралата се отделяше черен път, който извиваше през гората, след което обикаляше в кръг и свършваше пред

провиснала порта. Околността не се бе променила. Клер имаше чувството, че за последен път е била тук преди седмица. Взе плажните си принадлежности и една книга, отвори вратата и се запъти по тясна пътека към езерото.

Избра място на тревата, простря одеялото и се настани върху него. Сърцето ѝ се разтуптя и тя почака да мине известно време, за да се съвземе. Сложи слънчеви очила с тъмночервени рамки и започна да чете, но буквите се размазваха пред очите ѝ.

Толкова се надяваше да види Кинг, че ѝ стана страшно при мисълта, че той може изобщо да не дойде. Още при пристигането си бе очаквала да го зърне навътре в езерото. Вероятно са го задържали в болницата, опита се да размисли трезво тя. Сигурно е имал спешен случай.

Когато стрелките на часовника посочиха точно дванайсет, бе склонна да приеме, че няма да види Кинг този ден. Каква съм идиотка — не допуснах възможността, че може и да не дойде! Реши или да потопи крака на плиткото, или просто да похапне и да се върне у дома.

Тръгна към езерото. Всяка крачка бе така мъчителна, както и преди години. Да стъпва по камънаците бе истинско самоубийство, но и ходилата ѝ бяха се изнежили съвсем. Докуцука тромаво до брега и топна големия пръст на крака си, за да провери температурата. Изпищя. Водата бе леденостудена дори в плитчините.

Кинг тъкмо бе пристигнал по пътеката и излизаше на открития плаж, когато чу писъка. Гледаше и не вярваше на очите си — около водата подскачаше на един крак Клер, сякаш я жилеха рояк подводни пчели. Не можа да се сдържи и се засмя. Спомни си, че тя винаги реагираше по подобен начин. Обикновено той нагазваше в езерото преди нея, правеше се, че водата е поносима, а след това се обръщаше и я плисваше с шепи, от което тя писваше пронизително, разбесняваше се и започваше на свой ред да го пръска. Започваше бясна гонитба, докато водата стигнеше кръста му, а на нея — до раменете. Тогава се прегръщаха и по телата им бавно плъзваше топла вълна, която запалваше във вените им огъня на страстта. Забравяха студа и всичко друго на света.

Той внезапно почувства страшна умора. Затвори очи и се почуди дали пък не му се бе счул познатият вик. Нищо чудно да е мираж, плод

на болно съзнание, а не Клер от плът и кръв. Отвори очи, но сцената се разкри непроменена.

Тя се обърна, излизайки от водата, и в този момент забеляза присъствието му. Така се стъписа, че залитна и стъпи накриво върху голям сив камък и едва не си изкълчи глезена. Запази равновесие и продължи напред с удвоено внимание. Той я пресрещна на сред път и я огледа от главата до петите.

— Какво правиш тук? — В тона му прозвуча обикновено любопитство и нищо повече.

— Започнах да се отегчавам вкъщи — отговори му откровено тя. — Излязох да подишам чист въздух и дойдох тук. Донесох и обяд, който... ще стигне за повече от двама. — Преплете език като ученичка пред учител. — Ял ли си?

— Не, още не.

Той бе зареял поглед над езерото. По гласа му усети колко е уморен и се вгледа по-внимателно в него. Тъмни сенки очертаваха очите му, наболата брада очертаваше челюстите му.

— Добре ли си?

Той се усмихна.

— Обикновено аз задавам този въпрос!

— Сериозно те питам...

— Трябваше да се обръсна, преди да изляза от болницата. — Прекара ръка по лицето си. — С брада винаги изглеждам преуморен.

— По-скоро си изтощен — поправи го тя. — Между впрочем, днес не е ли твоят свободен ден?

Ако бе се зачудил откъде тя знаеше това, то с нищо не го показва. Само кимна.

— Да, но се наложи да поостана.

— Спешен случай ли имаше?

— По-скоро... тежък случай — отвърна той колебливо. Обърна се и хвърли поглед към багажа ѝ върху постланото одеяло. — Твои ли са онези неща там?

— Да.

Замисли се, сетне бавно и тихо промълви:

— Тази сутрин загубих пациент — млада жена, която оперирах миналата седмица. Всичко вървеше добре, като се има предвид опасността от хирургическата интервенция и шейсет процентния риск.

От друга страна не би живяла повече от няколко месеца без операцията, така че нямаше голям избор. — Думите се ронеха мъчително, сякаш Кинг късаше парчета месо от живата си плът. — Тя е, или по-точно — беше, много смела. Гледаше ме право в очите, когато ѝ съобщи какви шансове има, и ми каза просто: „Режете, докторе, вярвам ви!“. Съпругът ѝ подкрепи нейното решение, с което много ми помогна. Бе не по-малко смел от нея и тази сутрин бе там. — Кинг пое дълбоко дъх. — Сам не зная как събрах сили да го погледна в очите. Веднъж овладях положението, но днес нямаше как да я спася. Тя разбра, че умира и... — Задави се. — По дяволите! Как окуражително ми се усмихваше само!

— Кинг... — нежно промълви Клер и сложи длан върху ръката му.

— Остави тригодишна дъщеря. Може и да е за добро, не зная. Мъжът ѝ ще има поне за кого да живее. — Потръпна едва забележимо. Опита да се усмихне. — Не трябва да те натоварвам с моите проблеми!

— Имаш нужда да споделиш с някого! — изказа гласно чувствата си тя.

— Рядко имам с кого — съгласи се лекарят.

Стигнаха до одеялото и Клер коленичи. Бе поставила храната в центъра и когато Кинг се настани, изглеждаше сякаш бяха седнали на противоположните страни на дълга маса.

Тя отвори една бира и му я подаде. Мъжът я пое безмълвно и отпи дълга глътка.

— Какъв сандвич предпочиташ? — Опита се да прикрие напрежението в гласа си.

— Все едно — отзова се той и се усмихна.

Подаде му сандвич, след което отвори една бира и за себе си. Тя не обичаше много бира, но този път студената златиста течност ѝ дойде добре.

Тя също си взе сандвич. Любуваха се на красотата на езерото Шамплейн и ядяха, без да продумат. Да прекара времето си с него изглеждаше толкова естествено и обичайно... А ехото от миналото не се обаждаше! Тя почти повярва на внушението си, че двамата бяха се срещнали за първи път в спешното отделение на градската болница и после в центъра по градинарство като напълно непознати.

Така или иначе, схвана, че мъчителното преживяване на младия доктор тази сутрин беше свалило гарда му, що се отнасяше до нея. Когато той пристигна на плажа, бе съсипан до такава степен, че имаше нужда от някого, с когото да поговори. Или по-точно — да го изслуша със съчувствие, без да му задава въпроси.

Кинг отпиваше на малки глътки, облегнат назад на лакти, и в този момент двамата замълчаха, от което Клер се почувства особено неловко. Тя се насили да седи, без да шава неспокойно, и се опита да анализира своя проблем. Почти физически усещаше близостта на този великолепен мъж, от което губеше самообладание с всяка изминала минута. Той изглеждаше все така уморен, но храната явно му помогна да се посъвземе. Лицето му доби повече цвят, а очите му заблестяха. Кинг закрепил кутийката в една вдлъбнатина до себе си, изтегна се върху одеялото и сложи ръце под главата си.

Клер настръхна и не можа да спре погледа си, докато не го огледа от главата до краката. Трябваше да признае, че не познаваше мъж с по-красиво тяло от Кинг. В продължение на четиринайсет години не можа да промени това свое мнение!

Никога не бяха стигали до край в отношенията си, въпреки мощното физическо привличане, което изпитваха един към друг. Изглеждаше невероятно, но причината се криеше изцяло у Кинг. След като го напусна, в началото Клер усещаше непреодолимо чувство на загуба, тъй като двамата не бяха постигнали върха в тяхната всеизгаряща страст. Той все се въздържаше в случаите, когато беше възможно да я люби, като се оправдаваше, че искал най-напред да се оженият, за да бъде всичко с нея „както трябва“.

Разбира се, случаите, когато бе възможно да се любят, не бяха толкова многобройни. В Лейкпорт имаше съвсем малко подходящи места, където можеха да се оттеглят, без да се страхуват от неочаквани изненади. Къщата на семейство Пармитър и тази на доктор Фарадей изобщо не съществуваха като алтернатива. Оставаше единствено навън, сред природата, където имаше някои специални кътчета като например плажът на Баскинови. „Кинг се въздържаше, защото може би е усещал, че щеше да намали стойността на обичта ни!“ — помисли Клер.

Осъзнаваше и друго — че влечението ѝ към него бе съвсем различно от сляпата влюбеност, която изпитваше към него преди

години. Зрелостта поставяше отношенията им в съвсем друга перспектива. Днес реакциите ѝ към Фарадей бяха по-обмислени и съответстваха на действителността в по-голяма степен. Дори ако бяха се срещнали за първи път в спешното отделение на болницата, тя щеше да изпита идентични чувства, които потенциално щяха да предизвикат същите последици, които навремето я завъртяха в своя водовъртеж и я уплашиха до смърт.

Той притвори очи, гърдният му кош се надигаше и спускаше равномерно. Заспа. Жената изкриви устни в усмивка — непряко получи комплимент. Беше ѝ доверил страданието си от загубата на пациент тази сутрин, а подир това можа да се отпусне в нейно присъствие, позволявайки на вътрешните си нужди да вземат връх — нещо, което той си разрешавате много рядко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кинг се пробуждаше бавно, като се наслаждаваше на рядката възможност да не бърза, за да отговори на наложително повикване. Съзнанието му бе замъглено. Намираше се на границата на съня и полубудното състояние. Вкусваше от удоволствието да се отдаде на тази приятна леност.

Обърна глава наляво, после надясно, за да разкърши врат, почувства се още по-добре. Неочаквано се сепна. Само на метър и половина от него седеше Клер със скръстени под себе си крака. Бе подпряла брадата си с ръце и не откъсваше поглед от езерото.

Кинг изпита остро, почти неестествено усещане, че вече я е виждал в подобна поза. Беше я наблюдавал десетки пъти така замислена, именно на това място.

Обзе го неповторимо удоволствие. Тя бе прекрасна, стори му се още по-красива от преди. Косата ѝ бе лъскава и тъмна и тук-там проблясваше със скрит кестеняв огън. Сресана назад, докосваше раменете ѝ на нежни вълни.

Чертите на пленителното ѝ лице се бяха издължили. Кинг изпита непреодолим копнеж да го извърне властно към себе си, да се взре в гладкото чело, леко вирнатия нос и пълните устни. Веждите се извиваха като арки над очите, които все така го привличаха с чистия си сив цвят и красота. Брадичката ѝ изпъкваше решително, точно както преди години. Продължаваше да носи главата си изправена. Покрай очите ѝ в ъгълчетата на устата едва се забелязваха ситни бръчици — белег за зрялост, които ни най-малко не я загрозяваха.

Стори му се отслабнала, но с много по-женствени форми.

Имаше доста едър бюст за жена с нейния ръст, тесен кръст и стройни бедра. Спомни си, че в гимназията тя играеше волейбол и хоккей на трева, а освен това бе отлична плувкиня и ненадмината танцьорка. Очевидно се грижеше за формата си.

Кинг неволно сви устни. Девойката се бе превърнала в изключително привлекателна жена — сексапилна, изтънчена, зряла и

красива. Младежката невинност и енергичност бяха отстъпили място на мъдрост и лека меланхолия, които я правеха още по-съблазнителна. Запита се как ли би реагирал, ако сега се срещаха за първи път. Ако ги срещнеше например двете с Ели в супермаркета: „Кинг, запознай се с Клер Бейли, моя братовчедка от Ню Йорк!“.

Разигра мислено тази сцена и прецени, че щеше да бъде пленен от Клер Бейли от пръв поглед, особено ако в живота му не се бе появявала Клер Пармитър. По дяволите! Тази жена го привличаше неудържимо! Искеше да я опознае по-добре! Прииска му се да потърси нейната компания, докато е в Лейкпорт, но ненатрапчиво и спокойно. Същевременно осъзна колко абсурдно е това. Можеха ли отношенията им да останат искрени и необременени, сякаш между тях нищо не се бе случило?

Размърда се неспокойно. Тя явно усети раздвижването, защото се обърна.

— Реши най-сетне да напуснеш страната на сънищата! — закачи го тя.

Вгледа се в необикновените ѝ очи и остана поразен. Подир туй забеляза усмивката ѝ, чу насмешката в гласа ѝ и реагира спонтанно. Трябва да съм от желязо или от камък, за да не се поддам на чара ѝ! — каза си кисело той и се засмя на глас.

— Едно на нула за теб! Не беше особено учтиво от моя страна да заспя в твое присъствие!

Тя поклати глава.

— Ти просто имаше нужда от сън.

— Не отричам — съгласи се той и седна.

Чак сега се запита за истинската причина за присъствието ѝ. Как бе се случило точно днес да дойде на плажа на семейство Баскин? И откъде знаеше, че той е имал намерение да се отбие тук?

Хвърли поглед към джинсите ѝ. Изглеждаха съвсем нови — тъмносини и несчупени. Обзе го неясно съмнение.

— Между впрочем, носиш ли бански костюм? — попита той.

— Не, а ти?

— Аз — да.

— В такъв случай сигурно ще караш уиндсърф?

Единствено Крис можеше да ѝ съобщи, че той възнамеряваше да кара сърф днес!

— Не, не донесох борда.

— Очите ти са пълни с въпроси — закачливо подхвърли тя и се усмихна. — За да отговоря на някои от тях, ти казвам: да, знаех, че обичаш да излизаш да караш сърф в почивния си ден, като днес например. Крис Талмидж издаде твоята тайна, както правилно се досещаш. Снощи вечеряхме заедно...

— Ти и Крис? — възкликна Кинг. И сам не знаеше защо се изненада толкова много.

Жената кимна.

— Оня ден съвсем случайно се срещнахме, а вчера ми се обади и ме покани да излезем. Честно казано, търсех повод да се измъкна от къщи!

— О, така ли?

— В момента двете с Ели правим опис на вещите в къщата. Решихме, че това ще е най-разумното, докато чакаме да се реши проблема с Томас Хаскъл и второто завещание, което, според думите му, е написала леля Лоти.

— Хаскъл още ли не се е отказал от налудничавия си план?

Лейкпорт бе малък градец, Кинг бе подочул нещичко за Хаскъл и намеренията му.

— Опасявам се, че не. Бил Еджърли, нашият адвокат, предполага, че ще се наложи да се обърнем към съда, но Ели се плаши от подобни действия. Както и да е, идеята да опишем всичко бе изцяло моя. Можем да въведем някакъв ред и да подготвим предметите за професионалната им оценка. Работата никак не е лесна.

— В какъв смисъл?

Тя сви рамене.

— Предизвиква прекалено много носталгия, събужда възпоминания от миналото, особено у Ели. Но трябва да призная, че и аз съм скътала някои спомени, свързани с вещите. В буквален и емоционален смисъл там има страшно много плесен, която е най-добре да се разчисти! Натрупаният боклук е трябвало да бъде изхвърлен още преди години. Пълно е с незначителни дреболии, които те карат да се чувстваш като престъпник, щом решиш да се освободиш от тях. — Тя въздъхна тежко. — Често съм си мислела, че върху Пармитърови тегне някакво проклятие — проявяват някаква фобия да не се разделят с абсолютно никакви предмети. Стари писма, пощенски картички,

аптекарски рецепти, очила, счупени часовници. — Засмя се късо и добави: — Дори износено долно бельо и една безвъзвратно пожълтяла изкуствена челюст! Ненужно ехо от миналото! Действа ми потискащо!

— Представям си — промълви бавно Кинг. — Никак не е лесно непрестанно да се оплиташ в паяжина!

— Това е точната дума!

Той я погледна подозрително, за да провери дали не се шегува, но Клер го гледаше прямо и прекрасното ѝ лице запази пълна сериозност.

— Миналото трябва да остане погребано! — Кинг сведе поглед към ръцете си, склучени в скута. — Никакъв смисъл няма да се отварят запечатани ковчези!

Защо, за Бога, говори тези неща?

Клер се поколеба, вгледа се внимателно в него. След това възрази:

— Вярно е, но донякъде.

Кинг усети, че тя се опитваше да му каже нещо със заобикалки, но преди да разбере какво, тя продължи:

— Работата е там, че според Томас той е наследник на половината от вещите в къщата. — Говореше по-бързо от обикновеното, явно бе нервна. — Независимо дали ще бъде признато, или не от съда, има смисъл да установим какво притежаваме и да добием представа за цената му.

— Съгласен съм — кимна Кинг.

— Което и чекмедже да отворим, каквото и да намерим, всичко напомня на Ели за някакъв малък анекдот или за семеен обичай, това е всичко. Знаеш ли, Кинг...

— Да?

Начинът, по който изговори името му, го накара да потърси очите ѝ. Тя заприлича на уплашено малко дете, което всеки момент ще бъде уличено, че е направило пакост.

— Е, хайде, какво искаше да кажеш? — смръщи вежди той. Въпросът му прозвуча по-рязко, отколкото желаше.

— Най-общо казано, съгласна съм, че не трябва да се отварят ковчезите от миналото, но... има едно изключение.

Кинг се наежи и гласът му стана не по-малко напрегнат.

— Така ли?

— Да! — отвърна решително Клер. — Налага се да открехнем нашето минало!

Настъпи абсолютна тишина. След малко Кинг процеди през зъби:

— Аз не мисля така! — Сведе поглед към ръцете си и продължи: — Прекалено късно е! Няма смисъл да преразказваме отминали събития. Всичко приключи много отдавна. Какво значение има дали си помислила, че съм постъпил несправедливо с теб? Имали някакво значение за теб това, че не можах да преодоля веднага ужаса от твоето дезертьорство — както го наричам аз. — Усмихна се добродушно. — За мен сега ти си съвсем друг човек. Не си момичето, което познавах. От време на време ми напомняш за него, но новата ти самоличност е съвсем нова за мен. Вероятно и ти чувстваш нещо подобно. Не е ли така?

— Не зная какво точно чувствам! — прошепна тя. — Аз също погребях миналото много отдавна и, както каза, започнах свой живот, който... не беше лош. Искрено вярвах, че... съм забравила. Но когато се върнах в Лейкпорт, спомените ми възкръснаха!

— Това е съвсем естествено, не смяташ ли?

— Да, разбира се. Но от това не ми става по-леко. За първи път започнах да се съмнявам в правилността на постъпката си преди години.

Кинг помръдна леко рамене.

— Всеки е склонен да се остави да го преследват самообвинения. Най-лесно е човек да намери някаква своя вина. Но вярвай ми, от опит знам, че и едното, и другото са еднакво безплодни. Така че няма никакъв смисъл да ровим миналото сега.

Бе убеден в думите си и искаше да ѝ го внуши. Отне му доста време, докато се възстанови. За малко щеше да сложи край на живота си заради тази жена, която сега го гледеше втренчено с изразителните си сиви очи, способни да трогнат всяко сърце. Душевните му рани бяха зараснали и за нищо на света не желаше да ги отваря отново.

Когато я видя за първи път, просната на манипулационната маса в болницата, го обзе сляпа ярост, защото изненадата бе прекалено внезапна. Може би ако бе се поддад на импулса си, още същата нощ щеше да се върне в стаята ѝ и щеше да отвори своя отдавна закован емоционален ковчег. Вероятно щеше да хвърли в лицето ѝ въпроса,

който го измъчваше ден и нощ в продължение на много месеци след нейното дезертъорство.

„Защо го направи?“

Доктор Кинг Фарадей погледна часовника си. Като естествен завършек на размисъла, си припомни професионалните задължения.

— Трябва да се обадя в болницата!

Думите му предизвикаха чувство на безнадеждност у Клер. В този момент тя не можеше да мисли за друго, освен за Кинг. Той бе завладял мислите ѝ и тя изгаряше от желание да изясни случилото се помежду им. Но мъжът явно не се интересуваше от това. Имаше моменти, когато тя бе убедена, че той също жадува да поправи грешката от миналото, независимо от това кой бе виновният. Оказа се, че посвещението му на медицината е над всичко друго.

Клер усети, че е емоционално изчерпана. Бе ѝ останала троха гордост, колкото да потърси изход от положението. Опита се да заобиколи проблема.

— Няма ли да поплуваш?

Той се усмихна широко. Тя съзря момчешкото в усмивката му и сърцето ѝ се сви.

— Водата е прекалено студена. А пък и след като похапнах и поспах, нямам особено желание.

— Мислех, че днес е твоя свободен ден.

— Така е. — Изглеждаше изненадан.

— Защо тогава се налага да се обаждаш в болницата?

— Има няколко пациенти, чието състояние искам да проверя.

— Можеш ли да се откъснеш от работата си напълно?

Той се замисли, но не за дълго.

— Твърде рядко.

— Наистина пълно себеотдаване! — Тя усети, че прозвуча саркастично.

— Човек не трябва да става лекар, ако не е готов на такива жертви — отговори съвсем спокойно Кинг.

Тя не се опита да продължи темата. Пресегна се за друга кутийка бира и каза:

— Още е студена. Щом няма да плуваш, да ти предложи ли една?

— Само ако ми правиш компания. Но после наистина трябва да тръгвам.

Дали реши да остане само от учтивост? — жегна я съмнението, но все пак му подаде бирата. Взе една и за себе си.

Искрено завидя на спокойствието, с което отпиваше на малки глътки. За разлика от него, тя бе толкова нервна, че единственото занимание, което можа да си намери, бе да отпие от кутийката, като внимаваше да не я разлее. След това я остави внимателно до себе си и трескаво зарови из паметта си, за да подхване отново разговора. За Кинг може би мълчанието също означаваше добра компания, но тя не мислеше така.

— Практикуването в Лейкпорт по-различно ли е? — попита тя най-накрая.

— От това в голям град ли, имаш предвид? Да, различава се съществено. Посещавах медицинския факултет в Рочестър. Предполагам, знаеш това:

— Не, чувам за първи път.

— Е, добре. След като се дипломирах, се преместих в „Стария Рочестър“ — както го наричат. Бях една година стажант-лекар в Олбъни, а подир това — четири години като хирург на свободна практика в Манхатън. Както виждаш, „вкусил“ съм от медицината и на големия град.

Живял е в моя квартал? — изненада се Клер. Ако това беше се изписало на лицето ѝ, то Кинг с нищо не го издаде. Напротив, с весел тон продължи:

— Мислех да се заселя в Ню Йорк, но ми предложиха постоянна работа в Олбъни и аз приех. Разбира се, не може да става и сравнение между двата града, въпреки че атмосферата в Олбъни е определено градска. Би могло да се каже, че не изпитах сладостта на лекарската практика в малък град, докато не се върнах в Лейкпорт.

— А харесва ли ти тук?

Той се замисли, преди да отговори.

— Изненадващо за мен — да! В интерес на истината, в Ню Йорк и Олбъни срещнах повече и по-големи професионални предизвикателства. Разликата е в това, че тук трябва да се справям съвсем сам. Колегите, към които бих могъл да се обърна за помощ, са малко, тъй като персоналът ни е малък. А обикновено няма достатъчно време за консултации със специалисти от по-голямо населено място, особено ако се налага спешна хирургическа интервенция. —

Продължи бавно. — Практикуването в малък град се отплаща и по уникален начин. Има и своите недостатъци, разбира се. Понякога за лекаря е трудно да бъде безпристрастен, когато пациентите му са добри познати или приятели. Но пък съществуват предимства от личен характер... — Спря насред думата и се усмихна горчиво. — Разприказвах се. Не трябваше да ме разпитваш за медицина. На тази тема мога да говоря с часове.

Вече бе разбрала това. Усети силата и искреността на неговата предопределеност и в душата ѝ се породило ново чувство към него — възхищение. Никога преди не го бе виждала в такава светлина.

— Като че разказах предостатъчно за себе си, а не чух почти нищо за теб. Разбрах от Ели, че си станала забележителна специалистка в областта на изящните изкуства.

— Известна — да — поправи го тя и поклати глава, — но не в такава голяма степен като Филип... — Прехапа език. Не желаше да намесва името му в този разговор.

Кинг ѝ помогна.

— Разкажи ми за своя съпруг. Познавахте ли се, преди да се ожените?

Да! Той води разговора на съвсем друго ниво, помисли си Клер, Попита ме така сякаш се информира за приятел на чашка.

— Филип бе мой преподавател в колежа — започна тя, като внимателно подбираше думите си. — Поощряваше интереса ми към изкуството, а също и моя... скромнен талант. — Поспря, но след това признанието стана по-лесно. — Бе шестнайсет години по-възрастен от мен, вдовец, нямаше деца. Предполагам, че в началото ме е чувствал като своя дъщеря. Съдя по привързаността ни един към друг... Филип беше богат. Наследил бе доста сериозна сума от семейството си. Това го правеше независим и можеше да си позволи да пътува, където пожелае. Не работеше за пари. Преподаваше, защото обичаше да открива и да развива нови таланти. Чувствах го като приятел и никога не ми е минавало през ум, че познанството ни можеше да премине в любов. Оженихме се, поради... нуждата ни един от друг, конкретно в онзи момент. По-късно го обикнах силно. Бе чудесен съпруг и изключителна личност.

Смешно наистина, помисли Клер, чувствам, че мога да кажа „Амин!“ и да сложа точка. Сякаш се освободих от някакъв товар,

каквото не съм и подозирала, че ме гнети. Поне намерих ниша за тленните останки на Филип в гробницата на моето минало. Но ме боли по-малко, отколкото когато напуснах Лейкпорт! Радостна, че откри тема, предизвикваща по-малко силни емоции, продължи:

— Да има собствени художествени галерии бе съкровена мечта на Филип. Няколко години след като се оженихме, тласък на тази негова идея даде Brent Тъндеруд, истински познавач на изкуството и дългогодишен негов приятел. Бях не по-малко ентузиасирана от мъжа си, тъй като го бях придружавала по време на всичките му пътувания. — Усмихна се при този спомен. — До такава степен се бях запознала с картините в Лувър, Прадо и Националната галерия в Лондон, сякаш бяха мои собствени. Затова още от първия ден започнах да работя наравно с Филип, а официално станах негова законна съдружничка. Brent... беше и си остава незаменим. Още работи за мен. В интерес на истината, нямаше да мога да дойда тук, ако той не вършеше сега цялата работа в Ню Йорк и не наблюдаваше зорко другата ми галерия във Флорида.

— Продължаваш ли да пътуваш много?

— Да, доста, поне според стандартите на повечето хора — отвърна скромно тя. — През март летях до Хонконг, преди няколко седмици щях да бъда в Париж, ако не бях дошла тук. Искам да кажа, че знаех, че Ели ще има нужда от мен, а в Ню Йорк имах съвсем малко работа, която трябваше да свърша лично. Brent замина за Париж вместо мен и с това извадих голям късмет. Там той се натъкнал на нещо, което аз никога нямаше да откроя.

— Някаква находка, свързана с изкуството ли?

— Съвсем определено! — Усмивката ѝ блесна неотразимо. — Brent научил, че две сравнително неизвестни картини на Моне били обявени за продан. Дълго време били притежание на частен колекционер, а хората обикновено не се хвалят, че притежават уникати. Brent имал възможност да изследва платната и ме увери, че са несъмнено автентични. — Очите ѝ хвърлиха искри. — Оня ден говорих с него по телефона и той ми съобщи, че вече бил уговорил всичко до най-малките подробности във връзка с покупката на картините. Честно казано, не помня някога да съм била изпълнена с такова въодушевление. Изобразени са зимни сцени. Моне е обичал да рисува пейзажи със снеговалеж или дъжд. Мисля, че са създадени

около хиляда осемстотин седемдесет и четвърта година, когато е нарисувал „Сняг в Аржентюл“. По онова време бил наел къща в Аржентюл и за една година направил много зимни изгледи в околността. Художниците са рисували през зимата или близо до домовете си, или недалеч от свои приятели, за да могат от време на време да се постопят. — Направи гримаса и се разсмя. — А сега ми кажи кой дрънка по-големи глупости!

— Напротив! — възрази Кинг. — Разказа ми интересна история.

Тя се почувства неловко от демонстрацията на своя ентузиазъм от току-що започналата сделка.

— Много харесвам френските импресионисти, а Моне е моят любимец!

— Също и мой! — Кинг я изненада. — Видях „Сняг в Аржентюл“ в музея за изящни изкуства в Бостън. Посещавах го, докато работех за по три месеца в Обединената болница на Масачузетс.

— И все още е изложена там.

— До нея имаше още една картина, която много приличаше на първата. Това, което наричаш „двойник“, доколкото е известно.

Клер кимна.

— Да. Нарича се „Булевард «Свети Денис» в Аржентюл през зимата“. Нарисувана е година по-късно.

— Не можах да преценя коя ми хареса повече — призна той. — Когато имах свободно време, се разхождах из Бостън и използвах всяка възможност да се запозная с културните му забележителности. Музеят за изящни изкуства бе най-любимата ми находка. Посещенията там ми действаха като преливане на свежа кръв, забравях болничната атмосфера и се потапах в красота, за която не намирах думи. — Погледна събеседничката си право в очите. — Предполагам, че никак не е лесно да поставиш картини на Моне на стената на галерията си и да не пожелаеш да притежаваш поне една от тях!

— Изкушението, уви, е страхотно! Вече признах на Брент, че може и да си купя една лично за мен. Такава покупка ще изчерпа напълно спестяванията ми, но съм готова на всякакви жертви. Представи си — да притежаваш пейзаж на Моне!

— А ти самата рисувах ли още? — попита внезапно.

— Не. Не съм пипвала четка и бои от години, което едва ли е непоправима загуба за света на изкуството!

Кинг не отговори. Бе допил бирата си и Клер очакваше всеки момент да се сбогува с нея. Спомни си как той я окуражаваше при нейните първи стъпки като художничка. Показваше му всички свои творби, като се започнеше от скици с молив на розите на леля Дилия до акварелите, изобразяващи езерото Шамплейн. За да рисува, често стоеше с часове и на този плаж. Нагласяваше триножника и се опитваше да пресъздаде перспективата на далечните планини Грийн, а Кинг в това време претърсваше околността за върхове на индиански стрели, които още се срещаха тук-там. Онова бе съвсем друг живот, помисли си с тъга Клер.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След срещата си с Кинг на плажа, Клер се затвори в старата къща на Пармитърови. Посвети се изцяло на Ели и задачата да опишат вещите. Така денят им бе запълнен от сутрин до вечер.

Опита се да не допусне заниманието им да влияе на настроението ѝ, както преди. От време на време се стараеше да развесели братовчедка си, но невинаги успяваше. Започна да я убеждава да изхвърли някои неща като например изгорели до половината свещи от едно чекмедже, които положително нямаше никога да влязат пак в употреба.

— Ето — провъзгласи тържествено тя и размаха съвсем къса угарка от свещ. — Това вече е напълно непотребно!

Тази сутрин бяха приключили с една от спалните, която обикновено се използваше за „резервна стая“, по изрза на леля Дилия. Там не бе живял нито един член на семейство Пармитър, ето защо мебелировката бе оскъдна. Все пак вътре намериха чудесен порцеланов несесер за тоалетка от Лимож, стол с безсъмнена антикварна стойност и няколко други ценни предмети, които надлежно отделиха.

След обяда двете отново насочиха вниманието си към трапезарията и този път атакуваха бюфет стил Шератон. Точно там Клер намери свещите и започна да ги изхвърля в зелена торба за смет, която домъкна от кухнята.

— Знаеш ли, чюдя се... — промърмори колебливо Ели.

— Какво по-точно?

— Можем да разтопим остатъците и да излеем восъка в празни кутии от овесена каша, в които сме поставили предварително фитил. Ще се получат чудесни свещи, досущ като нови.

— Много добре! Прибирам ги в ето тази торбичка, а ти ги отнеси в спалнята си и ги дръж там, докато се наканиш да ги използваш!

— Знаеш много добре, че в стаята ми няма и сантиметър свободно пространство! — отвърна Ели и избухна в неудържим кикот.

— Права си! — съгласи се. — Заприличала съм на вехтошарка като всички останали от нашето семейство! За Бога, изхвърли ги незабавно!

— Ето, готово! — обяви весело Клер и като се целеше внимателно, запрати една по една всички свещи в кофата за боклук.

Този дребен инцидент удвои усилията им и Ели сама започна да хвърля всичко ненужно. След три часа, отличили се с голяма продуктивност, тя изведнъж спря, изтри ръце в престилката си и за най-голямо удивление на Клер заяви:

— Нещо ожаднях! — Клер вдигна въпросително вежди. — Остана доста от онзи ром, който донесе Бил, а има и малко тоник. Какво ще кажеш да пийнем по чашка? Днес е доста горещо... Лятото най-сетне дойде! Ако температурите се задържат така, скоро ще можем да отидем да плуваме.

Напълниха чаши и се чукнаха. Мисълта пак да срещне Кинг не ѝ излизаше от ума. Все пак реши, че е излишно да прави нова екскурзия до плажа на Баскинови — веднъж бе достатъчно!

Миналата сряда, когато се завърна у дома, завари Ели да забавлява две бивши техни съученички от гимназията в Лейкпорт. Сега те бяха омъжени и с деца. Превърнали са се в типични провинциални домакини, помисли си самодоволно Клер и не отблъсна явното им любопитство към нейната персона.

Напротив, постара се да им се хареса, както заради себе си, така и заради Ели. Едва сега си даваше сметка, колко силно е скандализирала местните жители със своето бягство в деня на сватбата си. Интересно, доскоро не се беше замисляла как изглеждаше постъпката ѝ отстрани. От друга страна, присъствието на гости в къщата разведряваше малко обстановката.

Същия ден Ели бе поканила Бил Еджърли на вечеря и той пристигна скоро след като си тръгнаха старите им приятелки. За кой ли път се впуснаха отново в дискусии относно Томас Хаскъл и завещанието на Лоти. По едно време на Клер страхотно ѝ доскуча.

— В хладилника има кренвирши и зрял фасул — долетя до Клер гласът на Ели. — Мисля, че е достатъчно за вечеря. Можем да претоплим яденето за минути. Какво ще кажеш?

— Нямам нищо против, но можем и да излезем да вечеряме навън.

— Всъщност, идеята ти никак не е лоша!

Клер се изненада на съгласието ѝ и предложи да посетят нескъп ресторант извън града. Известно бе, че в него предлагат добра храна, атмосферата беше приятна, а заведението определено не бе луксозно.

За тяхна изненада, салонът се оказа препълнен. Двете се наредиха на опашка и тъкмо се колебаеха дали да чакат да се освободи маса, или да си тръгват, когато пред тях изникна позната фигура.

— Опитвах се да привлека вниманието ви — оплака се Крис, — но днес магнетичността на очите ми е поотслабнала! — Не им даде да отворят уста и продължи: — Заели сме маса в ъгъла. Ще ни направите компания, нали? — Усмиваше се на Клер, въпреки че привидно се обърна и към двете.

— Чудесно! Разбира се, ще дойдем, Крис! — отвърна Ели.

— Удоволствието е мое! — увери я с престорена учтивост мъжът.

Двете жени го хванаха под ръка и той ги поведе към отдалечената страна на просторното помещение.

Клер съсредоточи цялото си внимание към това да мине безпрепятствено между масите и така и не си зададе въпроса кого щеше да срещне в края на това кратко пътешествие. Преди да разбере какво става, се намери лице в лице с висок блондин, който като истински кавалер бе станал от стола си и ги чакаше.

За момент Клер изпита невъобразима паника, почувства се като дете, хванато да върши непростима пакост. Понечи да обърне гръб и да си плюе на петите — тя, изтънчената светска дама Клер Бейли! Клер изведнъж се сети, че вероятно бившият ѝ приятел си въобразява, че двамата с Крис са уредили тази среща по начин, подобен на тяхното рандеву на плажа на Баскинови. Затова седеше вдървена ѝ безмълвна.

— Събрахме се славна компания! — провикна се весело Крис. — Тъкмо се канехме да започнем да празнуваме. Искахме да си поръчаме по един бифтек и бутилка червено бургундско вино! Вие какво ще кажете?

— Отлично! — охотно прие Ели.

— А ти, Клер? — запита Крис.

— Нямам нищо против — прошепна сподавено тя. „Защо, по дяволите, съм толкова нервна?“, запита се тревожно Клер. Едвам се съдържахше да не почне да подрънква с приборите за хранене, да тупа с крак по пода и да се мести на стола си.

Клер наблюдаваше как Кинг избираше менюто. Пренесе вниманието си върху ръцете му, очарована от елегантността, с която разгръщаха продълговатите страници с цвят на слонова кост. Какво ли не се говореше за ръцете на хирурзите, но тези на Кинг бяха ненадминати — красиви, силни, не много широки, с дълги тънки пръсти.

Кръвта нахлу в главата ѝ така внезапно, че чак ушите ѝ писнаха. Опита се да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Усети как топлината на възбудата бавно плъзва по цялото ѝ тяло — реагираше болезнено на вида на ръцете му, а и на цялото невероятно видение, което те предизвикаха.

В мислите си настоятелно търсеше докосването му с трескавост, на каквато никога досега не бе смятала, че е способна. Копнееше този великолепен мъж да я милва, пръстите му да покоряват сантиметър по сантиметър тялото ѝ. Но не Кинг от нейните мечти, не вездесъщият герой от нейното минало, а мъжът до нея, чието забележително чувствително лице и пъргави устни възплаваха жизнеността и живота.

Мислите ѝ изглеждаха толкова вероломни и неочаквани, че светът се завъртя пред очите ѝ. Пресегна се инстинктивно към чашата с ледена вода пред нея и я пресуши на един дъх. Чувстваше, че цялата гори.

Ели и Крис бяха се заговорили и Кинг прошепна в ухото ѝ:

— Зле ли ти е?

Тя премигна, клепките ѝ затрепкаха като криле на уловена пеперуда. Отговори, без изобщо да се замисли.

— Не! Защо питаш?

— Стори ми се, че пребледня!

Обливат ме вълни, сякаш преждевременно навлизам в критическа възраст, помисли си Клер. Напуши я див смях и едва го задуши — изглежда напоследък всичко вървеше наопаки. Въпреки това не бе склонна да лъже на дребно, дори не постави под въпрос искреното обяснение. Задави се. От гърдите ѝ се изтръгна подобие на кашлица.

Младият лекар се наведе още повече.

— Хей! Сигурна ли си, че си добре?

— Да! — отвърна му.

Чувстваше как потъва в синевата на очите му. Бе станала мека като памук. Позволяваше на магията му да я залее и тя потъваше неудържимо в омайната си слабост.

Гласът му се понесе тихо, очевидно не желаше да бъде чул от сътрапезниците.

— Предупредих Крис, че не съм убеден, че ще пожелаеш да се присъедините към нас, но той настоя да ви покани. Наистина нямаше смисъл да се редите на опашка. По всичко личеше, че ще има дълго да чакате. Извини ме, моля те...

— Не, Кинг! Не, не! — повтори тя също тъй почти беззвучно. — Не е това. Само си мислех...

— Да?

— Страхувах се да не решиш, че двамата с Крис сме скалпили тази среща.

Той се намръщи и я погледна искрено зачуден.

— Че защо бих си помислил такова нещо?

Понякога честността има свойството да се проявява докрай, ето защо Клер призна:

— Ами отидох на плажа на Баскинови с надеждата да те намеря там!

— Да, зная! — Откровеността му я изведе от душевно равновесие още повече и изненадата ѝ премина в изумление, когато той добави: — Известно ми е и защо го направи. Мисля, че и двамата сме си изработили сходен стереотип на действие. Но днес се срещнахме наистина случайно. Крис се завърна от важна среща в Ню Йорк и...

Крис чу името си и вдигна поглед.

— За мен ли става дума?

— Тъкмо разказвах на Клер, че пристигаш от Ню Йорк. Отдавна не ми се бе случвало да изляза от болницата навреме, а днес не съм дежурен. Ето как се озовах тук.

— Действително, имаме повод да празнуваме! — възкликна Крис. — Сключих важен договор. Досега фирмата ми печелеше добре, но след новия договор „Шамплейн пластик“ ще пожъне изключителни успехи до една година. Налице е повод за празнуване поне с бифтек! Какво ще кажете?

— Съгласна съм. Няма да е лошо да има и хайвер, и шампанско — одобрително кимна Клер. — Радвам се за теб, Крис!

— Здраво се потруди нашият приятел — намеси се и Кинг. — Когато пожела да построи фабрика за пластмаси в границите на населеното място, не получи подкрепа от „бащите“ на града. Те го изтласкаха колкото се може по-далеч в покрайнините — в географски и в преносен смисъл на думата. Сега обаче съжаляват. Убедиха се, че успешен и добре ръководен бизнес оказва положително влияние върху целия Лейкпорт. Особено ако сградите са естетически издържани, какъвто е случаят с неговата фабрика. Извинявай Ели, но е възможно да не си съгласна с мен!

— А защо не? — попита невинно младата жена, която в този момент отпиваше от чашата с бургундско вино.

Кинг се подсмива.

— Представяш ли си какво би казал дядо ти относно идеята да се построи предприятие за пластмасови изделия в рамките на града!

— Но той се пада дядо и на братовчедка ми! — напомни му тя.

Кинг обърна очи към Клер.

— Така де! — поправи се. — Забравих, че и ти си от рода Пармитър!

— Е, не съвсем — вметна неочаквано Ели. — Имам предвид, че баща ѝ напусна нашия град, тя — също. Останалите от семейството ни останаха тук. Естествено е да са по-консервативни в разбиранията си.

— Хайде, хайде! Точно теб никой не може да те упрекне, че си старомодна! — Кинг украси усмивката си с много чар.

Клер бе приятно изненадана от факта, че този човек се оказва способен и на остроумие, и шега. Повечето време тя съзираше в новия Кинг Фарадей крайно сериозен човек.

Ели също видимо се поддаде на очарованието му. Не можеше да я вини — коя жена би устояла на подобно обаяние?!

Младият лекар поведе леко разговора на по-обща теми и следващият час премина много приятно. Свършиха с бифтеците и Кинг предложи да ознаменуват последния успех на Крис с шампанско.

Наляха чашите, той произнесе кратка прочувствена реч, всички се чукнаха и отпиха дружно. Подир това добави:

— А сега да вдигнем тост и за новата победа на Клер!

Крис повдигна изненадано вежди, но лицето на Ели остана непроницаемо като скала.

— Каква по-точно? — попита грубо тя.

— Придобивката на две, скрити доскоро, картини на Моне — провъзгласи тържествено той.

— Какво!

— Моля те, Кинг! — прекъсна го бързо Клер, преди някой друг да бе успял да отвори уста. — Още не съм ги получила. По-точно галериите „Бейли“ все още не ги притежават.

— Но все някой ден това ще се случи, нали? — настоя Кинг.

— Е, да, така е.

— Тогава... Нека картина на Моне да бъде окачена в скоро време в дневната на Клер!

Не оставаше нищо друго, освен да го последват и да пият от шампанското. Клер съзнаваше, че дължи обяснение на Ели, и то не закъсня.

Когато същата нощ двете се изкачваха по стълбите към просторните си спални, братовчедка ѝ попита направо.

— Откъде Кинг е толкова добре осведомен за твоя бизнес?

Клер въздъхна примирено. Не искаше да се задълбочава в подробности, а от друга страна ѝ дотегна неизменно да се съобразява с уязвимостта на приятелката си. От време на време имаше нужда да прекъсне разпита ѝ, но как да го направи, без да нарани чувствата ѝ.

— Той знае твърде малко. Разговорът за картините възникна съвсем случайно. Изглежда и двамата обичаме творбите на Моне.

— Не разбрах, че си се срещала с Кинг! — нацупи се тя.

Клер знаеше, че Ели вече е обзета от най-черни мисли, въобразявайки си, че е била пренебрегната. Преди години братовчедка ѝ се държеше по същия начин. Когато се завръщаше от среща с Кинг, Клер се промъкваше вкъщи през тайния проход, тъй като обикновено закъсняваше след полицейския час, наложен от дядо ѝ. Ели неизменно я пресрещаше будна и жадуваше да чуе къде бяха ходили и какво бяха правили. „Защото самата тя е била влюбена в Кинг!“ Заключението дойде неочаквано и заседна така натрапчиво в мислите ѝ, че Клер замря вторачена в Ели, която в този момент достигна стълбищната площадка на втория етаж и щракна ключа на осветлението. Дали Ели все още бе влюбена в Кинг Фарадей? Не, почти извика на глас Клер.

Не е възможно, защото... Любовта има нужда от подхранване. В противен случай полека-лека изсъхва и остава в съкровищницата на спомените.

Но тези думи ѝ бе казал Кинг онзи ден на плажа. Човешките същества не могат да прекарват в състояние на влюбеност с години, защото чувствата угасват. Пламъкът на любовта не трае вечно, трябва понякога да бъде подклаждан. А ако огънят се превърне в живи въглени или се разсипе като изгоряла пенел, нищо не може да го съживи отново! Ели се извърна и я погледна.

— Идваш ли? — попита.

— Да. — Клер изкачи останалите стъпала.

Братовчедка ѝ застанат на прага на спалнята си. Стаята ѝ бе тъмна, от коридора достигаше слаба светлина, която очертаваше сянката ѝ, без да осветява лицето.

— Зная, че не е моя работа дали си се срещала с Кинг. — Говореше като дете, което току-що е получило горчив упрек.

Клер усети смесени чувства на симпатия и раздразнение. Опита да прояви търпение.

— Не съм била на среща. Оня ден излязох с колата до плажа на семейство Баскин и се случи така, че Кинг дойде там. Просто си поговорихме. Тогава стана дума и за картините.

— Кинг никога не е поглеждал друга жена, освен теб! От първия ден, когато те видя! И все още е така. Наблюдавах го как разговаряше с теб в ресторанта тази вечер.

— Не ставай смешна! — Клер стана груба, вече не се съобразяваше дали щеше да я нарани, или не. — Кинг просто се държа прилично, нищо повече!

— Не съм съгласна! — настояваше на своето Ели. — А от начина, по който те гледаше, струва ми се, че и Крис Талмидж не е безразличен към теб. Двамата са добри приятели. Не бива да ги опълчваш един срещу друг!

Клер присви очи и този път не можа да сдържи езика си.

— Може би е по-добре да си гледаш работата! — изсъска тя.

Усети, че Ели зяпва от изненада. Сигурна бе, че сълзите вече напират в очите ѝ и може би кристални мъниста струяха по пълничките бузи на братовчедка ѝ. Веднъж в живота си не даваше пет пари какво ще стане! Никога преди не си бе давала сметка на какво се

дължеше преимуществото, което винаги бе имала приятелката ѝ. Сега разбра — може би подсъзнателно Ели караше хората да изпитват жалост към нея. От друга страна вършеше и най-черната работа в домакинството на семейство Пармитър, но това своеобразно робство ѝ осигуряваше звезда в короната. Бе послушната къщовница, която остана да се грижи за престарелите си роднини — още една звезда. Станаха две. А може би бяха цяло съзвездие! В дома на Пармитър съществуваше своеобразен матриархат, който осигуряваше на Ели пълна защита. Никога не ѝ се бе налагало да върши нещо напълно самостоятелно или да се самоутвърждава в живота. В много отношения все още не бе пораснала.

Бушуващият гняв на Клер стихна и тя успя с нежност да се извини:

— Прощавай, не исках да кажа това! Предполагам, че съм преуморена, ти — също. Твърде дълго стояхме затворени вкъщи сами. Само с тъжните спомени. Но никой не бива да се намесва в личния живот на другия. Постъпваме свободно, но — донякъде. Получих урок. Повече никога не бих си позволила да се държа с някого така, както с теб сега...

Клер приближаваше по коридора и почти достигна вратата на Ели. Слиса се, когато чу злостното:

— Винаги си ги мразила, нали!

— Кого? — Озадачи се.

— Дилия и Лоти, баща ми... Прибраха те в момент, когато нямаше къде да се подслониш, но не можа да оцениш техния жест! Винаги си мислела, че си прекалено добра за Лейкпорт или за когото и да било от нас...

— Ели...

— Не ме наричай по име! И аз живях заедно с теб. Ако паметта ти изневерява, то аз помня добре! Върхът на мръсотиите ти бе, когато избяга от Кинг! — възбудата на Ели растеше, Клер чуваше как хриптят гърдите ѝ от задъхване. — Ти се оказа недостойна за този възхитителен мъж! — хвърли в лицето ѝ най-тежкото обвинение, пропито с омраза. — И никога не си го заслужавала, включително и сега! Но ако само помръднеш с малкото си пръстче...

— Стига! — изкомандва Клер. Обърна се с лице към братовчедка си. Сърцето ѝ се бе превърнало в късче лед. Отвърна ѝ с равен овладян

глас. — Абсолютно не си права! Обичах семейството си! А твоите роднини бяха и мои, в това число — и дядо. Питаех най-добри чувства към него. Стараех се да го накарам да промени отношението си към мен и да ми прости за това, че съм дете на баща си — неговия син! В края на краищата, така и не успях да го трогна с нищо. Съвсем различно бе с Дилия и Лоти, и чичо Ралф. Те знаеха, че ги обичам, тъй като им засвидетелствах обичта си по много и различни начини, те ми отвърщаха със същото. Къде беше ти, сляпа ли си, че не видя това? А що се отнася до моите отношения с Кинг и защо съм го напуснала, това не е твоя работа! Ако ти самата си била влюбена в него и той не е отвърнал на твоите чувства — това вече пък не е моя работа, освен... ако не започнеш да ме обвиняваш несправедливо! — Клер пое дълбоко дъх. — Избягах от него поради причини, които няма да ти разкрия. Моя тайна е и ще си остане такава. Единствен, който има право да я узнае, е Кинг, но той няма никакво желание за това. Ако щеш вярвай, но е истина! А да настройвам Кинг и Крис един срещу друг не е в моя стил. Не съм непочтена! Възхищавам се от доктор Кинг Фарадей, но харесвам и Крис Талмидж. Искане ми се да считам и двамата за свои приятели, колкото и банално да ти звучи. Щом постигнеш споразумение с Томас Хаскъл, аз ще напусна града. Няма да стъпя повече тук, бъди сигурна! Ето защо няма защо да се тревожиш за взаимоотношенията между тях, тъй като те ще останат тук!

Мина покрай Ели, като само дете не я избута. Братовчедка ѝ протегна ръка, но тя се отскубна и я остави сгърчена и нещастна.

— Клер! Моля те! Ужасно съжалявам! — Разтрепери се и от очите ѝ рухнаха сълзи.

Бузите на Клер също бяха вече влажни, но този път твърдо устоя. Гласът ѝ секна, когато искаше да каже: „И аз много съжалявам!“.

Миг по-късно протегна ръце. Ели се впусна и я прегърна. След това я притисна силно и двете се залюляха, задавени в ридания.

Прегръщаха се повече от минута като две жени, които бяха страдали заедно. Накрая Клер се отдръпна леко и тихо каза:

— Да слезем долу и да си направим какао!

Седнаха в кухнята със зачервени и подути очи и все още мокри лица и се разговориха толкова задушевно, както никога досега — за роднините, за перипетиите в живота им... Стояха до късно след полунощ. Изприказаха всичко, което беше им се насъбрало... С

изключение на темата за Кинг Фарадей и причината, поради която Клер го напусна преди четиринайсет години в деня на сватбата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобеда на следващия ден двете братовчедки продължиха да работят в предното фоайе, което беше свързано с особено много спомени, тъй като там бяха взимали уроци по музика от леля Дилия.

Времето течеше бавно и мъчително. Клер очакваше опънатите взаимоотношения между нея и Ели да се оправят от само себе си като с магическа пръчка, тъй като самата тя нямаше идея какво трябваше да направи. За съжаление обмяната на съкровени мисли през изтеклата нощ не ѝ донесе очакваното душевно пречистване.

Тази сутрин тя се събуди с радостната мисъл, че най-после двете бяха обсъдили болезнените въпроси. Разискването спомогна за изясняването и задълбочаването на роднинската им връзка. Но когато слезе по стълбите, намери Ели потисната и вгълбена в себе си.

По време на работата братовчедка ѝ отговаряше едносрично и разсеяно и не задаваше никакви въпроси. Около очите ѝ се очертаваха тъмни кръгове. Държеше се наежено.

Противоположно на приятелката си, Клер се чувстваше така, сякаш тежък товар се бе смъкнал от плещите ѝ. Освободи се от голяма част от вътрешните си проблеми. Изясни веднъж завинаги отношението си към дядо си, към лелите и чичо си. Откакто се помнеше, потискаше чувствата си към тези свои роднини. Дори успя да подхвърли подозренията си относно Кинг като евентуален обект на любовта на Ели в гимназията. Тя не потвърди, но и не отрече! Избърса прахта от старинен стенен часовник с гравирани орнаменти и в тоя момент промени мнението си за начина, по който съставя описа.

— Трябва да намерим по-точен каталог за антични предмети от този, който ти е попаднал, Ели. Ти беше права, необходимо е да имаме предварителна представа за реалната стойност на вещите, преди да ги предложим за оценяване. Струва ми се, че часовникът е с много висока цена...

Преди Ели да успее да отговори, звънна звънецът на входната врата.

— Кой може да бъде? — запита изненадана Ели и надникна през прозореца с изглед към външната врата. — Отпред е паркирана черна спортна кола. Сякаш не познавам човек, който кара такава кола. — Загуби интерес и пак се зарови в бележките си.

Клер също се изненада. Срещна Кинг два пъти, но не обърна никакво внимание на колата му — в центъра по градинарство тя си тръгна първа, а на плажа на Баскинови — той.

Ето защо, когато отвори входната врата, се оказа напълно неподготвена да види застаналия на прага Кинг Фарадей! Тутакси почувства същото вълнение, което я бе лишило дълго от дар слово по време на вечерята в ресторанта предишния ден. Онемяла, не снемаше очи от него, накрая се съвзе и с труд се усмихна.

— Здравей! — весело поздравя Кинг и ѝ върна усмивката.

Носеше избелели джинси и светложълта фланелка. Пристъпваше от крак на крак сякаш бе престоял във повече от необходимото. Лицето му бе с по-естествен цвят и имаше повече блясък в очите. Накратко, изглеждаше чудесно — красив, енергичен, предразполагащ към доверие. Сигурно е бил влюбен в мен в продължение на цели четиринайсет години, мина ѝ бързо през ум.

— Здравсти! — Чудеше се как да прикрие изненадата си. — Няма ли да влезеш?

— Благодаря. Надявам се не прекъсвам важни занимания.

— Напротив, идването ти е добре дошъл отдих за Ели и мен. — Поведе го към предното фоайе. — Описваме почти през целия ден и съвсем я бяхме забатачили... — Братовчедка ѝ се шашардиса от ненадейната визита на очарователния мъж. Тя несъзнателно приглади престилката си и пооправи косата си. Беше я вдигнала на кок, от който се разбягваха кичури във всички посоки. Накрая отпусна безпомощно ръце и поздравя сподавено.

— Добре дошъл, Кинг!

Той се огледа. Погледът му падна на рояла, който заемаше един от ъглите.

— Какво виждат очите ми! — възкликна той. — Бях деветгодишен, когато взимах тук уроци по пиано! Мисля, че нямаше по-посредствен ученик от мен. Вашата леля Дилия се мъчи с мен в продължение на шест месеца. Не се упражнявах, затова напредвах бавно. Тя обсъди проблема с баща ми и ме прехвърлиха на Ралф.

Почти четири месеца вземах уроци по цигулка при него, но дори домашните ми не издържаха ужасното скрибуцане, когато опитвах да налучкам проклетите гами. Много скоро, за моя радост, всички се отказаха! — завърши той и се усмихна.

Клер се опита да си представи как невръстният Кинг влиза важно в стаята и заема мястото си пред клавиатурата под зоркото, но всеопрощаващо око на Дилия. Самата тя бе взимала уроци много пъти и усещаше, че отвърщаше с черна неблагодарност на леля си, защото също беше лоша ученичка. Подобно на Кинг и тя не се упражняваше, въпреки че обичаше музиката. Може би това бе спонтанен акт на бунт, насочен срещу дядо ми, осъзна едва сега тя. За нещастие, Дилия също се оказа потърпевша!

Направих поредното пътешествие в миналото в търсене на вина! — установи мислено тя и насочи вниманието си изцяло към Кинг.

— Всичко ли включвате в описа? — питаше той точно в този момент.

— Само това, което би имало някаква стойност — отговори Клер. — Изхвърлихме доста боклук и напълнихме немалко кашони със стари дрехи, които ще дадем на Армията на спасението. Накратко, опитахме се да разчистим!

— И пак остана още толкова много! — оплака се Ели, вече говореше по-бодро.

Кинг прихна.

— Може би трябва да превърнете къщата в антикварен магазин! — предложи мъжът.

— И аз имах същата идея — съгласи се Клер. — Дори току-що казах на Ели, че ни е необходимо по-добро упътване за цените в момента, преди да предадем вещите за оценяване.

— Наистина ли смятате да разпродавате? — запита гостът.

— Зависи от Ели — отговори бързо Клер. — Всичко ѝ принадлежи, аз дойдох тук само да помогна.

— Вещите са колкото мои, толкова и твои. Добре знаеш това! — възрази братовчедка ѝ и се обърна към Кинг. — Проблем има само с Томас Хаскъл, но ти сигурно си чул вече за това.

— Да. Съжалявам, че ви създава главоболия.

— Нещата ще се оправят — намеси се пак Ели. — Наш адвокат е Бил Еджърли и той смята, че всичко ще бъде наред.

— След като приключат неприятностите, ще организирате ли търг?

— Зависи — продължи тя. — Още не сме решили, но вероятно ще се наложи. Клер все повтаря, че съм прекалено сантиментална относно семейните реликви и е права. Не поставям под въпрос, че трябва да намалим имуществото до най-необходимото. Вероятно търг с наддаване би бил най-доброто решение — ще можем да се отървем от всичко наведнъж, но... Не зная! — завърши тъжно тя.

— Не исках да ви преча, но имам идея — каза Кинг.

— Изобщо не ни пречиш — прекъсна го бързо Клер. — В момента Бил води разговори с адвокатата на Томас Хаскъл и ние ще знаем нещо по-определено до края на деня. Надяваме се да уредим нещата, без да стигаме до съд, тъй като засега Томас се държи добронамерено. За нещастие, най-вероятно съдът ще го признае за законен наследник на цялата собственост на Лоти. Ето защо ми се струва, че е по-добре Ели да превърне в пари всичко, от което не се нуждае.

— В такъв случай може ли да ви направя предложение? — попита Кинг.

— За какво?

— Преди известно време — започна той — започнах да колекционирам оловни съдове. Стана съвсем случайно. Един ден пътувах извън града и се натъкнах на местен пазар. Вниманието ми бе привлечено от старинна кафеварка. Купих я начаса и от този момент нататък не може да се каже, че съм истински колекционер, но ме привличат старинни оловни съдове и син китайски порцелан, а също и някои други подобни нещица. Така че, изложите ли нещо от този сорт за продажба, ще оценя жеста ви, ако го предложите най-напред на мен.

— Що се отнася до моята скромна личност, можеш да отнесеш със себе си всички съдове от олово и син китайски порцелан... и друго, каквото поискаш... веднага, още сега! — декларира Ели за всеобщо изумление.

Той се усмихна широко.

— Би било хубаво, но не е най-разумното! Докато все още съществува вероятността за спорове в съда с твоя чичо, може би би било по-добре засега да запазиш всичко непокътнато.

— Като че си прав. Но определено ще бъдеш първият, на когото ще дадем възможност да избира. Съгласна ли си, Клер?

Тя тъкмо искаше да повтори за кой ли път, че не би желала да взема отношение към семейната собственост, но прехапа език. Не желаше Ели да започне да настоява пред госта и затова просто кимна.

— Разгледай наоколо, Кинг — покани го Ели. — Можем да отбележим предметите, които те интересуват, за да ги получиш именно ти. — Развърза престилката си, остави я сгъната върху един стол и добави: — Ще ме извините ли? Страшно ме боли глава. Ще взема два-три аспирина и ще полегна за известно време.

— Трябваше да ме предупредиш! — възропта Клер.

— Не се чувствам толкова зле.

— Често ли те боли глава? — попита Кинг.

Тя се усмихна измъчено.

— Всъщност — рядко. Уморена съм, това е всичко.

— Да ти донеса ли чаша чай? — попита Клер.

— Не, благодаря. Ще се оправя. Останал е малко ром и тоник. Можеш да предложиш едно питие на госта ни — подхвърли тя и ги остави.

Клер остана със зяпнала уста и се чудеше дали с предложението да почерпи Кинг братовчедка ѝ прояви гостоприемство, или се опита да замаже положението.

— Дойдох в неподходящо време — обади се почти до ухото ѝ младият лекар. — Ще си ходя, а съдовете ще разгледам някой друг път.

— Не! — възкликна тя и се извърна към него. — Исках да кажа, че няма причини да не хвърлиш поглед и сега. А какво ще кажеш за ром с тоник — добра комбинация, не мислиш ли? Аз самата бих пийнала.

Той се усмихна.

— Не ми е приятно да те оставям да се наливаш сама — подразни я, след това вече сериозно продължи: — Изглеждаш ми като пребитата. Да не би и ти да се чувстваш зле?

— Не съвсем — опита се да се измъкне тя. Как да му разкаже за снощния епизод, разиграл се между нея и Ели? Смени рязко темата. — В този скрин с етажерки са подредени някои от любимите ти съдове от олово и син китайски порцелан. Защо не ги разгледаш, докато приготвя коктейла?

— А защо аз да не приготвя напитките, докато ти си починеш за няколко минути? — запита Кинг.

Тя кимна и го поведе към кухнята. Извади две чаши, ром и тоник и го остави да свърши останалото. Стори ѝ се направо абсурдно да седи в едно помещение със своя любим и да наблюдава движенията му.

Само преди две седмици не можеше да си представи, че е възможно да живеят в един и същи град. Не разбираше самата себе си. Сякаш миналото катастрофира в настоящето и още не бе готова да възприеме събитията, които я увличаха. Никога през живота си не съм била по-доволна да видя някого, призна си тя.

Напитката, която приготви Кинг, бе доста силна. Клер я опита и чак се отдръпна. Погледна го въпросително и той се засмя.

— Тайната е в рецептата! Все едно, че пиеш лекарство!

— Обзалагам се, че е така! — засмя се тя.

Той извади стол, обърна го и го възседна разкрячен.

— Откровено казано, мисля, че се нуждаеш от глътка алкохол — рече той, като я гледаше право в очите. — Бих казал същото и за Ели, ако не беше главоболието ѝ. — Отпи и продължи: — Чак сега разбирам какво имаше предвид, когато оня ден ми каза, че къщата ти действа на нервите. — Огледа се. — Обстановката е пропита с духа на рода Пармитър, не мислиш ли? Ако вярвах в призраци, бих казал, че не само са много, но и че всичките са се заселили тук. Предполагам, би била щастлива да се измъкнеш пак. Навярно животът ти тук е съвсем различен в сравнение с този в Ню Йорк.

Разбира се, че бе така. Изведнъж Клер осъзна, че с този въпрос той не се опитваше да се измъкне от миналото, а направо го вплиташе в настоящето, с цел да заживее пълноценно, без призрачни сенки и паяжини. Бе толкова лесно човек да се плъзне по наклонената плоскост...

— В Ню Йорк в апартамент ли живееш? — попита той.

— Да, в западната част на „Сентръл Парк“, в стара кооперация, която е била собственост още на родителите на Филип. Пространството е огромно, за да може да се нарече апартамент. Стаите са просторни, таваните са високи, всекидневната и основното спално помещение имат изглед към самия парк.

— Звучи страхотно, сигурно е прекрасно за отмора!

— Обикновено съчетавам бизнеса и забавленията — продължи откровено тя. — Давам коктейли или организирам малки вечерни партита за хора, свързани по някакъв начин с изкуството: колекционери, художници, търговци, журналисти. Когато се наложи, дори глезим с внимание средствата за масова информация. Съществуват толкова много картинни галерии в Ню Йорк, при това — забележителни. С една дума — конкуренция. Затова се опитваме непрекъснато да сме с едни гърди напред.

— Убеден съм, че успявате.

— Правим каквото можем — измърмори тя. Не бе сигурна как трябваше да продължи нататък.

В интерес на истината, обикновено жънеше успехи, като съчетаваше полезното с приятното, но от друга страна успехът изискваше и сериозна работа. Често мечтаеше да избяга от формалните отношения, които бяха се превърнали в задължителна привичка. Друг път ѝ идваше да зареже всичко или да извърши някоя младежка лудория...

Някога бе млада, но това бе толкова отдавна. Пожертва част от предимствата на младостта си, когато едва двайсетгодишна се омъжи за мъж много по-възрастен от нея. За Филип се оказа невъзможно да постъпва като неин връстник, затова тя се държеше като по-зряла.

В съзнанието ѝ изплува особено жив спомен.

— Помниш ли деня, когато катерехме Покомуншайн? — попита с тъга тя.

Кинг отметна назад глава. За миг очите му изригнаха син пламък, след това станаха пак бистри и ясни и той се усмихна.

— Спомням си, като че беше вчера. — Продължи закачливо. — Не си родена да бъдеш алпинистка. — Замълча, но продължи, преди да бе отворила уста да вземе думата. — Да не си започнала да тренираш?

— Не. Плаша се от височина, както винаги.

— Не караш ли поне ски?

— За тая цел трябва да отида горе в планината — напомни му тя. — Всъщност, разхождам се. Ню Йорк е чудесно място за разходки, като изключим някои места през пиковите часове. Записала съм се в спортен клуб и посещавам плувния басейн поне три пъти седмично.

— Случва ли ти се да танцуваш често?

Въпросът бе странен и Клер го погледна сепнато.

— Не. В действителност, преди няколко дни танцувах за пръв път от доста време насам, когато излязох на вечеря с Крис.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно тази седмица? — предложи внезапно.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Не можеше да повярва, че я молеше за среща!

— Бих желала! — проточи неуверено тя.

Бог ми е свидетел, че това е истината! Не можа да стигне подалече и да му признае, че бе готова на много повече от това да излезе с него. Само за да останат насаме! И още...

— Какво ще кажеш за събота? Сигурен съм, че тогава ще мога да се измъкна.

— Добре!

— Чудесно! Сега, ако не възразиш, бих хвърлил поглед на съдовете, преди да си отида.

Замаяна, Клер кимна и го поведе към трапезарията. Отвори скрина и се постара да прикрие треперенето на ръцете си, докато вадеше оловни и порцеланови сервизи.

Кинг бързо потъна в заниманието си. Тя остана поразена от интереса му, проявен към старинните предмети, въпреки че те бяха с прекрасна изработка. Неочаквано го видя в нова светлина.

Дали не се влюбвам в доктор Фарадей? Можеше да избегне въпроса, само ако не бе докрай искрена към себе си, нещо, което не си позволяваше. Веднага си отговори, че не биваше да се поддава на подобни чувства към него... Беше сигурна, че е къде-къде по-безопасно да задоволи физическите си желания, отколкото да я завладее мощният свръхсетивен поток.

Отдръпна се, както го наблюдаваше, и... продължи лудо да го желае.

В този момент той вдигна глава и погледите им се срещнаха. Клер можеше да се закълне, че в този момент очите му потъмняха и станаха тъмносини като най-големите дълбини на езерото Шамплейн през август.

— Това е забележително изделие! — Гласът му прозвуча нехайно. — Класически пример на ранното американско производство. Изработено е от Даниел Къртис в Олбъни през хиляда осемстотин двадесет и втора година. Погледни тук! — Посочи ѝ буквите,

отпечатани на дъното на каната. — Много бих желал да я притежавам, стига Ели да се съгласи да ми я даде!

Клер се опита да намери някакво странично занимание, за да се изтръгне от лапите на връхлетелите я емоции и да възвърне разума си. Намери лист и молив.

— Ще я отбележа.

След това той насочи вниманието си към поднос от син китайски порцелан.

— Има нещо в цвета, което ме привлича неудържимо. Може би е синьото, което се разтопява и прелива в бяло!

— Доколкото си спомням, имаме цял сервиз в същия стил. Беше доста голям. Леля Дилия го спечели на томбола на църковния базар, след което го опакова и прибра. Бе много горда с придобивката си. Смешно, нали! Често не отдаваме заслуженото на това, което имаме, особено на антиките.

— Къде смяташ, че е в момента?

— Не зная. Сега се сецам, че не сме преровили още мазето и тавана. Предполагам, че братовчедка ми едва ли си спомня за тези съдове. — Погледна го безпомощно. — Смайващо е! Смяташ ли, че всеки стар фамилен дом изглежда като нашия?

— Бих казал „да“ за хора със същия манталитет.

Той погледна часовника си. Стана време за тръгване. Бе обещал да посети Мери Клейтън следобед. Шестдесетгодишната жена му преподаваше по английски език в гимназията. Тази пролет бе я изпратил в Олбъни, за да й направят операция и байпас на сърцето, тъй като болницата там бе по-добре оборудвана за случай като нейния. Беше телефонирала на Кинг, че вече е в Лейкпорт и той й обеща да наmine през следващия си свободен от дежурство ден.

Сети се, че Мери бе преподавателка и на двете братовчедки в гимназията. Изкуси се да предложи на Клер да го придружи, така щеше да й даде възможност да се откъсне от обстановката в къщата. След това можеха да излязат на вечеря...

— Не желая да те задържам, ако бързаш. Можеш да разгледаш останалото някой друг път.

Кинг осъзна, че още гледаше часовника си. Бързо каза:

— Не съм се застоял, въпреки че трябва да тръгвам. Ще съобщиш ли на Ели, че бих желал да купя съдовете от син китайски

порцелан?

— Само тези тук или и онези, които са опаковани?

— Всички...

Клер искрено се изненада, че е готов да купи толкова количество съдове. Да не възнамеряваше да се жени? Не й бе съвсем ясно, тъй като основната причина да се върне в Лейкпорт за него бе да остане с баща си.

Клер помнеше добре, че домът на семейство Фарадей не бе наблъскан с най-различни мебели, както бе у тях, но си имаха всичко. Една домашна прислужница с болезнено жълтеникаво лице, която изглежда, никога не се усмихваше, сервираше храната в мрачна, зле осветена, трапезария.

Кинг започна да връща съдовете обратно в скрина, но Клер го възпря.

— Остави, ще ги прибера по-късно.

Той кимна.

— Добре. Отбележи и оловната кана за мен. Мога да разчитам на теб, нали?

Клер го изпрати до входната врата.

— Да мина ли да те взема в шест и половина в събота? Смятам да се измъкна от болницата до това време.

— Добре.

Жената отново се почувства неловко. Наблюдаваше как той взимаше стъпалата по две наведнъж... и си спомни, че на времето правеше същото.

Но в събота Кинг не я заведе на вечеря. Обади й се в шест.

— Клер, ужасно съжалявам. Ще се задържа в операционната зала поне до среднощ. Имам много тежък случай. Ще се опитам да ти се обадя утре преди обяд и ще отидем да хапнем някъде. — Замълча, след това повтори: — Страшно съжалявам!

Клер кимна с глава сякаш той можеше да я види.

— Няма нищо! — успя да каже тя.

Затвори, но й стана криво. Приемаше, че Кинг можеше да наруши уговорката. Тя имаше добра представа за изискванията на професията му към свободното време и му съчувстваше. Подразни се от тона на гласа му. Не почувства истинското му съжаление, когато й се извини! Усети, че мислите му са на съвсем друго място — той бе

обсебен единствено от грижата за пациента, който очакваше компетентната му помощ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта двете братовчедки тъкмо закусваха, когато иззвъня телефонът. Клер се случи по-близо и вдигна слушалката с мисълта, че Ели щеше да напряга слух, за да чуе всяка нейна дума. И наистина на лицето на Ели се изписа напрежение, щом разбра, че повикването дойде от Ню Йорк.

Когато приключеше цялата бъркотия с Томас Хаскъл, Клер много трудно щеше да я напусне, тъй като тя ставаше все по-зависима от нея. След като се съвзе от емоционалното си сътресение, стана съвсем кротка и се съгласяваше охотно с всяко предложение.

С мисъл да се случи нещо, което да ангажира Ели във от кухнята, Клер каза:

— Да?

Поздрави я познатият глас на Брент Ъндеруд.

— Какво правиш в този час? — попита изненадано Клер.

Той не обичаше да става рано, нито пък бе възможно да го измъкнеш от галерията, щом веднъж пристигнеш там. Обичаше да се застоява до късно, настоявайки, че бил най-продуктивен, след като останел сам след работно време.

— Не желая да те обременявам с допълнителни проблеми, но имам нужда от теб тук, в Ню Йорк, макар и за кратко. Картините на Моне са наши, но трябва да подпишеш документа за продажбата. Мога и да ти го изпратя, но...

— Не, недей! — прекъсна го прибързано.

— Имаш нужда да избягаш оттам, така ли, скъпа? — Чу се смях. — Назад към цивилизацията? Слава Богу! А си мислех, че ще опиташ да ми изиграеш някой селски номер и ще пренебрегнеш задълженията си!

— Не се и надявай!

В действителност, предаността ѝ към галериите „Бейли“ бе пословична и тя не би си позволила, нито пък желаше да се измъкна. Но Брент бе прав. Тя се нуждаеше от смяна на обстановката и

обкръжението, най-вече заради Кинг. През уикенда размисли и се упрекна, че не бе нужно да създава даже мимолетна връзка дори с привлекателен мъж като Кинг, щом се очертаваше задънена улица.

— Мога да долетя още този следобед — информира го тя. — Така ще пристигна най-бързо. Ще взема друг самолет в Олбъни...

— Свържи се пак с мен и ми кажи кога пристигаш, за да те посрещна на летището — отзова се незабавно Брент.

— Глупости! Няма нужда да се влачиш чак до Лонг Айленд — подразни го тя. Царството му се простираше само в границите на Манхатън. — Ще взема такси до галерията. Когато получа информация за полета, ще ти звънна, за да те уведомя кога да ме очакваш.

— Не се затруднявай да ми телефонираш. Достатъчно е да знам, че идваш. Ще бъде фантастично да те видя отново! От колко време отсъстваш? Близо три седмици! Боже мой! Сториха ми се цяла вечност!

Клер бе склонна да се съгласи. Каза „Дочуване!“ и затвори. Промеждутъкът от време, прекаран в Лейкпорт, нямаше реални измерения. Определяше му специално място, отделно от целия си живот.

Обърна се и остана поразена от тихото отчаяние, издълбано на лицето на братовчедка ѝ.

— Значи — връщаш се!

— Само за да присъствам на някои наложителни договаряния. Не прави такава физиономия, моля те! Ще се върна в Лейкпорт, преди още да си почувствала липсата ми!

— Съмнявам се! — отвърна сухо Ели. — О, Клер! Не исках да се проявявам като... заядлива! Сигурно ме презираш! Не бих те упрекнала, дори ако не се върнеш никога повече!

Това бе вик за помощ! Клер реши да откликне посвоему. Твърдо заяви:

— Не те считам за свадлива, но бих желала да оправиш поведението си. Ще дойда, обещавам ти! Но не мога да остана за дълго. За щастие, в момента продажбите и в двете галерии текат вяло. Но само след няколко седмици трябва да сме готови за есенния сезон. Наистина не е възможно да отсъствам, затова държа да видя как стъпваш на крака. Крайно време е да добиеш свой собствен облик!

Ели гледаше втренчено като ударена с мокър парцал и Клер се засрами. Но тези упреци бяха необходими, подобно на излиянията ѝ предишната нощ. Опита да подбере най-значимото.

— Ти си страхотна като личност, но си дяволски несправедлива спрямо самата себе си. За мен няма никакво значение дали тежиш един, или няколко грама повече, или по-малко. Скъпа си ми и моите чувства нямаше да са по-различни, ако беше кльоцава като скелет! Но за здравето ти е по-добре, ако поотслабнеш, макар и малко. Едновременно с това можеш да се погрижиш за външния си вид. Например, опитай да използваш боя. Едно е косата ти да е цялата сребристорсива; но съвсем друго е да бъде прошарена и да остава така с години. Не мога да си спомня някой от Пармитърови да е побелял толкова млад като теб.

— Аз — млада? — засмя се пресилено Ели. — А била ли съм някога?

— Ако не си — вината е изцяло твоя! Поне... В момента грешиш, а това е съвсем друго нещо. Забрави миналото и живей заради сегашния момент! Не можеш все да хленчиш за безвъзвратно отминали времена и отдавна изчезнали хора, независимо колко си ги обичала, по дяволите! Сега настоявам, преди да отлетя, да отидем с моята кола до „Шамплейн Мол“. Купи си дрехи, които подхождат на възхитителните ти очи и цвят на кожата. Желая да чуя, че си запазваш час за някой козметичен салон. Когато се върна, искам в косата ти да няма и един бял косъм, да си с нова прическа и с нещо подходящо на гърба! Съгласна ли си?

— Да! — отвърна с треперлив глас Ели. Забележително — тя се усмихваше!

Клер удържа на обещанието си, въпреки че то изглеждаше повече като заплаха. По пътя за аерогарата спряха пред „Шамплейн Мол“ и купиха на Ели тъмно портокалова блуза, падаща на свободни гънки, която коренно измени външния ѝ вид. След това избраха украсена с дантела памучна връхна дреха със сигнално розов цвят. Настоя братовчедка ѝ да си развърже кесията и за чифт прилепнали по тялото панталони.

Клер имаше прекачване в Олбъни, затова пристигна в Ню Йорк рано вечерта. Със себе си не носеше багаж, тъй като в апартамента си разполагаше с дрехи за всички сезони. Просто бе нахвърлила само

най-необходимите вещи в пътната си чанта и когато кацнаха на летището, бе особено радостна, че не ѝ се наложи да чака пристигането на багажа, а веднага се отправи към стоянката за таксита, откъдето потегли към Манхатън.

Улиците все още се къпеха в слънчеви лъчи, въпреки че гигантското огнено кълбо залязваше далеко на запад, където щеше да потъне в забрава зад оградата на река Хъдсън от страната на Ню Джързи.

Таксито премина по любимата ѝ Петдесет и седма улица в центъра на града. Пресече Парк Авеню с тревистата ивица в средата, мина покрай високата сграда, в която се помещаваше Гранд Сентръл Стейшън. Скоро пристигнаха пред галерията, над чийто централен вход се простираше светлосин навес. Плати и се измъкна от колата. Запита се дали в случая можеше да се каже, че се завръща у дома.

Лейкпорт вече ѝ изглеждаше като част от съвсем друг свят, който ѝ стана още по-чужд, когато чу приветствията на своите служители. Знаеше, че им бе приятно да я видят и то не защото им беше шефка. Обичаше хората, с които работеше, а и те ѝ отвръщаха със същото.

Качи се в служебния асансьор и се запъти към офисите. Там светлините още бяха запалени. Въпреки това стаята на секретарката ѝ се оказа празна. Слава Богу, Брент бе освободил персонала по-рано.

Неговият кабинет бе в крайната ъглова част и когато тя прекрачи прага на стаята му, той се надигна да я посрещне и протегна радостно ръце напред. Целуна я с истински ентузиазъм, а очите му блестяха. След това отстъпи и я огледа критично от главата до петите.

— Мислех, че ще дойдеш със зачервени бузки и понапълняла от свежия провинциален въздух и обилната храна — възкликна недоволно той. — А най-важното — добре отпочинала! Виждам, че съм се излъгал за всичко. Спа ли поне веднъж, откакто отиде там?

— Повечето време досущ като Хамлет се питах спя ли или сънувам! — пошегува се тя. — Може да се каже, че и дните, и нощите ми бяха изпълнени с поредица от сънища...

— ... или кошмари! — поправи я Брент. — Толкова лошо ли се почувства?

— В много отношения — да! От гледна точка на чувствата, които изпитах, беше много болезнено. Непрекъснато си спомнях миналото.

Брент отвори малък хладилник, скрит зад вратите на вграден в стената шкаф. Извади бутилка изстудено шампанско и две високи стъклени чаши.

— Завръщането ти е повод за празнуване — провъзгласи той и отпусни бутилката с тих пукот. — Във всеки случай, изглежда, имаш нужда от глътка бълбукащо питие!

Усмивката на лицето на Клер не можа да разсее тъгата ѝ.

— Нямах много поводи за празненства, откакто заминах — съгласи се тя.

Брент ѝ връчи най-тържествено чаша, пълна със златиста течност, която сякаш вреше от вдигащите се от дъното на чашата мехурчета. Чукнаха се и пиха мълчаливо, след което той се върна зад бюрото си, а тя седна на стола пред него. Мъжът завъртя замислено чашата на нивото на очите си и като вдигна поглед над ръба, тихо запита:

— Видя го пак, нали? Имам предвид — след онзи ден, когато се срещнахте неочаквано в спешното отделение на болницата?

Клер не можеше да бъде изненадана от проницателността на най-близкия си сътрудник, въпреки че всеки път вътрешно изпитваше смут. Беше мъж с изключителна интуиция и състрадателност, едва ли познаваше друг като него. Често слагаше глава на рамото му и си поплакваше.

Така или иначе, бе невъзможно да лицемери пред най-близкия си приятел, затова просто отвърна:

— Да!

— И какво се случи? — попита той.

— Мисля, че вече ти казах. Кинг е станал лекар. — Говореше бавно и проследяваше с очи мехурчетата, издигащи се в чашата ѝ. — Жъне успехи като хирург. Практикувал в Олбъни, но преди няколко години се завърнал в Лейкпорт, тъй като баща му имал нужда от него. Той също е лекар. Получил сърдечен удар. Кинг живее заедно с него, а работи в градската болница. Посветил се е на професията си...

— Описваш ми колко коренно се е изменил. — Гласът му стана още по-тих. — Това ли имаш предвид?

— Да. Мисля, че да. Наистина Кинг е напълно променен.

— Какво би почувствала, ако сега се бяхте запознали за първи път? — Въпросът му бе съвсем пряк.

Тя се стресна. Вдигна поглед към воднистосините му очи и, както винаги, намери в тях единствено симпатия, разбиране и желание да ѝ помогне, колкото можеше.

Той се облегна назад на стола с чаша в ръка. Беше наконтен в обичайния за него стил, можеше веднага да застане пред фотограф и да позира като фотомодел за съвременен моден дизайн. Костюмът му бе светлосив и много му отиваше. Брент бе висок, слаб, с нежни черти и се държеше нехайно елегантно, колкото и парадоксален да изглеждаше този маниер отстрани.

Тя винаги бе откровена с него, най-малкото — защото нямаше как да постъпи по друг начин.

— Ако попаднеш на Кинг днес, щях да считам, че е поразително привлекателен. Доскоро мислех, че няма по-красив мъж на света от него. Но сега ми се струва дори още по-хубав, макар и по-различен начин.

Брент се опита да налучка.

— Възмъжал, може би?

— О, да! — Клер кимна. — Несъмнено! Първото, с което ме смая, бе, че от момчешкото в него не е останала и следа. Прекалено е зрял за човек на около трийсет и пет, но му подхожда. Усещам неговата компетентност и възможности. Все така нежен и внимателен е, както го помня, но характерът му е станал железен. — Поспря, за да отпие от шампанското, подир което продължи вече по-спокойно. — Между впрочем, все още се катери по планините и кара ски и уиндсърф. Доколкото чух, доста е саможив, но не и отшелник. Факт е, че ме покани на вечеря миналата събота.

— Ти отиде ли?

— Не. — Клер изрази искрено съжаление. — Внезапно възникнал спешен случай и той отложи срещата. Щеше да ми се обади вчера преди обяд, за да излезем някъде, но вместо него позвъни секретарката му и ми съобщи, че бил ангажиран с пациент, който оперирал предишната нощ.

— Значи той се интересува от теб! — заключи Брент.

— Бих желала — започна да размишлява на глас младата жена. — Поне така ми подсказва интуицията, въпреки че е много сдържан и не е лесно да отгатна чувствата му. Подозирам, че не напускам мислите му, така както и той — моите, но — само до известна степен.

— Какво искаш да кажеш?

Събеседникът ѝ доля двете чаши.

— Кинг се държи така, сякаш не сме се познавали преди — продължи тя. — Добих странното чувство, че би искал да осъществи мимолетна любовна връзка с мен — нещо като летен романс. Имам предвид... Очевидно е, че не желае никоя жена да се намести постоянно в живота му.

— Означава ли, че те блазни да станеш неотделима съпътстваща го половинка, но се въздържаш, защото се страхуваш, че ще те отблъсне? — предизвика я Брент.

Клер се разсмя.

— Представяш ситуацията със страхотен маниер!

— Така е и ако не бях такъв, щеше да ми кажеш да вървя по дяволите! Но и двамата знаем добре, че се грижа за теб така, както на времето — за Филип. Бих добавил — той ми повери грижата за теб.

— Караш ме да се чувствам като някакво бреме в живота ти! — разсърди се Клер.

— Красиво бреме! — поправи я. — Всъщност, изобщо не ми тежи. Да те наглеждам, да свързвам мислите си с личността ти и да се напругам за твоето благосъстояние за мен е любима привилегия! — Вдигна чаша. — Напълно разбирам новите ти взаимоотношения с Кинг.

— Няколко пъти се срещнахме случайно, а и по веднъж — нарочно.

— Разисквахте ли преживяното? Чувства ли се виновен във връзка с твоите обвинения? Имам впечатлението, че макар и сигурна в твоите доводи, би могла да промениш становището си с времето. Така или иначе, има място да се съмняваш. Последното едва ли го признаваш, дори — и пред себе си.

— Прав си! Сега действително ме глождаят съмнения. Опитах да разговарям с Кинг за миналото, но той ми затръшна вратата. Нарече го „затваряне на капака на ковчега“. Не желае да го отваря отново.

— И ти се съгласи?

— Нямах избор! В противен случай трябваше да разбивам с глава каменна стена! Той успя да ме убеди някак, че е безсмислено да ровим в миналото. Настоява на това, че сега сме съвсем други хора.

Както сам виждаш, почти непрекъснато се държахме, сякаш се виждаме за първи път.

— Но това е невъзможно! — възрази сътрудникът ѝ. — Няма да изпитате щастие от вашето взаимно привличане днес, ако в откровен разговор не разрешите проблемите, възникнали от преживяното. Нямам предвид незначителните недоразумения, а тези със значително влияние в живота ви, променящи хода на съдбата ви. Сега сте съвсем различни, но сте и тези, които бяхте. Човек винаги носи със себе си своите спомени подобно на леопардите, които остаряват, но не губят петната по кожата си! — Пресуши чашата си и я остави. — Ще ти кажа само още едно мое предположение. Допускам, че лесно ще се влюбиш в този нов човек! Ще бъде твоята нова любов, но... и стара същевременно, ако успяваш да проследиш мисълта ми. Само внимавай! Ужасно се страхувам, че отново ще се нараниш. А раните на сърцето са още по-болезнени, когато човек е в зряла възраст!

Брент приближи стола си до бюрото и се пресегна за една папка. Клер все още размишляваше върху последните му слова, но схвана, че темата за Кинг бе вече приключила. Сътрудникът ѝ се придържаше към обичая да изказва мнение, а след това да замълчава.

— А сега да продължим с прекрасния Моне! Картините му пристигат от Франция вдругиден, скъпа! Бившият им собственик лично ще ги придружи. Той е очарователен французин, обкичен с титли, и гори от желание да се срещне с теб. Предвид обстоятелствата, мисля, че такава среща е желателна. Откровено казано, съмнявам се, че тези две платна са единствените богатства, които крие замъкът му, и ако подхванем случая както трябва, ще получим възможност и за бъдещи придобивки, които биха накарали нашите конкуренти да позеленеят от завист!

— Щом се очертават подобни перспективи, да не пропиляваме шанса си! — възкликна ентузиазирано Клер.

— Много добре — усмихна ѝ се той лъчезарно. — Тъй като аз вече проявих волността да го поканя от твое име на една малка интимна вечеря в четвъртък. В сряда ще го оставим да си почине от полета. На следващия ден ще обсъдим последните подробности около сделката, а вечерта ще го забавляваме. Вече изпратих покани на няколко избрани клиенти...

— Но, Брент! — прекъсна го ужасена. — Как можа? Апартаментът ми е истинска кочина! Ще трябва да измислим специално меню и...

Той махна с ръка и възрази:

— За всичко съм се погрижил, мила! Вече подбрах специалистите и направих ангажимент в ресторанта, откъдето ще ни донесат храната. Стаите ще бъдат почистени два пъти — днес и в четвъртък. За теб остава единствено да се появиш с цялото си очарование!

Клер се отпусна. Не се успокои съвсем, но не намери с какво да възрази. Помощникът ѝ бе изцяло прав. Да уредят банкет в чест на господина от Франция бе най-малкото, което можеха да направят, независимо от евентуалните бъдещи находки. От друга страна, жилището ѝ предлагаше възможно най-добрата обстановка за предстоящата интимна вечеря.

Разтревожи се най-много от перспективата да се задържи в Ню Йорк толкова дълго време. Възнамеряваше да се върне при Ели най-късно до сряда сутринта. Сега пътуването ѝ се отлагаше най-рано за петък.

Все пак няма нищо, което да ме кара да бързам за Лейкпорт, напомни си тя. Според последните сведения, с които разполагаше, Бил Еджърли и Мори Флечър все още разискваха злополучното второ завещание. Техният адвокат се запознал с документа и споделил само, че не бил доволен от нещо си. Добавил, че възнамерява да се срещне със защитника на ищеца поне още веднъж. След това съветваше да разговарят пак с Хаскъл, при условие, че той коригира арогантното си поведение и проявеше готовност и малко повече разум, за да дискутира проблемите.

Очевидно не се налагаше да се завръща в Лейкпорт поне до следващата седмица. Но въпреки това Клер усети силно желание да отиде пак там и това я уплаши.

Призна честно пред себе си, че Кинг бе единствената причина да мечтае да се върне. Още не бе изяснила взаимоотношенията си с него. На този етап братовчедка ѝ се справяше като че ли по-добре в нейно отсъствие. Може би ако се изправеше срещу трудностите съвсем сама, щеше да устои така, както очакваше. Клер насочи вниманието си към Брент и картините на Моне. Той вече предугаждаше колко доволна

щеше да бъде тя от предстоящата покупка, но тя му повтори отново. След това двамата набързо обсъдиха някои въпроси, свързани с бизнеса на галерията. Щом свършиха, Брент предложи да отскочат до един новооткрит ресторант с японска кухня да хапнат „нещо леко“. Накрая я придружи до дома.

Апартаментът ѝ бе не такъв, какъвто го остави, а безупречно чист. Стаите бяха украсени с красиво подредени свежи цветя. Брент се засуети около Клер, даже ѝ подаде нощната шапчица, и тя бе уверена, че с малко окуражаване той би ѝ подпъхнал и завивките, щеше да я целуне по челото и чак тогава да я остави насаме със своите сънища.

Помощникът ѝ обаче най-сетне се сбогува и тя заспа, макар само преди половин час да бе готова да се закълне, че за нищо на света няма да успее да заспи. В съня си видя Кинг, при това съвсем ясно. Събуди се. Лунната светлина струеше през прозорците. Дланите ѝ бяха влажни, но от преживените насън емоции, а не от топлината — апартаментът ѝ бе с климатична инсталация. Бузите ѝ бяха също мокри и тя се зачуди какво ли беше я разплакало на сън.

Едуард де Касет пристигна точно на минутата. Той носеше титлата маркиз или по-точно, би я носил, ако във Франция бяха запазили този обичай. Картините на Моне бяха изложени в четвъртък следобед в галерията пред избран кръг ценители. Зимната сцена много приличаше на „Сняг в Аржентюл“. Щом ѝ хвърли поглед, Клер неволно си спомни за Кинг — как като стажант в Бостън бе се скитал сам из „Музея за изящни изкуства“ и се бе възхищавал на платната на великия художник, точно така, както тя сега им се радваше.

Малкото тържество същия ден следобед пожъна ненадминат успех. В петък сутринта цветарят донесе огромен букет цветя от мосю де Касет с бележчица, която бе още по-трогателна и съблазнителна, отколкото Клер бе очаквала. Очевидно младата дама бе направила неотразимо впечатление на французина. Той ѝ бе писал, че се надява тя да посети Париж в най-скоро време, за да може лично да ѝ покаже колекцията от картини в замъка си.

Клер погледна на тази възможност от чисто професионална гледна точка. Напълно съзнаваше какъв намек се крие зад предложението. Реши, че ако в близко бъдеще се наложеше някой от

тях двамата да пътува до Франция, ще помоли Брент да отиде вместо нея. Французинът бе очарователен, но тя нямаше никакво желание да предприема каквато и да е авантюра, каквато предполагаше, че бе замислил маркизът.

Петък се случи невъзможен ден. Изглежда, помощникът ѝ бе решил да я задържи в Ню Йорк през целия уикенд. Той очевидно считаше, че би било грешка да я остави да замине за Лейкпорт. Измисляше ѝ дребни ангажменти, свързани с бизнеса, с които можеше и сам да се справи. Явно той бе против продължаването на авантурата ѝ с Кинг.

Не можеше да го упрекне. Самата тя не желаше задълбочаване на взаимоотношенията си с него. Опасяваше се повече от Брент, че новата ѝ връзка би разбила сърцето ѝ. От друга страна очарователният лекар принадлежеше единствено на себе си и бе изградил своя живот изключително на тази основа. Младата вдовица също живееше съвсем самостоятелно и бе погълната от работата си, точно като него. Не можеше да си представи как някой от тях би направил компромис със служебните си задължения, за да започне контакт в разрез с миналото.

Жената усещаше със сърцето си, че независимо по какъв начин думите прикриват чувствата им, изживяното не можеше да бъде забравено напълно. Брент беше съвсем прав, че ако Кинг стане нейното ново сърдечно увлечение, неизменно щеше да ѝ напомня и за старата ѝ любов.

Нов любим и бивш любим! Клер се съмняваше, че бе в състояние да се справи с единия или с другия, тъй като и в двата случая се касаеше за мъж с опустошителен характер!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер не успя да се върне в Лейкпорт чак до трети юли. Авиолиниите бяха претоварени заради предстоящия празник. След това полетът ѝ от Олбъни се забави, така че когато кацна на летище „Шамплейн“ вече беше без настроение.

Следобедът се случи необичайно горещ. Тя усети топлината, вдигаща се на вълни от бетонната писта, още като слизаше по стълбичката на самолета. Това ни най-малко не допринесе за подобряване на настроението ѝ. Този път не жадуваше с нетърпение да се завърне в имението Пармитър, нито пък ѝ допадаха разправиите с Томас Хаскъл, завещанието на Лоти или неизброимите вещи, които предпочиташе никога да не бе виждала. Ню Йорк ѝ даваше нова перспектива. Там я приемаха и без семейно наследство. Към материалната собственост, с изключение на картините на Моне може би, се отнасяше с вътрешна презрителна усмивка и я считаше за недостойна за усилията ѝ да я придобие.

Плъзна поглед през пъстрата тълпа посрещачи на изхода и потърси познатото лице на братовчедка си. Вместо него в полезрението ѝ попадна друга позната физиономия и тя беше на Кинг Фарадей, който чакаше зад оградата.

Клер не си въобразяваше дори, че е дошъл тук, за да я посрещне. В самолета нямаше свободни места, затова предположи, че бе пристигнал заради някой друг. Чак когато той пристъпи напред, поздрави я и посегна към пътната ѝ чанта, тя разбра, че очаква нея.

— Къде е Ели? — попита объркана тя.

— Има ангажимент в Епископалната църква — отговори Кинг. — Обмислят покупката на нов орган и държат и тя да участва в преговорите. Тази сутрин случайно звъннах, за да проверя дали си се върнала, и тя ми съобщи, че трябвало да отиде на летището, за да те вземе, но била заета и не знаела дали събранието щяло да завърши преди пристигането на самолета ти. Затова предложих услугите си...

— Много мило от твоя страна!

— Удоволствието е изцяло мое! — усмихна се той. — Да отидем да вземем багажа ти, а след това ще продължим с по-приятните неща!

Тя не можа да се досети какви бяха тези „по-приятни неща“, затова просто отвърна:

— Нямам друг багаж.

Той погледна пътната ѝ чанта.

— Сериозно?

— Свикнала съм да минавам и с малко — обясни. — Във всеки случай не се нуждая от много дрехи.

Кинг я поведе около малката административна сграда на летището.

— Колата ми е ей там. Ама днес наистина е горещо. Как е времето в Ню Йорк?

— Да ти кажа право, не забелязах! Повечето време прекарах в стаи с климатична инсталация, с изключение на няколко излизания с такси и то само вечер. Но такива горещини са необичайни за Лейкпорт, нали? Спомням си, че през лятото тук температурата е умерено висока.

Най-безопасно бе да говорят за времето. Клер потърси убежище за своите чувства, приказвайки именно на такава тема, и се чудеше дали за Кинг важеше същото. Питаше се дали той усеща присъствието ѝ така силно, както тя — неговото.

За кой ли път физическата му близост я главозамая! Почувства силно желание да се втурне към него, да се притисне до тялото му, да опита дали мускулите на ръцете му, изпъкващи изпод късите ръкави на ризата, са действително толкова твърди, колкото изглеждаха.

Кинг продължи темата за климата.

— Юни тук бе доста студен. Изглежда, юли ще бъде необичайно горещ.

Мъжът отвори вратата на своята ниска черна спортна кола и изчака младата жена да се плъзне на мястото до шофьора. Докато той внимателно лавираше из джунглата от коли на паркинга, тя успя да го разгледа по-подробно. На горната му устна бяха избили капчици пот, а русата му коса бе влажна. Носеше синя памучна риза с цвят, подобен на този на очите му. Бе оставил горните три копчета разкопчани. Отново бе обул избелели джинси, които тясно прилепваха към бедрата му. Краката му бяха силни. Нищо чудно при такова интензивно

спортуване, помисли тя. Независимо от причината, крайният резултат бе изключителна сексапилност!

Кинг подкара по главния път към града и промълви:

— Имам идея!

— Така ли?

— Какво ще кажеш да спрем у дома и аз да облека бански костюм. След това ще минем през вас, за да вземеш банския си костюм. Плажът на Баскинови ни зове, не мислиш ли? Толкова ми е горещо, че имам чувството, че трябва да преплувам цялото разстояние до Вермонт, за да се охладя!

Клер едва сдържа смеха си. Тя също се нуждаеше от разхлаждане, но по съвсем друга причина. А тази причина седеше до нея, при това — на опасно близко разстояние! Замисли се и трезво отговори:

— Ели ще очаква да ме завари у дома, когато се прибере.

— Ще успеем да се върнем от плажа преди нея — обеща той. — В краен случай можем да ѝ оставим бележка. Тя може да се присъедини към нас, ако пожелае.

Мисълта за хладните води на езерото Шамплейн я мамеше, но да прекара времето с Кинг бе повече от изкушение за нея. Не успя да си почине добре в Ню Йорк, въпреки тръпката от сдобиването с картини на Моне. Почувства се напрегната не толкова от бизнеса, който ръководеше, колкото от Брент. Отношението му към Лейкпорт и завръщането ѝ там, както и забележките му относно Кинг, внесоха смут в душата ѝ, тъй като тя ценеше неговото мнение. Тачеше го почти като любим близък роднина. Знаеше, че той поставяше нейния интерес пред своя в продължение на години и сегашното му негативно отношение я нарани. Убеждаваше го много настоятелно, че няма намерения да се увлича сериозно по Кинг Фарадей, пък очевидно и очарователният хирург не желаше да задълбочават отношенията си. Кинг внезапно ѝ напомни за присъствието си.

— Е, какво ще кажеш? — обади се той. — Ако ще се отбием у нас, трябва да завия на следващата пресечка.

Тя внезапно се развесели. В края на краищата нямаше нищо лошо в предложението му. Нищо чудно и Кинг като нея да търсеше само мимолетна връзка. Нямаше основания да не се насладят взаимно на своята компания.

Все повече започваме да си допадаме, помисли си Клер. И ако, докато се забавляваме, се стигне до сексуална връзка, защо да не се подчиним на диктата на своето желание? Тя дори се изуми от собствената си дързост.

— Не мога да устоя на предложението да поплуваме!

Кинг управляваше мощната спортна кола като на състезание. Когато спряха пред входа на сивата къща на семейство Фарадей, строена във викториански стил, Клер си припомни, че тук живееше не само мъжът на нейните мечти, но и баща му Джордж.

— Баща ти вкъщи ли си е? — попита тя разколебано.

Той се обърна и я погледна леко намръщен.

— Татко ли? Предполагам, че да. Защо?

Клер се поколеба, чудейки се как да даде израз на опасенията си.

— Не мисля, че ще му хареса особено, ако ме види.

Домакинът отвори входната врата и я покани с жест в прохладното входно антре.

— Доколкото ми е известно, с баща ми ще се срещнеш за първи път. Всичко е наред, нали?

Само дето не всичко бе в ред. Тя трепереше цялата, когато влезе навътре пред Кинг. Спомни си срещата с доктор Фарадей в аптеката. Бе проявил учтивост, наистина, но същевременно остана студен.

— Ела в кухнята, Клер. В хладилника има лимонада. Ще ти наля една чаша и ще ида да се преоблека.

Кухненското помещение представляваше огромен квадрат с висок таван. По средата бе разположена бяла дървена маса и четири стола в същия стил. Електродомакинските уреди и умивалникът бяха старомодни, но блестяха от чистота. Джордж Фарадей стоеше до лавицата и си приготвяше сандвич, бастунът му бе облегат до него.

Той се извърна, когато Кинг го поздрави и присви леко очи при появата на Клер.

— Здравей! — обърна се той любезно, но без следа от сърдечност. Не се изненада от появата ѝ.

Дали синът бе споделил с баща си, че вече бяха се срещали няколко пъти и бяха разговаряли? Какво бе спестил при обясненията? А как бе реагирал възрастният лекар? Въпросите извираха, а отговори нямаше.

Кинг извади от хладилника кана леденостудена лимонада и наля в чаши.

— Защо не поседнеш да поговориш с татко? — покани я младият лекар.

Клер усети как тръпки полазиха по гърба ѝ, независимо от горещината. Седна предпазливо на ръба на един стол до бялата кухненска маса. Рядко се чувстваше толкова неуверена в себе си и не знаеше как да се справи с обзелата я тревога.

Доктор Фарадей сложи сандвича върху малък поднос и чаша айскафе и ги понесе. С другата ръка се подпираше с бастуна и така се придвижи бавно из помещението. Клер не искаше той да забележи колко отблизо наблюдаваше усилията му и затова изпи лимонадата си на един дъх. Питието бе студено и тръпчиво-сладко.

— Наистина освежава — проточи неловко тя.

Мъжът не отговори и жената вдигна поглед. Очите му бяха почти толкова сини, колкото на сина му. Бе втренчил немигащ поглед в нея, след това помръдна устни в бледа усмивка.

— Няма да те ухапя! — рече ѝ кротко старецът.

Клер съвсем се обърка и без да иска пусна чашата си върху масата от високо, така че тя шумно чукна върху дървото.

— Доктор Фарадей... — започна тя, но заекна още на името му.

— Смутих се, като те видях в аптеката оня ден — призна мъжът. — Знаех, че си в града, но все пак се развълнувах. По-късно съжалих, че не те спрях да поприказваме повече. Междувременно Кинг ме уведоми, че двамата вече сте разговаряли. Много се радвам! Крайно време беше заблужденията от минали времена да се изяснят и старите призраци да бъдат оставени в покой. Доволен съм, че това се е случило!

Клер го зяпна, смущението ѝ достигна връхната си точка — недоразуменията от миналото изобщо не бяха изяснени. Какви ли ги е надрънкарал Кинг на баща си?

— Ходът на времето е неумолим. — Доктор Фарадей впери поглед в сандвича си. — Банален съм, зная, но е вярно. Не можем да спрем обективните събития или да ги върнем. Стореното е непоправимо...

Той се усмихна и усмивката му ѝ напомни за сина му. Сърцето ѝ се сви от мъка при вида на този застаряващ човек, който можеше да ѝ

бъде и свекър...

— Лошо се изразявам, Клер. Исках само да знаеш, че съм неизмеримо щастлив, че се завърна. Радвам се и за двама ви. — Вдигна чаша. — Да пием за погребаните призраци!

Тя гледаше безмълвно как пи този малък тост, но не се присъедини. Можеше да изрази гласно привидно съгласие, но не бе свикнала да лъже така грубо.

Кинг се втурна в кухнята като хала. Носеше същата синя риза, но бе обул черни плувки. Краката му бяха едва забележимо изгорели от слънцето, финият рус мъх, който ги покриваше, бе някак си избелял. Бе нахлузил на бос крак кожени сандали, от рамото му висеше хавлиена кърпа. Той изпи останалата част от лимонадата си, сложи празната чаша на мивката и се обърна към Клер.

— Не си пила много!

— Стомахът ми е нещо неразположен — смотоледи тя. — Понякога ми се случва след полет със самолет. Ако прибавим и горещината...

Очите на възрастния лекар я пронизаха сякаш бе напълно прозрачна. Запита се дали той си даде сметка защо не може да отвърне на тоста му. Много по-добре бе да счита, че старите призраци почиваха в мир. Клер и Кинг тръгнаха към вратата. Тя едвам отвори уста и съдвка едно „Довиждане“ към баща му. Седна на предната седалка на колата... и наистина се почувства неразположена. Кинг я погледна внимателно и загрижено попита:

— Сигурна ли си, че състоянието ти ще позволи да плуваш?

— Да. След минутка ще съм по-добре. — Но това не стана.

В дома й нямаше и помен от Ели. Тя се качи на горния етаж и навлече цял бански костюм. Отгоре облече кадифена роба и взе огромен хавлиен пешкир от гардероба с бельото.

Мъжът я чакаше в коридора. Първият му въпрос бе:

— По-добре ли си?

— Като че ли да — послъга тя.

— Оставих на Ели бележка на масата в кухнята и й съобщих къде отиваме.

— Чудесно!

В старата къща бе сравнително прохладно, но навън горещината ги погълна отново. Подкараха към езерото.

— Колата ми има само един недостатък — липсва климатична инсталация — оплака се Кинг.

— Кой би помислил, че ще се нуждаеш от климатик в Лейкпорт? — отвърна Клер.

— Да, наистина! — Свърна по второстепенен път. — Ще минем покрай завода на Крис — обясни той, като забеляза нейното недоумение. — Свършил е отлична работа, ако питаш мен!

Крис беше се постарал. Ниските, боядисани в кремавобяло, сгради бяха построени от сгур бетон. Проектирани бяха с оглед на по-голяма функционалност, но правоъгълните контури бяха смекчени, като на прозорците бяха добавени щори в тревистозелен цвят. Навсякъде, където бе възможно, имаше засадени лехи с цветя. Богатството от багри веднага хващаше окото.

— Крис е наел вече петдесетина работника — съобщи Кинг. — Следващата година възнамерява да направи разширение и да назначи поне още четирийсет. — Отминаха комплекса от сгради и чак тогава добави: — Радвам се на успехите му! Имал е и лоши времена, затова съм доволен да видя как успява!

Клер се почуди дали Кинг щеше да спомене и неуспешния брак на проспериращия бизнесмен, но това не се случи. Пътюм минаха и покрай някои други места, които бяха застроени по време на отсъствието ѝ, след което свърнаха към имението на рода Баскин.

Като по чудо плажът се оказа пуст, макар че следващият ден бе празник — четвърти юли. Настаниха се близо до затревената площ, където Клер бе дошла на пикник предишния път. Простряха кърпите. Тя свали робата с едно движение на раменете си и я захвърли върху голям объл камък. Обърна се. Спътникът ѝ вече бе свалил ризата си. Дъхът ѝ секна при вида на широките му гърди, блеснали на слънцето.

По-рано ѝ се струваше, че Кинг би могъл да съперничи на Адонис, легендарен гръцки младеж, покорил с мъжката си красота не кого да е, а Афродита, богинята на любовта. Възхитена, прецени, че мъжът пред нея със сигурност превъзхождаше гръцкото полубожество. По тялото на приятеля ѝ нямаше и грам тлъстина. Мускулите му бяха релефни, а движенията — сдържани, съвсем типично за него. Само

очите му ѝ хвърляха сини мълнии и издаваха изгарящата го прикрита страст.

Младият мъж пое дълбоко дъх и Клер се увери, че той не бе така спокоен, както ѝ се струваше. За момент тя почувства облекчение. Бог ѝ бе свидетел, че той я вълнуваше силно, но очевидно и тя влияеше на чувствата му — така везните се изравняваха донякъде.

Този момент на чувствено напрежение продължи. Сякаш помежду им бе изтеглена тънка нишка, трептяща от вятъра на зараждащата се страст и която всеки момент можеше да се скъса. Кинг обаче прекъсна прелестта на мига.

— Последният ще... — провикна се предизвикателно.

Така и никога не каза какво щеше да се случи на втория, който навлезеше във водата, но и не бе необходимо. Клер се оказваше винаги последна. Кинг я хващаше и я потапяше цялата, след което я вдигаше на ръце и я целуваше с жар и екстаз, присъщи на младостта му. В това време ръцете му шареха по тялото ѝ и почти докосваха онези магически центрове, които разпалваха у нея експлозии на чувственост, за които дори самата тя едва ли подозираше, че бяха възможни.

Сега жената го последва, стъпвайки предпазливо по пъстрия тъмен пясък и стигна до брега. Оттук продължи по-внимателно, като избираше пътя си по облите камъчета и охкаше силно, щом боднеха нежните ѝ ходила. Извика още веднъж, по-силно, когато водата, студена на фона на дневната горещина, докосна кожата на тялото ѝ.

Той вече стоеше потопен до кръста и я наблюдаваше. Лек бриз рошеше косата му и той се разсмя... Картината бе така трогателно позната, че чак сърцето я заболя. Клер наистина се върна назад във времето! Отново бяха млади, влюбени, сгодени, сватбата им предстоеше!

Препъвайки се, тръгна към Кинг, хваната в капана на собствените си илюзии — чакаше да я плисне с вода, както винаги бе правил.

Но този път това не стана. Стигна до него. Водата покри гърдите ѝ. Бе като замаяна и политна. Той протегна ръце и я притисна до себе си с рязко и грубо движение. Без да я предупреди, впи устни в нейните сякаш искаше да премахне отчуждеността между тях и да разкрие истинските им чувства. Така направиха само първата стъпка по пътя, който Кинг бе предназначил и Клер с целувки го покани да продължи.

Залюляха се, телата им се охладиха от водата, но изгаряха от вътрешен огън. След минута той дръпна презрамките на банския ѝ костюм, наведе се с лице, потопено във водата, потърси гърдите ѝ и необуздано я зацелува.

Клер не бе докосвана от мъж от много месеци насам, въпреки това тя знаеше, че никога не би изпитала такъв буен вътрешен огън, който я изгаряше с червено-оранжев и златист пламък. Този факел на страстта, огнените езици, които я докосваха с всяка милувка на устата на Кинг, я хипнотизираха и тя му се отдаде всецяло. Той пое дълбоко дъх, гмурна се още веднъж и започна да я целува от трапчинката между гърдите ѝ, надолу, все по-надолу и по-надолу, докато съвсем съблече банския ѝ костюм. Изплува триумфално на повърхността, държейки високо шепа фин плат и с дяволита усмивка запита:

— Какво да правя с това?

Клер вече не контролираше тялото си и не можа да даде смислен отговор. Кинг се усмихна още по-широко, свали и своите плувки, усуква двете дрехи и тръгна към брега. Тя впери поглед в стегнатите му хълбоци, правия му гръб, красиво оформената му глава и гордо изправените рамене. Той запокити вързопчето, което падна далеч от водата. След това се обърна към нея и с бързи крачки стопи разстоянието помежду им, протегна ръце и я прегърна, след което не остана нищо скрито от погледа ѝ. Допирът до кожата му предизвика у нея топли и студени вълни.

— Искам те.

Сините му очи потъмняха повече от езерните вълни. Думите му биха прозвучали грубо, ако не бе нежността на тона му. Тя знаеше от личен опит, че ако кажеше „Не!“, той щеше да я пусне, макар и неохотно.

Клер не можа да отговори, затова само кимна. И Кинг притисна тялото ѝ до себе си в плисъка на хладните води. Той беше се овладял напълно докато хвърляше банските костюми на брега. Продължи да се владее, докато тя бе извън себе си, изгаряща за всичко, което той можеше да ѝ даде, и жадуваща да предизвика у него същата страст, каквато бушуваше у нея.

Притисна се и го сграбчи за раменете. Той не остави недокоснатата нито една част от тялото ѝ, след това бавно се върна на някои места,

като предизвика у нея нов изблик на чувства, потапяйки я в море от емоции.

Водеше я през водовъртежи, шеметно се носеха през бързеи, докато накрая чувствата у Клер се сляха в експлодираща кулминация; бездънна и безкрайна.

Времето спря. Заплуваха по гръб със склучени ръце, втренчили погледи в белите пухкави облаци, носещи се по чистата синева на небето. Изпълнени с нов живот, двамата заплуваха към по-дълбокото, където дъното отстоеше на повече от един човешки бой. Свърнаха в кръг назад към плитчините, където водата стигаше до глезените им, и легнаха на мокрия пясък близо до брега. Облякоха банските си костюми и едва сега Клер осъзна колко безразсъдно се бяха държали.

— Боже мой! — възкликна, наблюдавайки как Кинг обува плувките си. — Ами ако някой бе дошъл, докато... бяхме там? — Посочи с ръка.

Той се засмя.

— Въпрос на шанс, не смяташ ли?

— Ако например Ели... — настояваше тя.

— Би се оказало... проблематично. Но ако се беше случил друг, ти щеше да застанеш с гръб към брега, а аз щях да донеса банския ти костюм, а хората, които и да биха били те, щяха да изпаднат в такова неудобно положение, че незабавно щяха да избягат!

Клер поклати неодобрително глава.

— Винаги ли се осланяш на случайността?

— Не бих казал, че друг път съм разполагал с подобна възможност!

— И по-добре! В противен случай за теб из града щяха да се носят чудни неща.

Кинг премигна. За миг се затвори в себе си.

— Вече бях в устата на хората... — Усети се и бързо добави: — Извинявай. Изтървах го неволно. — Хвърли ѝ кърпата и започна да суши косата си със своята. — Трябваше да донесем нещо за пиене. — Погледна към слънцето. — Колко ли е часът? Довечера съм дежурен.

Огненият слънчев диск се спускаше зад боровата горичка, която разделяше плажа от фермата на Баскинови. Тя прецени, че минаваше пет следобед, въпреки че никога не се беше опитвала да се ориентира по небесните светила.

— Май е по-добре да потегляме — предложи мъжът.

Интонацията му изрази повече облекчение, отколкото съжаление или само си въобразявам, рече си Клер.

Тя нави кърпата като тюрбан около главата си и двамата поеха към мястото, където бе паркирана колата.

— Така приличаш на Клеопатра — закачи я той.

Не се чувстваше ни най-малко като известната кралица от древността. Изобщо не можеше да определи чувствата си. Сексът с Кинг бе преживяване, каквото никога не бе изпитвала преди, въпреки своя сексуален опит. Проблемът се състоеше в това, че случилото се бе нещо повече от обикновена физическа връзка. Чувствата ѝ към него добиха ново измерение. Призна пред себе си този факт с мрачно безпокойство.

Обичаше Кинг! Да, изпитваше истинска любов!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тази вечер ще има фойерверки на плажа на полуострова — каза Ели. — Бил има приятел с лодка, предлага да влезем навътре в езерото и да погледаме оттам? Би било възможно най-доброто място!

Двете закусваха. Клер изпи кафето си, занесе чашата и чинийката на мивката и чак тогава подхвърли през рамо:

— Иди непременно!

— Какво искаш да кажеш? Поканата е и за двете.

Клер се обърна към братовчедка си. Ели се бе променила до неузнаваемост, въпреки че правеше съвсем малко за външността си. Беше си оформила прическа, косата ѝ бе боядисана в светлокестеняво и използваше розово червило, което много ѝ отиваше. Тези малки нововъведения бяха само първата стъпка във върнатата посока.

— Мисля, че понякога Бил наистина би желал да остане насаме с теб — изтъкна Клер. — Почти винаги се навъртам около вас. Сигурно му е дошло до гуша от мен!

Ели прихна развеселено.

— Но ти едва дойде от Ню Йорк! Докато те нямаше, Бил и аз излязохме на вечеря два пъти, ходихме в мотела вечерта миналата събота и...

— Не е нужно да ми изброяваш всички места, където сте били. Радвам се, че прекарвате заедно. Откровено казано, забравяш, че той те харесва.

— Не сме нищо повече от добри стари приятели. А ако искаш да знаеш, все още е влюбен в жена си.

— Наистина ли? — изненада се Клер.

Ели кимна важно.

— Винаги носи снимката ѝ със себе си. Оня ден я видях случайно, когато разкопча жилетката си на вечеря. Между впрочем, още не е свалил и венчалния си пръстен. Не си ли забелязала?

Странно, но не бе обърнала внимание. Всъщност, изобщо не бе концентрирала мисълта си върху Бил Еджърли, когато той се случеше

наблизо, въпреки че определено го харесваше.

— Вероятно го прави по-скоро по навик.

— Но ти не носиш своята златна халка!

Клер сведе поглед към ръката си.

— Наистина, но беше на пръста ми почти цяла година след смъртта на Филип. Един ден реших, че трябва да я оставя. — Обърна се и се залови да плакне чашата, от която бе пила кафе.

В живота на Клер бе навлязъл мъж, който силно я заинтересува. Бе първият след кончината на съпруга ѝ. Махна брачната халка, защото ѝ се стори единствено правилното решение. Връзката им обаче не беше удачна и тя сложи край на взаимоотношенията им, като предложи да си останат само приятели. Изпитваше удоволствие от случайните сексуални контакти, но не желаше да се обвързва. Винаги, когато се почувстваше самотна, неизбежно стигаше до мисълта да свърже съдбата си с някого и тогава на хоризонта изплуваше облаче на съмнение. Не — цяла флотилия от мрачни спомени!

Тогава ли си спомняше за Кинг? Дали този красавец бе невидимата бариера, която не ѝ позволяваше да пристъпи към пълно себеотдаване на друг мъж — и сексуално, и духовно?

Клер бе се посветила на Филип. Обичаше го, отчасти поради благодарността си, защото я бе приютил в момент, когато бе напълно отчаяна и се нуждаеше от подкрепа. В замяна го дари с любовта си и му отдаде цялото си същество. Но това бе съвсем различно от отдаването на Кинг, което се случи предишния ден!

Стисна силно очи и опита да заличи спомените от паметта си. Зад нея Ели прояви нетърпение.

— Съвсем честно казано, предпочитам да дойдеш с нас... освен ако нямаш ангажимент с Кинг!

За съжаление нямам уговорена среща! — помисли с тъга. Отново го извикаха в болницата по спешност. Спомена ѝ само, че се надявал по-малко от местните дечурлига да отскочат до Канада, за да си купят бомбички за фойерверки. В противен случай залата за спешни случаи би се напълнила, преди да завърши тържественото честване на четвърти юли. На раздяла тя му пожела спокойно прекарване на празника, а той отвърна, че би бил радостен, ако наистина минеше толкова мирно и тихо.

Без да има време да обмисли по-задълбочено, от устата ѝ се изплъзна:

— Ели, ако си сигурна, че Бил няма нищо против, бих се радвала да ви придружа.

Приятелката ѝ засия.

— Може би е по-добре, ако приготвя някой и друг сандвич. Бил не спомена да нося каквото и да било, но...

— Нека оставим този път да командва той — посъветва я братовчедка ѝ. — По всяко време можем да купим нещо по пътя, ако стане нужда. Ресторантът на „Шамплейн Мол“, в който ходихме, вероятно ще бъде отворен, а там правят превъзходни „аламинути“.

Представи си как Кинг дъвче един от сандвичите, които бе купила за пикника на плажа, и се опита да прогони видението от паметта си. Закле се, че няма да позволи натрапчиви мисли за Кинг Фарадей да съсипват празника ѝ.

Приятелят на Бил притежаваше красив катер със закрыта кабина. Двамата мъже, Клер и Ели се качиха на борда от крайградското пристанище. Потеглиха бавно из езерото и накрая хвърлиха котва в сянката на близкия до брега остров. Освен тях пътуваха поне още дузина пасажери и някои от тях се пуснаха да плуват. Двете братовчедки не носеха бански костюми. Във всеки случай Клер се задоволи да се изтегне на шезлонг на горната палуба и да наблюдава останалите, посрѣбвайки джин с тоник.

Един рус мъж се гмурна във водата от площадка, която бе близко до нея. Косата му блестеше на слънцето и Клер неволно я сравни с тази на Кинг. Той наистина не ѝ излизаше от ума през целия ден чак до вечерта, когато хвърлиха котва недалеч от полуострова.

Веднѣж празнува Четвърти юли с приятели. Ядоха пържена в масло царевича. Тя се оплеска цялата. Кинг я закачаше и по едно време я целуна по устните, след това произнесе натъртено: „Не зная как си по-вкусна — с подправки или без!“.

Постепенно се свечери. Фойерверките покриха с огнени дири безбрежното небе, където ниско надвисналата сърповидна луна беше само безучастен зрител. Клер възкликваше на глас редом с останалите при възхитителната гледка на прѣскащите се с трясък розетки, преливащи в зелено и червено, както и при вида на сребърните звезди с опашки, досущ като създадени от човешка ръка

комети. В тези мигове копнееше Кинг да бъде до нея, за да го хване за ръката. Липсата му предизвика у нея почти физическа болка.

Дежурството на Ели в санитарния магазин на болницата бе на следващия ден и тя започна със стандартните си за случая извинения. Клер, както винаги, каза, че нямаше нищо лошо, ако поостанеше сама и продължи с описването на вещите.

Позагуби известно време да напише няколко маловажни писма, които трябваше да изпрати много отдавна, и накрая влезе в Оркестрантската зала и започна да описва съдържанието ѝ. На стената висяха няколко картини и тя отбеляза накратко имената на художниците и сюжетите. Реши да се свърже с Брент. Той можеше да направи справка в библиотеката на галерията за евентуалната стойност на платната.

Съсредоточи вниманието си върху рисунка на езерото Шамплейн, в далечен план бе изобразена веригата от планини Грийн Маунтънс. В този момент входната врата хлопна. Почти със сигурност картината бе дело на някой местен художник, но подписът в ъгъла ѝ бе напълно непознат. Творбата изглеждаше доста стара, но това още нищо не значеше.

След като стигна до този извод, се обърна. Очакваше, че Ели е напуснала по-рано санитарния магазин, какъвто обичай имаше понякога. Но на прага стоеше изправен Томас Хаскъл!

Младата жена се слиса, точно него очакваше да види най-малко. Изглеждаше по-едър и груб от всякога досега. Карираните му шорти откриваха месести космати крака. По пълното му тяло и огромно шкембе бе се опънала пропита от пот фланелка. Навън все още жареше непоносимо, а той очевидно не понасяше добре високите температури. Лицето му бе зачервено, а челото — запотено. Причината бе не само топлината. Най-вероятно е пил, помисли си с безпокойство Клер и застана нащрек. И без да е пил, с него не може да се говори!

— Е-е! — провикна се весело той. — Мислех, че ще заваря момичетата вкъщи. Крайно време е тримата да поговорим, без да ни се пречат онези копои на закона! Къде е Ели? — Огледа се наоколо.

Тя се поколеба. Хвърли бърз поглед към стенния часовник и се увери, че показваше само три часа следобед, а Ели се връщаше обикновено не по-рано от пет. Реши да не информира за това натрапника. Започна да шикалкави.

— Наложил й се да поизлезе за няколко минути. Ще се върне скоро.

— Много добро! Всъщност, точно с теб исках да си поприказвам.

— Огледа се пак. — Нямах ли някоя студена бира под ръка?

— Бира има в хладилника — отвърна неохотно тя.

Хаскъл кимна.

— Води ме!

Отново понечи да му отвърне остро, че той знае пътя до кухнята достатъчно добре. Вместо това тръгна пред него, нервирана, задето я следваше по петите. Даже й се стори, че усещаше топлия му дъх във врата си. Сърцето й се сви от лепкав страх и се приготви да извика, ако той я докоснеше.

Извади бира от хладилника, отвори я и я връчи на мъжа до нея.

— Чашите са в бюфета — напомни му, въпреки че той знаеше отлично.

— Нямам нужда от чаша. — Той се разположи разкрячен до кухненската маса. Пи няколко глътки и избърса уста с опакото на ръката си. — Ще пийнеш ли и ти една?

— Не — отвърна. След това, стараяйки се да заглади впечатлението от резкия си отказ, по-меко добави: — Преди малко изпих едно айскафе.

— Навън е горещо като в пъкъла — рече Томас. — Трябва да поемаш течности, за да поддържаш тялото си.

Още едно изкушение! На Клер й беше на езика да го скастри да си гледа работата. Мъжът я наблюдаваше от смущаващо близко разстояние.

— Няма ли да седнеш? Трябва да обсъдим някои неща.

Младата жена седна и се опита да не мърда неспокойно.

— Какво имаш да ми кажеш?

— Няма причина двамата с теб да не постигнем споразумение!

Изявлението трябваше да я накара да се отпусне с облекчение, но шестото чувство я накара да не притъпява бдителността си. Опипа почвата предпазливо.

— Вече говори ли с Ели за това?

— Не, по дяволите! — извика той грубо. — Онзи приятел, Еджърли, я върти на малкия си пръст! Всеки глупак може да се убеди в

това. Така адвокатите изкарват пари. Ще удари кьоравото, ако тримата стигнем до съд!

— Не мисля, че Бил иска повече от мен или братовчедка ми да се съдим — противопостави се тя, без много да му мисли. — Той ще защити по най-добър начин интересите на Ели, това е всичко.

— А защо пренебрегваш своите интереси? Имаш не по-малки права от нейните. — Махна широко с ръка. — Дявол да го вземе, баща ти остана измамен от стареца Пармитър! Какво те е еня тогава дали тя ще получи своя дял? Що се отнася до мен...

— Да? Какво? — попита предпазливо.

— Грижих се за Лоти, когато бе съвсем изкукуригала — продължи пресипнало и не остана и сянка от съмнение, че бе пил доста, преди да намине. — При това — сравнително дълго време. Бе безпомощна като бебе. Даже не можеше да яде или да се изкъпе самостоятелно. Имаше ли някой, който да я подкрепи? Питам теб! Защо твоята скъпа братовчедка не си мръдна пръста, за да ѝ помогне?

— Не можеше — възрази Клер. — Баща ѝ беше болен по същото време, а трябваше да се грижи за домакинството и да ръководи оркестъра.

— Оркестърът! — изпръхтя. Томас. — Мога да кажа някои nelаскави слова за това ѝ занимание, но ще ги спестя. Същото ще направя и относно скъпия ти дядо и божествената леля Дилия, както и за чичо ти Ралф, който бе проклет от Бога паразит! — Лицето му почервения като домати. — Виж, както казах вече, двамата можем да уредим този мръсен проблем. Ще се погрижим Ели да вземе справедливо своя дял и ще кажем на адвокатите да вървят по дяволите! Какво ще кажеш?

— И дума да не става!

Тя се изправи и потърси по-сигурно място, като отстъпи назад към хладилника. Отгоре имаше кана със студен чай, останал от онзи ден. Вероятно вкусът му вече бе се развалил, но въпреки това тя си наля чаша.

Постави каната на мястото и в този момент чу изскърцване на стола. Обърна се чевръсто и видя как Томас се надига тромаво на крака и залита към нея.

— По дяволите, Клер! — промърмори. — Прояви малко внимание към мен! Вече не си малко момиченце, а истинска жена!

Бе хваната в истински капан! Гърбът ѝ опря умивалника, а той я доближи дотолкова, че тя усети дъха му. Вонеше на бира и уиски и от това ѝ се повдигна. Искаше да избяга, но нямаше накъде. Студът от емайла на мивката проникваше през тънката ѝ блуза.

— Много ти се моля, Томас... — предупреди го.

— „Моля ти се, Томас!“ — повтори подигравателно. — Това вече го чух веднъж преди години, помниш ли? Но сега нещата се промениха! Тогава ме заплаши, че ще ме обадиш на Лоти! А сега на кого ще се оплачеш? На Ели? — Хвърли предизвикателство в лицето ѝ, надсмиваше ѝ се.

Мислите ѝ заскачаха лудо. Само една погрешна стъпка и щеше да го изкара от равновесие! Бе многократно по-едър и по-силен от нея, можеше лесно да я обладае с груба сила. Единствената ѝ надежда бе да се спогоди някак си, но каква сделка можеше да склучи с полупиян параноик?

„Вероятно прекалено сгъстявам краските!“ — упрекна се тя. Усети, че у Хаскъл все пак имаше нещо по-различно в сравнение с онзи път, когато прекрати опита си да я изнасили! Тогава почувства някаква жестокост, а сега тази му черта изпъкваше съвсем очевидно. Бе потенциален садист... И само един Бог знаеше как съчетаваше това със секса. Клер се сви страхливо и в отговор Томас се разсмя, оголвайки покафенели от тютюна зъби. Той облиза с език изпръхналата си горна устна. Стисна с ръце раменете ѝ.

— Томас, моля те! — промълви тя.

Топлият му дъх биеше в лицето ѝ. Гласът му прегракна.

— Не зная с какво така сатанински ме възбуди, когато беше шестнайсетгодишна. Желаех те силно, по дяволите! Ако не бях така дяволски сигурен, че щеше да ме издадеш на Лоти, щях да те обладая. В продължение на толкова години мечтаех за плътта ти, Клер! И за очите ти. Гледаш хората отвисоко и слагаш човек на мястото му, без дори да обелиш дума! Искам да разкъсам студенината, да те накарам да чувстваш, по дяволите! Желая да съм вътре в теб! Разбираш ли какво имам предвид?

Стискаше я все по-силно. Лицето му почервеня още повече. Започна да диша дълбоко и тежко. Внезапно на Клер ѝ хрумна, че той може би бе на прага на инсулт или инфаркт.

Заизвива се в ръцете му. Опита да освободи поне едната си ръка, за да може да достигне чашата, с чай с лед и да я лисне в лицето му. Вероятно щеше да сполучи да избяга, за да потърси помощ. О, Господи! Как би си плюла на петите!

Томас се изсмя отново и изръмжа:

— Така само ще те заболи по-силно! Не се лишавай от удоволствието!

С тези думи я притисна към мивката с огромното си тяло и с животинска сила впи устни в нейните. Клер започна да се бори с всички сили. Риташе го отчаяно по пиццалите и когато той за момент вдигна устни от нейните, тя го ухапа по брадичката така яростно, че зъбите ѝ оставиха кървави следи.

Мъжът изруга високо. Приклеци я с пръсти сякаш впи железни нокти. Клер почувства мъртвата му хватка и изкрещя.

— Пусни я, Хаскъл! — извика някой от прага.

Нападател и жертва се стъписаха. Томас се обърна към посоката на гласа по пиянски зашеметен.

Клер срещна изпепеляващия поглед на сините очи на Кинг Фарадей и се уплаши от кипящия му гняв.

Лекарят заплашително скъсяваше разстоянието между себе си и насилника, без да го изпуска от поглед.

— Махай се по дяволите, Хаскъл, и да не си стъпили повече тук. Следващия път ще те пратя в болница и дори аз не ще мога да ти помогна!

Младата жена не дочака развързката. Изхвъркна през кухненската врата, изтича през градината, влетя в куклената къща и се хвърли на малкия люлеещ се стол. Люшна се напред-назад със заключени на гърди ръце. Сълзи потекоха като поток по лицето ѝ.

Спасителят ѝ намери свита в същата поза. Не бе влизал на това място от четиринайсет години и не възнамеряваше да го посети отново. Само зърна окаяната нещастница и едновременните преживелици връхлетяха паметта му. Какъв глупак се оказа, че отричаше пред себе си неопровержимия факт на съществуването на миналото! Спомените му се нижеха толкова ярки и горчиви, че той трудно разграничаваше минало и настояще!

В миниатюрната стая се чувстваше като великан, нахлул в обиталището на джуджета. Направи само крачка и се озова до Клер.

Вдигна я на ръце и нежно положи главата ѝ върху рамото си. Тя зарови лице и продължи да плаче. След малко риданията ѝ стихнаха. Той избърса сълзите ѝ и започна да я целува по мокрите клепачи.

— Моля те, не плачи повече! — прошепна той. — Онзи тип не заслужава това!

— Какво чудовище само! — изхълца Клер. — Ако ти не бе наминал, щеше да ме изнасили!

— Зная! Зная...

Известно му бе, че само миг по-късно едва ли щеше да се удържи да не убие Томас Хаскъл. Опита да изглежда спокоен.

— Няма да се върне! Поне — не сега.

— И аз съм убедена в това — той е страхливец! — Погледна го с насълзени очи. — Но ако ти не беше се случил наблизо...

— Идването ми не е случайно — поправи я. — Бях служебно ангажиран до шест сутринта и днешният ден ми е свободен. Върнах се в къщи, спях няколко часа, след това си спомних обещанието си да дойда да видя и останалата част от сервизите от китайски порцелан. Спомняш ли си за картонената кутия, за която говорихме последно? Сигурно вече ти е под ръка.

— Вероятно е в мазето — отговори с половин уста тя.

Кинг се почувства потиснат от тясното пространство.

— Имаш ли нещо против да излезем оттук?

— Никога не си харесвал куклената къща, нали? — Гласът ѝ прозвуча прочувствено.

Мъжът се усмихна насила.

— Неправилно поставяш въпроса. — Опита да направи компромис, за да избегне истината. — Прекалено съм голям за това място, това е всичко.

Клер дори се засмя, но усмивката ѝ помръкна, още като тръгнаха заедно по алеята към къщата. Преди да влязат, поколеба се и запита:

— Как мислиш, дали Томас все още се навърта наоколо?

— Гарантирам ти, че е потърсил убежище в най-близкия бар!

— Да, навярно си прав. Но дори да е така, не бих желала да остана тук точно сега. Имаш ли нещо против, ако отложим търсенето на сервиза от китайски порцелан за друго време?

— Не. А защо да не излезем с колата и да намерим някъде да хапнем щрудел. Изведнъж ми се дояде!

Клер тъкмо си мислеше, че той като нищо можеше да ѝ предложи да отскочат до плажа на семейство Баскин, за да поплуват, и не бе сигурна как би откликнала на такава покана. Споменът за следобеда, който прекараха на това място, бе още пресен в паметта ѝ. Не че можеше да се случи същото, но да идеше пак там с Кинг щеше да бъде необикновено преживяване. Прекъсна безплодните си мисли.

— Чудесно предложение! Дай ми само минутка да се преоблека.

— И така си добре — увери я Кинг.

— Не! — Настоя тя. — Наистина бих желала да изляза с друга блуза!

Не му обясни защо, но предположи, че той щеше да се досети. Томас Хаскъл опита да я изнасили, докосвайки именно тия дрехи, и въпреки че ѝ бяха любими, тя знаеше, че повече никога няма да ги носи.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите два часа Кинг и Клер се разхождаха извън града, но не можаха да се отърсят от случилото се. Още щом се качиха в колата, тя усети неговата резервираност. Бе се променил, говореше малко и създаваше впечатление на зает с мислите си човек. Тя все още бе разтърсена до дъното на душата си от преживяното с Томас Хаскъл и се питаше дали приятелят ѝ мислеше за същото или за нещо друго.

Поеха на запад от града. Избягнаха главната магистрала и избираха второстепенни шосета, където намаляваха скоростта, за да се насладят на пътуването. По едно време свърнаха по страничен път, който пресичаше поляната, на която едно време бяха излезли на пикник в подножието на Покомуншайн. Клер се потопи в спомени и бе невъзможно да не си даде сметка колко влюбени бяха тогава, когато Кинг я носи на ръце повече от половината път. Бе толкова отдавна!

Стара любов — нова любов! Ще мога ли някога да засвирия първа цигулка в живота на този мълчалив сериозен мъж... Така, както той се е превърнал в част от моето ежедневие? Признанието пред самата себе си я разтревожи.

Желая ли да стана новата любима на Кинг Фарадей? Изглежда в начина му на живот няма място за жена. Дори ако направи компромис, съжителството ни ще бъде осеяно с пречки: общото минало, разнородните професии, домовете ни — толкова далече един от друг...

Убедиха се на практика, че между тях всеки миг можеше да се разгори физическо привличане. Днес Клер бе готова да отиде с Кинг на край света, стига той да пожелаеше. Само мисълта за преживяното на плажа преди няколко дена накара кръвта ѝ да закипи.

Днес следобед Кинг обаче не ѝ направи никакво предложение.

Спряха до малък крайпътен ресторант и поръчаха кафе и сладкиш с праскови. Кулинарният деликатес се оказа с влажна кора и с лепкав желатинообразен пълнеж. Тя предположи, че бяха използвани консервирани плодове, и не се учуди, когато Кинг остави вилицата настрана, след като бе изял едва половината, и погнусен възкликна:

— Не мога повече!

Незначителният инцидент нито подобри, нито влоши настроението им. Но за времето, през което успяха да се върнат в Лейкпорт, мълчанието между тях стана не по-малко лепкаво от сладкиша, който ядоха.

Кинг паркира пред къщата на Пармитърови. Клер понечи да се сбогува на две, на три. Той обаче изключи мотора и се извърна към нея.

— Извинявай! Днес не бях много забавен!

— Напротив!

Мъжът се усмихна тъжно.

— Не отричай! Познавам себе си. Понякога ставам такъв. Колегите ми се оплакват, че съм прекалено меланхоличен дори за способен хирург като мен. Предполагам, твърде много се затварям и забравям да мисля как изглеждам в очите на околните.

Не се извиняваше, говореше с езика на фактите. Разкриваше ѝ истинската си природа. Обърна ѝ внимание, че не можеше или не искаше да се справи с тази особеност на характера си.

Сякаш иска да ме предупреди, рече си Клер. Може би придаваше прекалено голямо значение на думите му.

— Не е нужно да ми обясняваш...

— Напротив... — възрази кротко той.

Протегна ръка и нежно погали с пръст бузата ѝ. Милувката постигна неочакван ефект. Сякаш следата от докосването му остави горещо незаличимо клеймо! Бе ли дамгосал Кинг сърцето ѝ? Би ли му позволила подобно нещо? Търсеше отговор на същите въпроси, които си бе забранила да си задава. Мислено се връщаше на едни и същи проблеми, независимо от волята си.

— Не зная как да постъпя, Клер! — Тя онемя и замръзна на място. — Не мога да те излича от паметта си! — призна той. — Желая те така, както никоя друга жена. Докато се разхождахме с колата, мечтаех да отидем някъде, за да бъдем съвсем сами. Дори мислех да спрем в някой мотел, но постъпката ми щеше да бъде дяволски банална. — Направи гримаса и добави: — Не е ли ирония на съдбата двама възрастни хора да няма къде да отидат? В моя дом е баща ми, а в твоя — Ели.

Клер не знаеше какво да отговори.

В далечината блесна мълния и разцепи посивялото небе, след това проехтя гърмът. Кинг продължи разсеяно.

— Бурята би свършила добра работа, ако спре горещините. — Стисна устни. След малко добави: — Все си мисля за Хаскъл. Можех да размажа мозъка му по стените!

— Не би постигнал нищо добро!

— Сигурно. Но сега се сецам, че ти би могла да се възползваш от инцидента и да го използваш в своя полза.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да разкажеш на Бил Еджърли за случилото се. Той ще успее да сплаши Томас.

— Би могло — съгласи се Клер.

Бе наистина горещо. Изцяло погълната от мислите си за Кинг, Клер не обръщаше внимание на времето до момента. Топъл и влажен, бризът, който проникваше през прозореца на колата, къдреше косата ѝ и мокри кичури се залепваха от време на време по лицето ѝ.

— Какво ще кажеш да пийнем нещо разхладително?

Двамата погледнаха едновременно към къщата и видяха как светна в приемната. Ели си беше у дома.

— Сигурна ли си, че ще е удобно? — попита Кинг.

— Напълно.

Внезапно запръска дъжд. Нацърбена, нажежена до бяло, светкавица, разсече притъмнялото небе. Гръмотевицата проехтя съвсем наблизко. Клер и Кинг изтичаха по парадната алея и изкачиха на един дъх стъпалата на верандата. Тя понечи да отвори вратата, но той я дръпна и я притисна към стената. Отгоре покривът на терасата ги прикриваше от дъжда. С много нежност я прегърна и докосна устните ѝ.

Целувката представляваше съвсем ново преживяване за Клер. Липсваше бушуващата страст, която ги бе завладяла на плажа, но откри трогателност, любов и желание. Младата жена примря, потопена във вихъра на чувствата си.

Целувката стана по-чувствена, сърцето на Клер преливаше от любовна мъка. Кинг я притискаше до себе си отчаяно и безмълвно и настоятелно изискваше от нея да му се отдава все повече. Залюляха се в една прегръдка. Всеки жест или дори незабележим нюанс на

движенията бе покана за прелъстяване. Кинг простена тихо и прошепна в ухото ѝ:

— Мога да те обладая още тук!

След това отново притисна устни към нейните. Клер бе обзета от нуждата да отдаде любовта си на този мъж и всячески се стараше да му го покаже.

Кинг я зацелува по лицето, докосна с устни челото, бузите, малката трапчинка под брадичката ѝ, докато ръцете му страстно бродеха по тялото ѝ. Преди Клер да разбере какво става, той повдигна ефирната ѝ блуза, разкопча сутиена ѝ и обхвана с шепи гърдите ѝ. Тъкмо щеше да наведе глава, за да пие от нейната сладост, и вратата на къщата се отвори с трясък. На прага се очерта силуетът на Ели, осветен от лампата в коридора.

— Клер? Кинг? — извика нервно тя. Винаги се бе страхувала от гръмотевици. — Клер? — повтори тя и в гласа ѝ пролича страх.

Кинг се обади пръв. Дишаше тежко, но успя да се съвземе, преди любимата му да оправи сутиена и блузата си.

— Тук сме! Идваме.

Клер тръгна напред. Ели ги чакаше на входа разтревожена, тъмните ѝ очи блестяха в мрака.

— Чух прогнозата за времето по радиото. Предстои влошаване. Възможно е да възникне и торнадо...

— Не преувеличавай! — посъветва я безгрижно Клер.

— Леля Лоти разправяше най-различни страхотии за природните стихии — започна братовчедка ѝ. — По време на буря дяволът излизал от ада, за да те грабне. Гръмотевицата била ехо от колелата на колесницата му, а светкавицата — неговият меч, разсичащ огъня на пъкъла...

— Никога не съм чувала подобни измишльотини — разсърди се Клер. — Имах известни съмнения относно Лоти. Изглеждаше особена.

— Да, но само понякога — съгласи се Ели. — Хайде, влизайте! — покани ги тя. — Ще ви направя мляко с какао.

— Много е горещо за какао — напомни ѝ Клер.

— Наистина! Добре тогава, какво ще кажете за ром и кока-кола?

Вървяха към кухнята и Клер се сети, че навремето оттук обикновено въвеждаха гостите. Засмя се и отбеляза:

— Мислех, че нямаме вече ром!

— Така е, но Бил се отби преди час и остави друга бутилка. Всъщност, беше дошъл да говорите нещо за Томас Хаскъл. Обадил му се Мори Флечър и споменал, че съпругът на покойната Лоти имал някаква разправия с теб и...

— С мен ли? — повтори невярващо Клер. — Това наистина на нищо не прилича!

— Бил ще дойде скоро и ще ни обясни по-подробно. Обещал на сестра си да вечеря вкъщи. Както и да е... — Ели се усмихна на Кинг. — Знаеш ли как се прави свестен коктейл от ром и кола?

— О, да!

Когато той раздаде по една пълна чаша, Ели сподели наблюденията си.

— Изглежда, все седим в кухнята, а не трябва!

— Тук е по-уютно — възрази мъжът.

— Май си прав.

— Виж, Ели! — Той изведнъж стана сериозен. — Няма смисъл да го усукваме! Днес, докато те нямаше, оттук мина Томас Хаскъл и за малко да изнасили Клер. Влязох неочаквано и ги заварих.

— О, Господи! — изстена Ели. — Знаех си, че не трябва да те оставям сама! А и ти бях казала...

— Предполагам, че Томас щеше да ме издебне рано или късно — отрони Клер.

— Благодаря на Бога, че си се случил наблизко, Кинг!

— На едно мнение сме! — възкликна той. — Спомена, че Бил щял да намине?

— Да, след вечеря. — Ели засия. — Щом заговорихме за ядене, защо да не направя по един омлет със сирене?

— А защо да не ви поканя на вечеря навън? — направи контрапредложение чаровният лекар. — Можем да се обадим на Бил и да се върнем тук навреме. Мисля, че трябва да се възползвате от нещастния епизод на Клер с Хаскъл. Вероятно нещо го е разтърсило, ако се е свързал с адвокатата си, веднага щом е излязъл отук...

Прекъсна изречението си, защото телефонът иззвъня. Ели бързо каза:

— Аз ще се обадя. Сигурно е Еджърли. — И излезе.

Останали сами в кухнята, Кинг се обърна към Клер. Тя остана изненадана от напрежението, изписало се внезапно на лицето му.

— Трябва да поговорим! — В гласа му прозвуча същата тревога.
— Направих грешка, като...

Спря, забелязал Ели, която се появи на прага с разширени от ужас очи.

— Боже мой, Ели, какво се е случило? — Клер скокна на крака.

— Експлозия в завода за пластмаси. Обаждат се от болницата, Кинг. Не ми позволиха да задам никакви въпроси. Нуждаят се спешно от теб.

Мъжът пребледня.

— Крис... — прошепна той. — Съобщиха ли ти нещо за Крис Талмидж?

— Не... — Ели се запъна, сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Така и нищо не ми казаха. Само споменаха, че са те търсили у вас, а баща ти предположил, че си тук.

Кинг се запъти с бързи стъпки към вратата. Почти беше излязъл, когато Клер се съвзе достатъчно и викна след него:

— Ще дойда с теб!

Той се обърна, но в мислите си бе вече на километри далеч.

— Недей! — Срязва я заповеднически и отведнъж. — Само ще ми пречиш!

— Трябва да научим нещо повече. Ще звънна на Бил.

Адвокатът пристигна след около час. Лицето му бе мрачно. Дрехите на Бил бяха съвсем мокри. Ели настоя поне да се избърше с голяма хавлиена кърпа, но той се обърса на две на три и хвърли кърпата на близкия стол.

— Доколкото разбрах, заводът на Крис е полетял във въздуха като бомба. Извикана е помощ от всички околни градове — спасителни екипи и противопожарни команди. Болницата в Лейкпорт е най-добре екипирана в областта, затова ще отвеждат пострадалите там. — Намръщи се. — Кинг ще има страшно много работа.

— Как разбра всичко това? — попита Ели неспокойно.

— Обадох се на началника на полицията, след като ти ми позвъни. Помниш ли Джон Бринкли? Учеше в гимназията заедно с нас. Ти също го познаваш, Клер.

Тя кимна. Дори не помнеше физиономията му, но в момента я занимаваха къде-къде по-важни проблеми.

— Дали Крис е бил на местопроизшествието?

— Не зная — отговори откровено Бил. — Попитах Джон, но и той нищо не можа да ми каже. Предполага се, че мълния е ударила склад или нещо подобно. Заводът експлодирал от една-единствена искра. След това лумнал в огромни пламъци. Джон спомена, че до момента трима са загинали и само един Господ знае колко са ранените.

Ели се строполи на най-близкия стол.

— Не мога да повярвам! — измърмори покрусено тя.

— Аз отивам там! — неочаквано заяви Клер.

— Но това е смешно! — възрази Ели. — Кинг бе прав — започна грубо, но смекчи тона си, — само ще пречиш!

— Все има нещо, което можем да правим — настоя тя, — за да бъдем полезни... — промърмори повече на себе си тя.

— Имам една идея! — извика внезапно Бил. — Един стар подвижен фургон за продаване на закуски е паркиран в увеселителния парк. В него е монтирана голяма кафе машина, има сандвичи и кой знае още какво от празника на Четвърти юли. Собственост е на „Сивик кльб“ и дарява печалбата за благотворителни цели. Все пак...

— Можем да установим подкрепителен пункт — прекъсна го Ели.

— Точно това исках да кажа! — продължи адвокатът. — Нека се обадя на Джо Блейк, президента на клуба. Може би ще успеем да го убедим.

Лесно получи съгласието му, но измина час, преди фургонът да потегли към завода за пластмаси. Клер, Бил и Ели го следваха в колата на юриста.

Двете братовчедки се опитаха да се приготвят психологически за картината, която щеше да им се разкрие на площадката, където бе станал взривът. Действителността обаче надмина очакванията им.

Какъв ад! — помисли Клер при вида на тлеещите останки.

Тук-там огнени езици все още се издигаха в небето. Работници кръстосваха развалините със запалени фенерчета и се опитваха да извадят ранените... и мъртвите.

Бил бе работил в същия фургон и преди. Двамата с Джо Блейк правеха кафе и сандвичи. Ели и Клер сервираха на мрачните изморени мъже, повечето от които продължаваха пряко сили, независимо че трябваше отдавна да са в болница заради тежката интоксикация с дим.

От време на време Бил или Джо обхождаха площадката, но все не успяваха да научат нещо за Крис. Част от пожарникарите се отровиха тежко с дим и ги закараха в болницата с няколко от претъпканите линейки, пръснати тук-там на местопроизшествието. Повечето от хората на спасителните екипи получиха различни по тежест изгаряния, докато се опитваха да претърсят развалините. Оказваха им първа помощ пред фургона за закуски. Броят на смъртните случаи достигна пет, трима от които бяха обгорени така, че не можаха да ги разпознаят.

Когато Клер чу това, се олюля. Погледна към братовчедка си и ѝ се стори, че Ели всеки момент ще припадне. Видя как тя прехапа устни, пребледня... но се съвзе. Очевидно, Бог я бе създал изключително издръжлива, щом успя да прояви хладнокръвие.

Часовете се нижеха един подир друг, а работата на спасителите продължаваше. Минаваше полунощ. Бил се завърна от поредния обход и съобщи:

— Крис е жив, но е тежко ранен.

Устните на Клер внезапно пресъхнаха и тя ги облиза с език.

— Как е той?

— Не зная. Току-що говорих с Рей Девърс от спасителния отряд. Каза, че измъкнали Крис преди около час и че последния път, когато ходил до болницата, разбрал, че спешно са го оперирали. Това е всичко, което можах да измъкна от него.

Клер се огледа. Някои от членовете на „Сивик клъб“ бяха дошли от любопитство на площадката на аварията и Джо им възложи да помагат във фургона за закуски. Ели бе капнала от умора. Изглеждаше, че всеки момент ще се строполи от изтощение.

— Ще я отведа у дома, Бил — настоя Клер, сочейки братовчедка си.

— Ще ви закарам — заяви твърдо адвокатът.

— Бих желала да ме оставиш, в болницата — каза Клер.

— Няма смисъл — протестира изморено мъжът.

— Напротив! Очевидно е, че не си прав.

Клер проседя пред залата за реанимация близо два часа. Накрая почти се убеди, че Бил беше прав — тук се оказа напълно безполезна.

Въпреки това компанията ѝ бе многобройна. Чакалнята бе препълнена с роднини на пострадалите.

Изморена, почти на прага на пълното изтощение, Клер едва схвана, че жената пред нея изглеждаше по-особено. Лицето на чакащата бе много познато... и странно. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ един подир друг и чак тогава я позна — майката на Розали Бренер! Никога не се бяха виждали, но външната прилика поразяваше. Клер се стъписа. Разбра, че това бе не госпожа Бренер, а самата Розали!

Времето не се бе отнесло милостиво към нея. Бе напълняла. Небрежно облечена, тя изглеждаше по-възрастна от годините си. Бе натруфена, подпухнала и с прекомерно много грим. Ефектът бе... някак сърцераздирателен.

— Съобщиха ми, че леля ми Тереза е загинала — рече приглушено Розали.

— Много съжалявам! Искрените ми съболезнования! — Задави се. Смъртта стесняваше своя избор в кръга на нейните познати.

Розали кимна, след това без никакво предисловие попита:

— За кого чакаш сведения?

— За Крис Талмидж. Знам само, че бил тежко ранен.

— Все още е в операционната — информира я старата ѝ съученичка. — Кинг Фарадей го оперира. Преди известно време излезе една медицинска сестра и ми каза. И аз съм такава по професия, поточно — бях. Не съм практикувала от години. Трябва да предложи помощта си, но... не ми стигат силите.

Лицето на Розали ставаше все по-бледо и Клер прецени, че тя скоро ще припадне. Скочи на крака и рязко я подкани:

— Ела да идем в кафенето и да проверим дали е отворено!

— Какво? — запита неразбиращо събеседницата ѝ.

— Хайде, тръгвай! Имаш нужда от малко кафе, при това — бързо!

Хвана Бренер здраво за ръката и я изведе от чакалнята. Кафенето на болницата работеше през нощта поради извънредните обстоятелства, но вътре нямаше много хора. Може би посетителите предпочитат да стоят по-близо до източника на информация, предположи Клер.

Избра ъглова маса и остави Розали там. Потърси нещо ободряващо. В последния момент реши да вземе айскафе. Климатичната инсталация почти не се усещаше поради горещото време навън, и студената напитка вероятно щеше да подейства по-стимулиращо.

Розали отпи и след малко пророни:

— Много благородно от твоя страна!

Клер не отговори. Скръбната ѝ позната продължи:

— Не заслужавам да ми правиш добрини! Аз... ти съсипах живота преди четиринайсет години! — Клер се вгледа в тези страстни тъмни очи, които никога нямаше да забрави. — В действителност изобщо не бях бременна, това утежнява вината ми. Измислих го тогава, защото исках да направя последен опит да спечеля Кинг. Двамата с него не сме спали заедно, откакто той те беше срещнал. Опитах да си го върна и на няколко пъти той се поддаде, макар и малко, но не достатъчно. Знаех много трикове и използвах всичките. Но така и не постигнах успех. Той те обичаше, не можах да се преборя с чувствата му. От друга страна не си представях живота без него. Ето защо използвах последното средство — лъжата...

Клер остана втрещена от невероятното самопризнание. Съвсем механично отбеляза:

— Доколкото знам, имаш деца!

— Да — три. Много са, но дойдоха по-късно. — Допи кафето си и се изправи. — Заета съм... — добави неловко. — Леля Тереза...

Изглеждаше безпомощна по особен начин и Клер за малко щеше да започне да ѝ съчувства, но не стигна дотам. Чак след като Розали излезе от ресторанта, осъзна докрай смисъла на разкритието ѝ. Почувства вина и горчивина. Разбра колко дълбоко и невъзвратимо бе наранила годеника си преди четиринайсет години.

Така и не даде никакъв шанс на най-любимия човек на света да се защити и да ѝ каже истината!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кинг откри Клер в кафенето на болницата. Младата жена бе втренчила неவிждащ поглед в изстиналото си кафе, по лицето ѝ се четеше умора.

Той още не бе свалил зеленото облекло, което носеше в операционната зала, на врата му висеше хирургическата маска. Бе изморен до смърт, изтощен от многочасовата работа и загрижен за живота на Крис Талмидж до такава степен, че проблемите на Клер в този момент му се сториха непосилно бреме.

Накратко, закопня да се махне оттук. След това обаче си спомни мълвата за Клер и Ели, разнасящи кафе и сандвичи на спасителите на мястото на експлозията. Колко важна можеше да се окаже глътка ободряваща течност в такъв момент! Погледна отново младата жена, но с други очи, и прозря нещо, което не бе забелязал преди. В спомените му тя бе красива, с весел характер, малко капризна и определено себична. Но жената пред него се различаваше в много отношения. Бе същото момиче, което някога бе обичал, но и много повече от това!

Издърпа стол и седна до нея.

— Какво геройство мислиш, че вършиш тук? — попита заядливо.

Тя бавно вдигна очи.

— Предполагам, чакам теб — уморено отвърна тя.

Отговорът ѝ го изненада, но преди да осъзнае забележката ѝ като загриженост, насочена единствено към него, тя попита:

— Как е Крис?

Кинг се затвори в себе си, несъзнателно сложи маската на професионализма, както правеше по навик, когато даваше отговор на такива въпроси.

— Състоянието му е критично, но се надявам, че до сутринта...

— Каж ми неофициално, като на приятелка — нетърпеливо го прекъсна тя. — Е, как е?

Той я погледна в очите.

— Възможно е да не оживее — призна. — Бих желал в екипа да имаше и хирург-ортопед, за да провери работата ми. Много полезни биха се оказали и интернист, и невролог, както и няколко други специалисти. Персоналът ни е малък и ранените са толкова много, че се налага да се справям сам почти с всичко и да разчитам единствено на своята преценка. — Въздъхна дълбоко. — Нито един хирург не трябва да оперира най-добрия си приятел, особено в критични моменти!

— Може би си прав — съгласи се Клер, — но вероятно в случая Крис е имал късмет, че най-верният му приятел се оказа хирург. — Нежно докосна ръката му.

Въпреки че бе изморен, ласката оказа чудодееен ефект. В него пламна огънят на желанието. Никога не би предположил, че можеше да се възбуди сексуално след прекарана тежка нощ като тази, но организъмът му постави своите изисквания, страстта му се разпали като тлееща жарава...

— Точно сега имам нужда от теб! — прошепна.

— Да се върнем у дома — бавно се надигна тя.

— Невъзможно!

— Тогава да отскочим до вас.

— И това е невъзможно! Баща ми ще очаква да се върна, независимо от късния час.

Спогледаха се безпомощно и Кинг се усмихна мрачно.

— Няма къде да отидем, Клер. — Сви рамене и бавно се изправи. — Хайде, ще те закарам при Ели.

Когато стигнаха къщата на Пармитърови, Клер бе заспала от изтощение. Кинг изключи мотора и се взря в спящата жена. Разпиляната по раменете ѝ коса изглеждаше почти черна в мрака. В съня си младата жена изглеждаше невинна като дете!

С неимоверни усилия сподави желанието да я грабне в обятията си. Искаше му се да облекчи сексуалното напрежение, което внасяше хаос в душата му. Почувства се напрегнат като стоманена струна. Ала предпочиташе да не започва нещо, което не можеше да довърши.

Измъкна се тихо от колата, заобиколи и отвори вратата откъм Клер. Взе я на ръце. В просъница тя прошепна нещо, което той не

разбра. Понесе я по алеята, нагоре по стъпалата и неволно си спомни как преди време я бе носил в планината. Сега обаче бе по-лека.

Ели бе оставила запалена лампата в коридора. Останалата част на къщата тънеше в мрак и тишина. Кинг прекоси музикалната зала и влезе в съседната стая, където се помещаваше библиотеката.

През прозореца се процеждаше светлината на уличната лампа и по стените играеха сенки. Кинг настани младата жена на канапето и сребристият светлик блисна в косата ѝ и замилва страните ѝ. Мъжът също изпита непреодолимо желание да я погали.

Коленичи до нея. В душата му се бореха противоположни чувства. Внимателно свали обувките ѝ и ги сложи до канапето. Действаше безшумно, за да не я събуди.

Тя не носеше чорапи. Надиплената памучна пола разкриваше колената ѝ. Блузата ѝ бе с дълбоко изрязано деколте и с копчета отпред. Страстта на мъжа внезапно се разгоря и той загуби контрол над ръцете си. Въпреки това бе много нежен, докато я разкопчаваше. Освободи гърдите ѝ и докосна с устни нежната кожа.

Младата жена се размърда, докосна го нерешително и промърмори:

— Кинг?

Стените около него рухнаха, емоциите го заляха като мощна вълна.

— О, мила моя, скъпа моя! — изстена той и легна до нея.

Чувстваше се като изгладнял просяк, поканен на банкет, когато нежно започна да я люби. Може би заради невероятната умора, а вероятно и защото мина през ада, борейки се за живота на Крис Талмидж в операционната, сега виждаше нещата в съвсем друга светлина. Не чувстваше нужда да бърза, въпреки че силите, които движеха тялото му, заплашваха да излязат извън властта му. Познаваше добре себе си — щом проявеше страст, стремеше се неминуемо да покорява!

С любов и нежност съблече Клер... и припряно запрати дрехите си на пода. Младата жена лежеше по гръб в полусънно състояние. Кинг бавно се отпусна до нея и започна да гали и целува нежното ѝ тяло. Стоновете ѝ го възбуждаха неимоверно. Тя откликваше инстинктивно на ласките. Бе изоставила строгите норми на поведение и действаше импулсивно, отдадена на чувствата.

Кинг плъзна длани по пламналата ѝ кожа, откри места, където милувките оказаха невероятно еротично въздействие върху младата жена. Когато тялото ѝ конвулсивно се изви към неговото, мъжът бавно проникна в нея.

Страстта им бавно се уталожи. Кинг притисна младата жена в обятията си. Тя отпусна глава на гърдите у и сънено измърмори нещо. Той отново не разбра думите ѝ. Въпреки това се усмихна в здрача и двамата се понесоха в непознати светове.

Скоро дишането ѝ се успокои и Кинг се усмихна по-широко. Клер заспа в обятията му. Той затвори очи и позволи на съня също да му донесе покой.

Когато Клер се събуди, в очите ѝ блиска слабият светлик на утрото. В къщата бе призрачно тихо. Надигна бавно глава, леко замаяна. Не знаеше къде се намира.

Бе завита със стара, едро плетена връхна дреха. Отдолу бе гола. Седна с усилие. Огледа се и видя дрехите си, сгънати грижливо на един стол.

Нямаше представа колко е часът, как бе се озовала тук и какво бе правила... докато споменът ѝ не се избистри.

Кинг я бе любил чак до сутринта! Разкри ѝ съвсем различни измерения на физическата любов, облада я така всецяло, че се сляха в едно тяло, в една душа!

Или... Поне тя си въобразяваше, че точно това бе се случило. Бяха се любили в полусънно състояние.

Клер припряно навлече блузата и полата, взе бельото и обувките си и излезе от библиотеката. Безшумно прекоси музикалната зала и пристъпи в коридора. Поколеба се за миг и напрегна слух. Не чу никакъв шум. Сякаш за да отговори на неизречения ѝ въпрос и да удостовери, че звуците по света не се бяха свършили, часовникът във всекидневната внезапно удари. Клер започна да брои. Шест. Часът бе шест сутринта!

Преди години бе научила кои от летвите на стълбата скърцаха и старателно ги избягваше, когато се връщаше късно. Нищо не вбесяваше стария Пармитър така, както неподчинението на въведения от него вечерен час. Сега бе забравила кои стъпала бяха здрави и кои

— не. Започна бавно да се изкачва и почти веднага чу издайническо поскърцване.

Шумът обаче не събуди Ели и Клер стигна до стаята си без проблеми. Свали дрехите, облече памучна нощница и легна, но не можа да заспи.

Навестиха я призрачните сцени от площадката, където бе избухнал взривът. Мъчително отекваха думите на Розали Бренер. След това в кафенето на болницата Кинг изрази професионалната си загриженост за живота на Крис Талмидж. Призна, че пациентът е в критично състояние и може да не оживее. Тази мисъл я вледени. Изглежда, в часовете на утрото нишката на живота бе най-тънка и се късаше най-лесно. Дали Крис бе издържал през нощта?

Не можа да мигне. Бурята и проливният дъжд донесоха прохлада, но въздухът бе все още влажен. Небето бе покрито с облаци — слънцето нямаше да пробие тази сутрин.

Клер стана, слезе в кухнята и си направи кафе. Отново ѝ направи впечатление странната тишина. В мислите ѝ къщата винаги бе свързана с музика. Или дори с какофония, създавана от многобройните ученици, изтръгващи хармонични звуци от виолончела и виоли, флейти и кларинети. Музика!

Сети се, че Ели вече не свиреше, въпреки че бе взимала уроци по виолончело от баща си, по пиколо от леля Лоти и по пиано от леля Дилия. Освен това прекрасно дирижираше симфоничния оркестър. Защо ли бе изхвърлила музиката от живота си?

Започна да изброява редица причини. На първо място постави подсъзнателния бунт срещу дядото. Бе зъл тиран и налагаше волята си на всеки член от семейството. Вероятно затова на Ели ѝ бе омръзнала музиката. Може би...

Братовчедка ѝ сякаш чу тези, произнесени наум, въпроси и се появи на прага.

Двете се взряха едва в друга с нямо удивление. Клер забеляза, че Ели бе напълно облечена, при това с дрехите от снощи. Не бе слязла по стълбите. Идваше отвън!

Ели бе прекарала цялата нощ навън! Не бе за вярване!

Клер не успя да продума и лицето на братовчедка ѝ стана червено като домати.

— Предполагам, се чудиш... — започна Ели.

— Току-що ставам — прекъсна я Клер.

Погледна кухненския часовник. Беше почти седем часът.

— Мислех, че ще спиш до късно — промърмори Ели. Намекът ѝ бе очевиден — бе се надявала да се промъкне до стаята си незабелязано. На Клер ѝ стана едновременно смешно и тъжно. Ели, жена в разцвета на трийсетте, изглеждаше изплашена и виновна като девойче!

— Дядо почина преди години, знаеш добре! — Думите се изплъзнаха неволно от устата на Клер.

Ели трепна. За момент на лицето ѝ се изписа объркване. След това тя погледна Клер право в очите и вирна брадичка.

— Права си, дядо наистина почина много отдавна. Но влиянието му върху психиката ми продължава. Едва сега осъзнавам колко съм била зависима от него!

— Той беше добър човек. — Сякаш някой друг движеше езика на Клер против волята ѝ. — Искаше да успеем. Бе роден в епоха на мъже деспоти. Никой друг не би могъл да се вмести така добре в тази рамка. Не можем да го обвиняваме!

— Така е — кимна Ели. — Предполагам, ти също не го виниш. Понякога се налага насила да отворим очите някому, за да съзре своите грешки. Никой обаче не може да се сближи с дядо, за да направи това. — Усмихна се с усилие.

— Може би ако ти бе останала по-дълго, би влязла под кожата му!

— Едва ли! Съмнявам се дали изобщо би ми стигнал кураж да опитам. — Не бе съвсем вярно, но моментът не беше подходящ да изтъква несломимия си дух на фона на общата слабост на Ели. — Искаш ли кафе?

Ели се хвана за промяната на темата като удавник за сламка.

— Да. — Седна и пое чашата. — Предполагам, очакваше, че след като с Бил те оставихме в болницата, ще се върнем вкъщи?

— Всъщност да...

Братовчедка ѝ поклати глава.

— Отидохме у тях. Бил настоя, че имал нещо да ми съобщи.

Клер си припомни как и Кинг бе споменал, че трябва да поговорят.

— Понякога Стела се грижи за децата на свои приятелки — продължи Ели. — Тя много обича децата. Снощи също не беше вкъщи. Затова и Бил ме заведе у тях. Вчера Стела му каза, че иска да се пренесе в друго жилище.

Клер смътно си спомни Стела Еджърли. Бе по-възрастна и винаги се държеше резервирано. Даже някой бе подхвърлил, че мечтаела да стане монахиня... И сигурно би го направила, ако не бе родена в семейство на католици.

— Нейна съученичка се преместила в Аризона преди няколко години — продължи Ели. — Наскоро овдовяла и я помолила да отиде да живее при нея. Стела има артрит и трудно понася зимата. Ето защо предложението ѝ се сторило примамливо. Бил твърди, че все още не си е събрала багажа и не е купила самолетен билет единствено заради него.

— Наистина ли?

Ели кимна.

— В много отношения Бил ѝ е повече като син. Тя е доста по-възрастна от него. Майка им починала, когато Бил бил много млад, и Стела я заместила в грижите за него. Приятелят ми завършил колеж, след това юридическия факултет, после се оженил. Двамата с жена му живеели тук, на Пайн Стрийт. Когато съпругата му починала, продал имота, завърнал се в бащината къща и заживял със Стела. Това е разбираемо, наистина. — Замълча. — Когато се грижиш за някого, ти е трудно да се откъснеш от него. Стела се грижеше за баща си, както аз — за моя. Господин Еджърли почина преди седем или осем години. Когато Бил се завърна в бащината къща, съвсем естествено Стела пое домакинството. Тя има нужда да смени обстановката, за да заживее свой собствен живот.

Клер кимна и се зачуди какво ли цели братовчедка ѝ.

— И така — завърши Ели, — снощи Бил ме заведе у тях, за да... — поколеба се — поговорим за нас двамата...

Клер чакаше с надежда и любопитство.

— Не е само това. Вчера на обяд му се обади Мори Флечър. Томас се отказва от предявяване на иск, свързан с второто завещание! Снощи Бил премълча поради очевидни причини, но...

Клер онемя от изумление. Томас Хаскъл и завещанието бяха най-значителните проблеми в живота на братовчедка ѝ. Клер бе дошла в

Лейкпорт специално, за да ѝ помогне. А сега Ели ѝ съобщаваше, че Хаскъл няма повече претенции така спокойно, сякаш предсказваше, че слънцето ще изгрее, ако не утре, то със сигурност вдругиден.

— Каква е причината да промени решението си? — попита предпазливо.

— Бил казал на Мори, че ти си щяла да последваш съвета му да повдигнеш обвинение срещу Томас за опит за изнасилване.

— Моля?!

— Успокой се, Клер! Бил отлично съзнава, че ти никога не би се подложила на такова унижение. Предполагам, че и Мори се досеща, но Томас — едва ли! Хаскъл бил много уплашен. Споделил с адвокатата си, че ако се разчуела подобна история, за него нямало да има живот в Лейкпорт. Казал още, че ако ти бъдеш убедена да не повдигаш обвинение, той ще се съгласи с нашите условия относно имотите.

— Потресаващо! — отсече сухо Клер, чувствайки се донякъде отмъстена. — А имало ли е в действителност второ завещание?

Ели кимна.

— Да, Бил го видял, Лоти го е подписала, дори има подписи на няколко строители, които са работели навремето в същата местност. Бил подозира, че Томас им е платил по някой и друг долар, за да станат официални свидетели. Освен това Бил казва, че Лоти вероятно не е била с ума си, когато е подписала. Ако това се докаже пред съда, съмнително е дали завещанието би влязло в сила. Но по този начин... си спестяваме много разпавии!

— Да, зная колко се страхуваш да се явиш пред съда. Значи... двамата с Томас владеете съвместно тези имоти. А чия собственост са вещите?

— Днес Томас ще подпише документи, с които се отказва от всякакви претенции. Всичко в тази къща ще си поделим двете с теб.

Безсмислено е да изтъквам за кой ли път, че не желая нищо, реши Клер. Наля си още една чаша кафе и приближи до прозореца. Във въздуха се носеше аромат на цъфнали рози. Обходи с поглед градината и куклената къщичка. Спомни си ужасния ден на своето заминаване. Но този път спомените ѝ бяха свързани с нещо друго.

Независимо какво е мнението на Кинг по отношение на ровенето в миналото, трябва да му призная, че извърших неппростима грешка!

— Клер... — плахо се обади Ели. Клер се обърна и видя братовчедка си широко усмихната. — Зная, че поради особените събития снощи едва ли си обърнала внимание, но аз забелязах, че Бил вече не носи венчалния си пръстен.

— Не съм видяла.

— Това бе едно от нещата, които ме възпиха — откровено призна тя. — Откакто се срещаме с него заради тази бъркотия с Томас, започнах да го харесвам все повече.

Клер се усмихна.

— Явно добре си го крила!

— Често давах израз на чувствата си. Понякога пък бях прекалено прикрита. Този път май преиграх. Бил не беше сигурен дали може да разчита на мен. Аз от друга страна бях уверена, че той още обича съпругата си...

— Бях твърдо убедена, че грешиш — предпазливо рече Клер. — Обичта му към теб бе изписана на лицето му. Забелязах още първия път, когато ви видях заедно.

— И така... миналата нощ... — изчерви се Ели.

— Ели, не е нужно да ми казваш нещо, което не желаеш!

— Напротив, искам да споделя с теб! Миналата нощ... се любихме! И съм много радостна! — Усмихна се. — Бе крайно време, не мислиш ли?

Клер се чудеше да се смеели, или да плаче. Пристъпи към братовчедка си и я прегърна.

— О, Ели! Смятам, че наистина беше крайно време!

Следващите три дни Крис Талмидж се мятеше между живота и смъртта. Кинг прекарваше цялото си свободно време край леглото му. Проверяваше непрекъснато раните и следеше да не се влоши състоянието му. Като се имаше предвид, че двама души, стояли съвсем близо до Крис по време на експлозията, бяха загинали на място, той бе имал невероятен късмет. Бил затиснат под тежка метална греда. Беше със счупен крак и таз, перфориран далак, който Кинг отстрани по време на операцията. За щастие, изгарянията му не бяха сериозни, но загуби много кръв. Положението му се усложни от интоксикацията на белите му дробове с дим.

Когато не беше до Крис, Кинг бе изцяло зает с други пациенти. Болницата бе претърпена след разигралата се трагедия. Някои от ранените бяха изписани, за други лечението продължаваше, а трети оставаха в критично състояние. Като капак на всичко имаше доста спешни случаи от автомобилни катастрофи. Всички пострадали се нуждаеха от вниманието на Кинг.

Въпреки че се бе посветил напълно на медицината, той бе на прага на загубването на разсъдък си. До умопомрачаване искаше да се срещне с Клер, да поговори с нея. Трябваше да изяснят непременно някои въпроси, преди да се почувстват напълно свободни. Въобразяваше си, че е строшил оковите на миналото, но се бе оказал отново пленник. Смяташе, че независимо с какво ще ги изненада бъдещето, двамата бяха длъжни да се изправят срещу истината.

Успя да се обади на Клер няколко пъти, но все нещо се намиреше да попречи на разговора. Кинг се изнерви.

На четвъртия ден Крис излезе от кома и бе достатъчно укрепнал, за да приема посетители. Клер се оказа първата щастливка. Отдавна настояваше да го види и накрая Крис убеди Кинг, че тя ще подейства като балсам за изморените му очи.

Тя се промъкна предпазливо в стаята. Кинг ѝ бе разказал картинно как метална греда от горящата сграда се бе стоварила върху него. Изгарянията му, главно по ръцете и раменете, се оказали само повърхностни, въпреки че били болезнени. По-голямата част от часовете на операционната маса минали за отстраняване на далака му, а след това — за наместване на костите на крака му, който бил счупен на няколко места. Кинг най-много се безпокоеше да не е засегнат нерв, което да доведе до частична парализа.

Клер носеше бледожълта рокля, украсена с бели изкуствени бижута. Косата ѝ бе вдигната на кок. Изглеждаше студена, сексапилна и самоуверена, но изпитваше безпокойство.

Крис се усмихна веднага щом я видя, и тя се учуди, че той въобще е способен да изрази радост. Младата жена се наведе и го целуна по бузата.

- Здравей! — изчурулика. — Най-сетне ме допуснаха да вляза.
- Радвам се повече от теб! Парфюмът ти ухае прекрасно!
- Казва се „Пату Джой“.
- Избираш все най-скъпото — подразни я.

— Само мъж с опит знае точната му цена — върна му закачката.

Крис протегна ръка и тя я пое внимателно. Ръцете му бяха бинтовани, а кракът му бе повдигнат с тежест. Очите му бяха замъглени от болка, лицето му бе много бледо. Но беше жив и щеше да живее — само благодарение на доктор Фарадей.

Клер осъзна това и внезапно почувства, че Кинг живее в свят, много отдалечен от нейния. Едва сега проумя защо способните лекари, великите хирурзи, са боготворени от хората.

Крис трепна.

— Хей, изморих ли те? — попита Клер.

— Не, по дяволите! Посещението ти е най-хубавото, което ми се случва от известно време насам... Не смятай, че ти правя комплимент. Мога да споделя с теб и някои добри новини.

— Какви новини?

— Тази сутрин успях да раздвижа пръстите на крака си! Не много, наистина, но Кинг ме посъветва да не проявявам нетърпение.

Не е парализиран, помисли с благодарност Клер. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Това е... чудесно! — едва успя да изговори на пресекулки.

— Същото каза и любимият ти! — изтърси най-неочаквано той.

— Кинг е само мой приятел. — Гласът ѝ потрепери. — Предполагам, имаш предвид него.

— Да, за него говоря. Но мисля, че грешиш!

Моментът не бе подходящ да се впуска в спор с Крис, затова тя отстъпи.

— Сега мисля само за теб.

Крис се засмя.

— По-добре насочи мислите си към друго — посъветва я.

Бяха изминали едва десетина минути, когато влезе медицинската сестра и подкани Клер да си тръгне. Времето ѝ бе изтекло. Тя целуна отново Крис по бузата и промърмори, че ще го посети веднага щом ѝ позволят.

На излизане от болницата Клер се огледа с надеждата да зърне Кинг. Искаше да сподели с него новините на Крис. Почувства се обидена, задето не ги е научила първо от „любимия“ си — известно му бе колко много се безпокоеше тя за пострадалия.

Хоризонтът бе безоблачен. Денят се очертаваше чудесен за излет на плажа и за плуване. Кинг би могъл да ѝ даде първия урок по каране на уиндсърф, отдавна ѝ бе предложил. Но Крис ѝ бе споменал колко зает бе младият лекар през цялото денонощие и бе поклатил глава: „Не проумявам как издържа!“. Вероятно Кинг едва ли разполага дори с няколко часа за сън, какво остава за цял почивен ден, реши Клер.

Ели изскочи от къщата в мига, когато братовчедка ѝ спря пред портата. Клер изкачи стълбите до верандата и щом съзря лицето на Ели, веднага разбра, че нещо се е случило и братовчедка ѝ тревожно бе очаквала завръщането ѝ.

Мрачните ѝ предчувствия се потвърдиха, щом Ели заговори:

— Обади се секретарката на галерията ти в Ню Йорк. Жената бе толкова разстроена, че не можах да разбера напълно какво искаше да ми съобщи. Случило се нещо ужасно с господин Ъндеруд!

— С Брент ли? — задъха се Клер и се подпря на рамото на Ели, за да не падне.

— В момента бил в болница. Получил сърдечен пристъп. Предполагам, състоянието му е критично... — Развълнувана, Ели продължи да бъбри, докато въвеждаше Клер в къщата.

— Добре, добре! — прекъсна я Клер и се втурна към телефона.

Половин час по-късно вече бе опаковала багажа си и резервира място на първия самолет, излитащ от Лейкпорт. Час и половина по-късно летеше за Ню Йорк.

Кинг позвъни в къщата на семейство Пармитър два часа след заминаването ѝ. Ситуацията в болницата се бе стабилизирала до такава степен, че можеше да си позволи да почива през остатъка от следобеда. Летният ден беше прекрасен, времето бе идеално да заведе Клер на плажа и да ѝ даде урок по уиндсърф. Освен това жадуваше да се потопи в хладните води на езерото. Накрая, вероятно, двамата биха могли да обсъдят всички проблеми във взаимоотношенията си.

Когато Ели му каза, че братовчедка ѝ е на път за Ню Йорк, той не можа да повярва. Чу, че някой от картинната галерия се разболял внезапно, но не осъзна смисъла на думите.

Съзнаваше единствено, че Клер прекрасно си даваше сметка, че е назрял моментът да се върнат към миналото, а също да обсъдят настоящето и бъдещето си. Сега, когато трябваше да си кажат истината, Клер отново бе избягала неочаквано, както преди.

— Благодаря ти, Ели! — промърмори Кинг и тресна слушалката.
Имаше две възможности: да се върне в болницата и да се отдаде на работата си до безпаметност или да се напие до безсъзнание.

Изборът му падна върху професионалните задължения. Но в душата му коварно се прокрадна старата горчивина.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не бе нищо повече от предупреждение! — Гласът на Брент не трепна.

Мъжът лежеше на канапето в апартамента си на Бийкман Плейс, откъдето се откриваше изглед към река Ист. Беше се наметнал с тога от мек вълнен плат, наподобяващ атлаз, с индийски десен. Около врата бе увил широк жълт шал. На Клер ѝ заприлича на актьор в Шекспирова пиеса, който току-що е завършил участието си в най-успешното за цялата си кариера представление.

Не че сърдечният му пристъп имаше нещо общо с театрална игра. Но вероятно Брент бе прав — случилото се бе незначително — само предупреждение.

— Дори не ми налагат ограничения — продължи мъжът. — Може би трябва малко да намаля пиенето. Да ти кажа истината, даже се чудех дали не бях получил хранително отравяне. Присъствах на обяд, даден от известен критик в областта на изкуството. Сервираха ни буламач от скариди, гарнирани с толкова много шери и подправки, че не можах да усетя вкуса на основното ястие!

— Но, Брент — прекъсна го младата жена, — не ставай смешен! Съвсем разумно е да приемеш факта, че трябва да забавиш темпото.

— Не мога! — промърмори той.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид, че досега не съм се напрягал кой знае колко. Наследих богатство, което ме направи финансово независим. Никога не ми се е налагало да работя, за да изкарвам прехраната си. — Усмихна се едва забележимо. — Отдадох сърцето и душата си на картинните галерии „Бейли“ само защото силно желяех това. Обожавам изкуството, обичам да докосвам красиви неща... По дяволите, Клер! — завърши нетърпеливо. — Знаеш много добре какво искам да кажа!

— Да, наистина. Но никой не ти е предложил да се оттеглиш от работа на заслужен отдих...

— Отдох ли? — прекъсна я Брент и потръпна. — Тази дума трябва да бъде заличена от речника!

— Някои хора работят през целия си живот с единствената цел, като се пенсионираат, да изживеят по-леко старините си.

— Е, може би аз не съм от тия, дето са се потрудили достатъчно. Но както и да е...

— А защо не заминеш за Сиеста Кий да се откъснеш от всекидневните задължения за няколко седмици? — предложи Клер.

— Да ида във Флорида през юли?! — Бе искрено ужасен. — Господи, но там ще се опека!

— Къщата ми до плажа е с климатична инсталация.

— Дори да е така...

— Не желаяш да напускаш Манхатън! Това ли е причината?

— Не съвсем. — Посочи през рамото ѝ към фототапета, изобразяващ отворен прозорец с изглед към река, в която влекач теглеше срещу течението керван от шлепове. — Ето го моя град! Известни са ми всичките му предимства и недостатъци. Обичам разнородния му облик!

— Не по-малко от мен, но все пак...

— Можеш ли да живееш щастливо далеч от Ню Йорк?

— Може би. Зависи.

— Онзи мъж те е обсебил напълно, Клер! — неочаквано рече Брент.

— Прав си, разбира се!

Въздъхна. Нямаше смисъл да увърта, още повече, че Брент беше прав.

Отначало тя възнамеряваше да се обади на Кинг и да му обясни какво я накара да напусне Лейкпорт така спешно. Дните минаваха, а в отсъствието на Брент бизнесът в картинните галерии я погълна и обаждането по телефона ставаше все по-трудно.

Дузина пъти започваше да пише писмо на Кинг. Но когато дойдеше моментът да излее чувствата си на хартия, все не намираше подходящите думи.

Стигна до извода, че бе възможен единствено разговор насаме. Двамата с Кинг се нуждаеха от време и пространство, за да поговорят.

Един след друг се нижеха напрегнати дни. Брент се възстановяваше. Клер прекарваше с часове в галериите, но

непрестанно се сещаше за Кинг. Убеждаваше се все повече, че в живота му няма място за нея, щом мъжът не ѝ се бе обадил досега.

Нощем, когато останеше сама в апартамента си, ръката ѝ неволно се протягаше към телефонната слушалка по няколко пъти, но младата жена не избираше номера му. Спираше я мисълта, че можеше да вдигне баща му, а не самият той. Клер редовно се обаждаше на Ели. Тя винаги имаше какво ново да разкаже, но не изричаше и дума за Кинг. Братовчедка ѝ бе затънала до гуша в работа и затова разговорът им се въртеше все около Бил. Дори веднъж спомена екзалтирано, че двамата с адвокатата мислели да се оженят.

— Предлагам да направим сватбата през втората седмица на септември — веднага след Деня на труда — сподели Ели една вечер. — Сватбеното тържество ще бъде с малко гости и ще се състои в параклиса на Епископалната църква. След това ще се върнем в къщата на Бил за скромно тържество, Стела ще се погрижи за това. Няколко дни по-късно тя ще замине за Аризона. С Бил ще отидем до Монреал за кратък меден месец, защото трябва да се върна и да подготвя търга.

Последният проблем обсъдиха подробно и решиха, че трябва да се организира голяма разпродажба на всички вещи чрез посредник.

— Ще запазим само това, с което не желаем да се разделим — добави Ели.

Странно, но Клер се сети само за червенокосата си кукла Джуъл. Не можа да определи точно защо, но причините бяха твърде лични. Опасяваше се, че Ели ще ѝ се присмее, но това не се случи. Така или иначе, въпросната играчка не бе наследствена вещ.

— Бих желала да запазя някои предмети само от сантиментални съображения — продължи Ели. — Например пианото на леля Дилия. В скоро време бих искала да се върна към музиката. Веднъж в живота си ще посвирия само защото аз искам това! — Замълча. — Накрая ще си разделим приходите.

— Възразявам категорично! — настоя Клер. — Парите от търга ще бъдат твоя сватбен подарък.

Братовчедка ѝ започна да протестира, но Клер успя да я убеди.

— Поне веднъж ще уредя семейните проблеми както аз искам!

Уточниха датата на сватбата — първата събота след Деня на труда. Една вечер Ели се обади пак по телефона и помоли Клер да ѝ стане шаферка.

— Не мога да се омъжа, ако ти не си до мен — заяви чистосърдечно.

Брент се завърна на работа, след като бе получил разрешение от лекарите. За пръв път, откакто пристигна в Манхатън, Клер се почувства свободна да напусне Ню Йорк за няколко дни. Въпреки това ѝ бе някак неловко да се върне в Лейкпорт. По-различно щеше да бъде, ако Кинг се бе свързал с нея. Тя също бе имала възможност да му се обади, но и двамата прекрасно знаеха колко трудно можеше да бъде намерен заради задълженията в болницата, а той очевидно бе доста зает, откакто бе избухнала експлозията в завода на Крис.

Ели помоли братовчедка си да ѝ избере сватбена рокля от Ню Йорк и Клер се съгласи с готовност, дори настоя дрехата да бъде нейният подарък за сватбата. Ели не искаше да носи бяло, затова братовчедка ѝ избра рокля с непретенциозна кройка в прекрасен млечнокафяв цвят. Неин познат дизайнер оформи накита за глава, като съчета цветя от кадифе, дантела и воал. Клер предостави избора на обувки на Ели и братовчедка ѝ със смях се съгласи, че може и сама да се справи. Купи си леки сатенени сандали с нисък ток. Цветът им подходеше на роклята, тъй като Клер ѝ изпрати парче от плата.

Август отмина неусетно. Клер замина за Лейкпорт в деня преди сватбеното тържество. На летището я посрещнаха Бил и щастливата Ели.

Същата вечер бъдещите младоженци и Клер присъстваха на вечеря, дадена от приятели на младоженеца. Кинг и адвокатът очевидно не се движеха в едни и същи среди, но въпреки това Клер се надяваше и очакваше лекарят да бъде поканен на тържеството. Когато се увери, че той не е сред гостите, младата жена се почувства самотна и нещастна.

За себе си Клер бе избрала рокля с бледо аметистов цвят и подходящи аксесоари. Когато двете братовчедки се облякоха в деня на церемонията, Клер неволно си спомни онзи паметен ден, в който, ако не бе отишла в куклената къща, щеше да застане в същата стая и да облече красивата булчинска рокля, ушита навремето за нейната прабаба.

Сватбената церемония не блестеше с пищност, но бе прекрасна. Стела надмина себе си на приема, който последва. Булката и

младоженецът сияеха от щастие. Клер също се радваше за тях, но в сърцето ѝ се затаи непоносима болка.

Вече знаеше защо Кинг не присъства. Попита за него снощи, когато двете с Ели се приготвяха за сън и братовчедка ѝ я погледна учудено.

— Не знаеш ли? Кинг е заминал някъде из Европа.

Клер застина, неспособна да проумее думите. Братовчедка ѝ се намръщи.

— Мисля, че е в Стокхолм или може би в Осло, на международен симпозиум на хирурзите. Отишъл с покана. За пръв път от години си позволил почивка, както се изрази баща му. Удала му се прекрасна възможност да съчетае работата с удоволствието. — След това добави замислено. — Не допусках, че е заминал, без да ти се обади.

— Вероятно не е намерил време — припряно рече Клер. — Напоследък... не поддържахме връзка!

Това бе лъжата на годината! Отлично знаеше, че отговорът ѝ не задоволи братовчедка ѝ, която, ако не беше така заета със своите твърде радостни ангажименти, щеше да я обсипе с въпроси.

Сутринта преди сватбата не успяха да поговорят за Кинг, а също и по време на приема. След това Ели и Бил потеглиха към къщата на младоженеца с кола, окичена с бели панделки, под грохота на празни консервени кутии, вързани отзад. Когато се скриха зад ъгъла, Клер сведе поглед. Почувства се самотна и отчаяна, макар да се радваше за братовчедка си.

Не след дълго Клер си тръгна от приема, но не пое към къщи, а подкара към болницата. Беше научила от общи познати, че Крис Талмидж още не се е възстановил.

Откри го в солариума на втория етаж. Той седеше в инвалидна количка, краката му бяха изпънати неподвижно. Изглеждаше доста по-добре в сравнение с последния път, когато го видя, но независимо от това, лицето му бе изпито, а в очите му се четеше сдържана болка.

Крис толкова се зарадва на посещението на Клер, че тя остана доволна от хрумването си да се отбие при него. Обсъдиха здравето му и Крис сподели, че макар възстановяването му да върви бързо, го очаква дълъг престой в болнични заведения. Чувстваше се потиснат заради провала на бизнеса му — трябваше да изплаща застраховки и бъдещето се очертаваше твърде неясно. Клер опита да насочи

разговора само около състоянието му, но той прехвърлят темата върху Кинг.

— Какво, по дяволите, му стори? — попита той без заобикалки.

Тя не може да отговори и по лицето ѝ се изписа объркване.

— Съвсем честно, нищо!

— Кинг много се промени — настоя Крис. — Тъкмо беше излязъл от черупката си и с очите си видях как отново се прибра там, дори се затвори още повече. Всеки път, когато го питах за теб, сменяше темата. Ели изглежда чудесно, веднъж дойдоха с Бил да ме видят. Много ми се искаше да присъствам на сватбата им. Попитах я за теб. Тя ми обясни, че твоят управител получил сърдечен пристъп и ти си заминала незабавно за Ню Йорк... — Замълча, след това се намръщи. — Вероятно е уведомила Кинг, как мислиш?

— Не зная.

Бе необичайно, но последния път, когато се видяха с Кинг, съзнанието ѝ блуждаеше между съня и реалността и тя усети в просъница, че той я заведе на пътешествие до рая. След тази среща, приключила в ранната утрин, разговаряха няколко пъти по телефона, но всеки път бяха прекъсвани от настойчивото позвъняване на пейджъра на Кинг. Налагаше му се да приключва разговорите, но обещаваеше, че ще ѝ звънне отново при първа възможност.

Отначало чакаше обаждането, без да напуска стаята. След това се досети, че постъпва глупаво — спешните случаи в хирургията не можеха да приключат бързо. Накрая дойде да посети Крис с надеждата, че той може би се вижда с Кинг, но се бе излъгала. Върна се у дома и Ели я посрещна с лошата новина за Брент.

Клер нямаше намерение да занимава Крис със своите проблеми. Но неволно започна да му разказва за трудностите, които бе преодоляла, за събитията, последвали експлозията, не пропусна и срещата с Розали Бренер в чакалнята.

Когато свърши разказа си, отчаяно искаше да избяга от себе си. Крис обаче само поклати глава и се усмихна!

— Двамата с Кинг сте най-близките ми приятели! — довери ѝ. — Но, Господи, колко сте несъобразителни! Клер, не разбираш ли? Кинг сигурно си е помислил, че ти отново си го изоставила, както преди четиринайсет години!

Това бе немислимо!

— Как е възможно да му хрумне такъв абсурд?

— Влюбените невинаги разсъждават трезво — усмихна се мрачно Крис. — Вършат глупости и непростими грешки.

— Ако доверието на Кинг в мен е толкова крехко, то двамата с него нямаме шансове за бъдещето — поклати глава тя.

— Хайде, хайде! Сама не си вярваш!

— Напротив! Любовта е възвишено чувство, страстите са нещо разбираемо, но освен това трябва да се проявят доверие и разбирателство. Кинг е лекар. Най-добре би трябвало да разбира как забравяш всичко друго, когато твой близък получи сърдечен удар. Загрижен си единствено за здравето му, не се сещаш за нищо друго...

Крис умоляващо вдигна ръка.

— Грещиш! — извика нетърпеливо. — Не съди Кинг толкова строго! Поне му дай още един шанс!

— Има ли смисъл? — тъжно го изгледа Клер.

Подобно на Брент Ъндеруд, Клер също бе на мнение, че е най-добре Флорида да се посещава през зимата или през ранна пролет. В средата на октомври обаче ѝ се наложи да замине за Сарасота, за да уреди някои проблеми, свързани с галерията в Сиеста Кий.

Нае кола от летището и подкара към вилата си на брега на океана. Къщата бе с изглед към великолепна плажна ивица, характерна за Мексиканския залив. Край пътя растяха гъсто преплетени палми и тропически храсти. В този оазис Клер често търсеше убежище. Отключи вратата и пусна климатичната инсталация. Почувства, че се нуждаеше от почивка повече от всякога.

Бе напуснала Лейкпорт на следващия ден след разговора си с Крис. След това поддържаше връзка по телефона с Ели, която я умоляваше да се върне поне за търга.

— Не искам да бъде продадено нещо, което ти би пожелала да запазиш — настоя братовчедка ѝ.

Клер понечи да възрази за кой ли път, че не желае нищо за себе си, но прехапа устни и направи компромис.

— Познаваш вкуса ми. Избери няколко неща, които искаш да запазя, и продай останалото.

— Кинг се отби и купи останалите оловни съдове — вметна внезапно Ели.

Сърцето на Клер подскочи. Смяташе, че Кинг няма причина да посети отново къщата на рода Пармитър и че не би отишъл там под никакъв предлог.

— Получихме изгодна оферта за къщата — продължи Ели. — Тази сутрин се обади посредникът, а Бил ще се свърже с Томас. Не мисля, че ще създаде пречки. Предполагам, че не по-малко от мен иска да уредим спора. Клер, толкова искам най-сетне да заживея спокойно с Бил! Има толкова много неща, които възнамеряваме да направим. Най-напред ще направим ремонт у тях. През последните години е било занемарено, а той каза да избира всичко по свой вкус.

Ели бърбеше весело, а Клер я слушаше търпеливо. Но когато разговорът свърши, в главата ѝ остана единствено фактът, че Кинг Фарадей се беше върнал от пътуването си из Скандинавия, а още не се бе обадил.

През първия следобед, прекаран в Сиеста Кий, Клер реши да поплува в залива. Водата бе топла и удивително освежаваща. Младата жена се почувства значително отпочинала. Върна се във вилата, навлече лека лятна рокля и подкара към галерията „Бейли“ в малкото селце Сиеста.

Там бе поверила бизнеса си на Елинон Уитингтън, очарователна дама на средна възраст, която в продължение на години бе работила като критичка в областта на изкуството за местен вестник и бе публикувала няколко книги в тази област. Клер ценеше изключителните ѝ способности. Подобно на Брент, и Елинон работеше не за пари, а защото обичаше заниманията си.

Двете се срещнаха на вечеря в ресторант с испанска кухня, където намериха уединение и прекрасна храна. Елинон се тревожеше най-вече за някои бъдещи покупки. Бе успяла да се сдобие с няколко картини, които оценяваше високо, но искаше да се увери дали Клер ще се съгласи да увеличи бюджета в достатъчна степен, за да ги купи.

Някои от платната, които я бяха заинтересували, идваха от частни колекции, но повечето бяха творби на обещаващи местни художници. И най-вече на един младеж, на когото Елинон възлагаше големи надежди.

— Ще заеме своето място в изкуството също както Пол Хейс от Провинстаун неотдавна — позволи си да изкаже мнение Елинор, докато пиеше ликьор след вечерята. — Преди три лета купих от изложба оригинал на Хейс. Днес мога да го продам десет пъти по-скъпо! Това се случва, когато художникът е наистина талантлив. — Усмихна се, сякаш се извиняваше. — Защо ли ти говоря за неща, които знаеш не по-зле от мен?

— Харесва ми ентузиазма ти — бързо каза Клер.

Не добави, че можеха да разискват всичко това по телефона, с което да си спести неудобното поради сезона пътуване до Флорида. Доверяваше се безрезервно на преценката на Елинор и щеше да одобри увеличените разходи дори само при препоръка от нейна страна.

— Ако вярваш на този млад човек, направи, както си намислила! — Тя допи капучиното си. — А сега ще те помоля да ме извиниш, но тази вечер мисля да се върна по-рано вкъщи и да поспя. Изморена съм, може би от климата или пък от часовата разлика... Въпреки че не съм чувала някой да понася трудно часовата разлика между Ню Йорк и Флорида... — усмихна се Клер.

Чувстваше се изтощена и с облекчение подкара от селцето Сиеста към вилата си с изглед към плажа и океана. Пътят ѝ отне само няколко минути. Зави по алеята и фаровете на колата ѝ осветиха жълтите цветове на хибискусите. След миг светлината падна върху нещо странно с метален блясък. Някой бе паркирал колата си до портата.

Клер не се плашеше лесно. Твърде малко хора знаеха за нейния оазис, затова младата жена реши, че някой се е възползвал от отсъствието ѝ, за да влезе в къщата.

Отхвърли предположението, тъй като си спомни, че когато пристигна следобед, нямаше и следа от обитатели. Преди време бе наминала Елинор и бе заредила хладилника с мляко и портокалов сок. Бе оставила хранителни продукти по лавиците в кухнята. Не бе включила климатичната инсталация, защото не бе уведомена кога точно ще пристигне Клер. Леглата обаче бяха оправени съвсем неотдавна от момичето, което Елинор бе наела да почисти.

Може би същото момиче бе забравило нещо и бе се върнало? В десет през нощта? Клер бавно тръгна към портала и съжали, че не носи фенерче.

Мина покрай чуждата кола и надзърна вътре. Бе празна. В този момент луната се показа иззад облак и разпръсна сребрилата си светлина над притихналия бряг. Никой не се виждаше около къщата. Никой не дебнеше в храстите.

Озадачена, младата жена влезе във вилата и неизвестно защо не запали лампата. Приблужи големия прозорец с изглед към океана, и забеляза осветен от луната силует на мъж, бродещ бавно покрай брега.

Клер инстинктивно се досети кой е той и сърцето ѝ бясно заби!

Тя изскочи навън и като се ориентираше по блещукацията на лунната светлина залив, се втурна по тясната пътечка към плажа.

Кинг се обърна към нея и дори от това разстояние Клер усети напрежението, сковало тялото му. Мъжът стоеше неподвижно, подобно на статуя. Но какво значение имаше, нали бе дошъл, това беше най-важното. Тя обви ръце около шията му и след няколко мига, през които ѝ се стори, че ще експлодира, той бавно я пое в прегръдките си.

Устните им се сляха в страдна целувка. Сребрилата светлина на луната хвърляше бледо сияние върху лицето на Кинг. А очите му бяха тъмни като плискащите се надалеч вълни на залива и... също толкова далечни, поне докато Клер не надникна в дълбините им.

— Открил си къде съм и си ме последвал! — говореше бавно и не можеше да повярва на действителността.

— Да! — сподавено отвърна Кинг. — Точно това направих! Беше крайно време... Не смяташ ли?

Клер не можа да отговори, защото сълзите я задавиха. Ридания разтърсиха тялото ѝ. Мъжът я привлече към себе си.

— Скъпа моя Клер! — прошепна нежно. — Няма да допусна повече грешки или глупави недоразумения помежду ни! — Замълча и с любов изтри сълзите от мокрите ѝ бузи. Залюля я нежно със силните си ръце и тихо добави: — И двамата вече сме зрели хора и трябва да престанем да се измъчваме един друг.

Клер сподави риданията си, нежно докосна лицето на мъжа и промълви:

— Още не мога да повярвам, че си тук!

— Ще остана, докато изясним всичко, което ни разделяше!

— А след това?

— След това ще посрещнем съдбата си! — отговори Кинг.

Обгърна раменете ѝ и двамата поеха по плажа. След малко мъжът поспря и рече:

— Искам да сваля обувките си и да почувствам пясъка.

— И аз — изрече на един дъх Клер.

Кинг захвърли обувките им далеч от водата.

— Умееш да се освободиш от излишното облекло на плажа! — засмя се Клер.

— Отдавна трябваше да се освободя от някои безполезни неща — с тъга рече Кинг. — Крис бе прав...

— За какво?

— Доколкото знам, споменал ти е за заблуждението ми, че си ме изоставила отново... Аз наистина бях убеден в това. Отново бяхме станали жертви на недоразумение. Бях зает, тревожех се за Крис, имах и доста други пациенти. Затворих се в себе си, отдадох се на работата си...

— Хирурзите трябва да бъдат отдадени на задълженията си — отговори нежно Клер. — Ти се бориш със смъртта и даряваш нов живот. Нямах избор!

— Съгласен съм, но само донякъде. Проблемът ми се усложнява от факта, че съм свикнал да поставям професията и самия себе си на първо място. Наистина вярвах, че така ще оцелея. Защото преди много години мечтаех да отдам живота си на една жена...

— ... която те изостави! — додаде тихо Клер.

— Да. Но сега зная защо тя си отиде. Крис ми разказа за Розали... И как си узнала най-сетне, че тя не е носела мое дете. И че въобще не е била бременна по това време. — Замълча и хвърли поглед към любимата си, лицето му тънеше в сянка. — Изпитах невероятна болка... когато чух от Крис, че си ме напуснала в деня на сватбата ни само защото си мислела, че съм спал с друго момиче, което било забременяло от мен. Дори след толкова години болката бе тъй непоносима... — Замълча наскре изречението и въздъхна тежко. — Накрая се убедих, че постъпвам като глупак. Ако си спомняш, бях ти казал, че е наложително да затворим вратата към миналото и да я заключим веднъж завинаги. След това постепенно стигнах до извода, че не трябва да нравим това, поне докато не науча отговора на въпроса, който ме преследваше и измъчваше през всичките тези години: „Защо го направи?“. — Думите му отекнаха и той поклати глава. —

Привикнах да живея без този жизненоважен за мен отговор. Но когато ти се върна в живота ми, бавно разбрах, че неведението от моя страна щеше да бъде вечна пречка за взаимоотношенията ни. И тогава... най-неочаквано... Всъщност Крис ми даде нужния отговор. И в този момент съжалих, че научих истината. — Направи дълга пауза. — Проявих се като истински идиот. Ти бе само на двайсет и бе много неопитна. Въпреки че и аз имах вина — не бях откровен към теб и проявих наивност, докато ти искаше да изясниш нещата докрай. Случилото се между нас преди четиринайсет години бе като детска игра. Сега сме зрели хора и разсъждаваме по-трезво. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да — прошепна Клер.

— Щях да измисля дузина истории, за да не ти кажа защо всъщност дойдох тук — продължи Кинг. — Например, че татко се интересува да закупи парцел в Лонгбоут Кий, което не е далеч от истината. Няколко от неговите стари колеги вече купиха жилища тук и перспективата да прекарва зимите във Флорида започна да изглежда примамлива за баща ми. Можех да използвам това обстоятелство като оправдание за пристигането си, но накрая признах пред себе си, че имам по-важна причина. Трябваше да те видя. Чувствах необходимост заедно да изгорим мостовете назад към миналото и да започнем да градим нашето съвместно бъдеще. — Поклати глава. — Лошо се изразявам. Разбираш ли ме?

— Никога не съм чула някой да говори по-смислено — отговори Клер.

Продължиха да вървят безмълвно в тъмнината. След това Кинг спря и обърна младата жена към себе си.

— Пропуснах да те изненадам приятно. Аз съм купувачът на къщата на семейство Пармитър!

— Значи ти си направил офертата на Ели! Защо ли тя не ми съобщи...

— Не знаеше — продължи търпеливо Кинг. — Помолих посредника да запази името ми в тайна, докато не уредим подробностите. Къщата е наистина красива! Бихме могли да я превърнем в прекрасен дом! Зная, че баща ми ще предпочете да продаде нашата къща, ако си купи имение тук.

„Да я превърнем в дом?“ Нас двамата ли имаше предвид, запита се младата жена.

— Клер, зная, че трябва да уточним много подробности. Ти имаш кариера и Бог ми е свидетел, аз също съм отдаден на професията си. Не мога да се откажа от нея, не бих те принудил и ти да се откажеш от своята. Налага се да намерим компромисно решение. Повярвай ми, когато казвам, че съм готов да направя отстъпки, това означава, че... те обичам! Много те обичам, Клер! Много повече от преди!

Клер бе зашеметена, радостна, в екстаз от думите на любимия си. Копнееше до болка да чуе любовното признание на Кинг.

Той сведе очи.

— Остави ме само аз да говоря, скъпа моя! Няма ли да кажеш нещо? — сподавено прошепна той.

Клер се притисна към гърдите му и го прегърна силно.

— Ако започна да говоря — отвърна тихо, — няма да ми стигне нощта! — Спря и се поколеба — бе толкова нереално да разговаря с мъжа на своите мечти, колкото необикновено бе да го притиска в обятията си. — Загубих ума си от момента, когато те видях отново! — призна. — Ти ме намери и аз за нищо на света не бих позволила да те загубя отново! — Целуна го страстно и усети незабавния му отклик. — Ще победим всички трудности, любов моя, защото така трябва! Мога... да направя компромис. Най-важно е към какво се стремим. Преди всичко — един към друг!

Целунаха се отново. Чувствата ги заляха подобно на водопад от топяща се снежна пряспа през ранна пролет. За известно време двамата забравиха за света около себе си. След малко Клер каза:

— Стресна ме с новината, че си купил нашето фамилно имение. Да направим къщата по-красива отпреди е истинско предизвикателство, при това — прекрасно! Като изключим алпинизма, винаги съм обичала сериозните предизвикателства!

— Наистина ли? Тогава догони ме!

Клер хукна до него, разплисквайки водата в плитчините. Кинг бързо я настигна и двамата паднаха на плажа. Вълните ги заляха. Двамата усещаха соления вкус на водата, докато се целуваха. Мъжът бавно започна да я съблича и този път Клер му помогна. Тя му подаде мокрите си дрехи и го подразни:

— Ще последва ли още едно знаменито хвърляне, доктор Фарадей?

Той поклати глава.

— Нека приливът ги отнесе! Сега умът ми е изцяло зает с теб!

Двамата навлязоха в топлите вълни на залива и телата им се сляха, поели на ново чувствено пътешествие към безкрайното. Когато екстазът ги разтърси едновременно, Клер задъхано изстена:

— О, любов моя! Ти си моето обещание за вечността!

— Какво каза? — попита Кинг и запечата устата ѝ с целувка, преди тя да успее да повтори.

Но времето беше пред тях и Клер знаеше, че ще ѝ се удаде нова възможност да му припомни, че преди много години се бяха вrekli един на друг. Бе обещание за цял живот — вечно като тяхната любов!

В НАВЕЧЕРИЕТО НА КОЛЕДА...

Параклисът на градската болница беше препълнен с червени коледни звезди. Със същите красиви цветя бе украсена и намиращата се наблизо зала за конференции, в която обикновено се провеждаха събранията на Управителния съвет на болницата.

Кристофър Талмидж измина внимателно разстоянието между олтара, където току-що бе встъпил в ролята на кум, и залата за конференции, където щеше да се състои сватбеният прием. Зърна свободен стол. С удоволствие се отпусна на него и постави патериците си настрана. Клер го видя и прошепна разтревожена на своя съпруг:

— Кинг, загрижена съм за Крис. Изглежда ми уморен.

— Убеден съм, че е изтощен. — Прецени състоянието на кума си и добави: — Това е добре. Трябва да се движи повече, а слава богу, вече е на крака. Налага се известно време да посещава ортопедичен рехабилитационен център, за да свикне да се справя с болния си крак, и може би ще трябва да отиде за дълго на почивка някъде на юг, където е по-горещо. След това... — Замълча за миг. — Като споменах за почивка и топъл климат, се сетих, че трябва да побързаме за самолета, ако искаме да стигнем в Мартиника за Коледа! Какво ще кажеш да разрежем сватбената торта и след това да се измъкнем?

Клер се усмихна. Гореше от нетърпение да се махнат оттук и да започнат медения си месец, който щеше да им гарантира десет прекрасни дни без телефони и болнични пейджъри. За това време щяха да се опознаят отново. Не че беше необходимо, но самата мисъл предизвикваше сладостна тръпка!

— Изглеждаш ми... нетърпелив, скъпи! — подразни го.

— Изгарям от страст! — изръмжа в ухото ѝ. — И ако не изпълниш скоро задълженията си, ще те отнеса в една от онези стаички, които персоналът използва за почивка и... ще те изнася!

— Ще извършиш хирургическа намеса с изследователска цел, така ли? — запита дяволито тя.

— И още как! — заплаши Кинг и прихна.

За Клер смехът му бе като празничен звън... много по-приятен от сватбените камбани, които ехтяха в главата ѝ, още откакто тя, Ели и Бил Еджърли напуснаха дома на адвоката, за да посрещнат Кинг тук, в болницата. Не бе обичайно сватбите да се състоят в болнично заведение. Но много по-важно бе да се оженят на място, където и Крис Талмидж можеше да участва в церемонията, отколкото да отидат в църква, както изискваше традицията.

Крис бе единият от двамата мъже, които забелязаха забавянето на сватбата между Клер и Кинг.

— Чаках този миг четиринайсет години и половина! — бе възкликнал пред Клер.

Другият, който обърна внимание на съдбоносното отлагане, бе доктор Джордж Фарадей, бащата на Кинг. Бе прозрял, че новите взаимоотношения между двамата млади ще завършат щастливо.

Малко преди да започне церемонията, доктор Фарадей извика Клер настрана. С блестящи от радост очи ѝ каза:

— Днес е най-щастливият ден от живота ми! — Очите му се навлажниха. — Дълго време чаках да станеш моя снаха, но си заслужаваше. Кинг никога не би избрал друга!

В този момент сърцето на Клер преливаше от щастие. Тя прегърна бащата на годеника си и го целуна. В същия миг прозвуча Сватбения марш на портативен касетофон, който някой бе заел за случая.

В този миг Кинг я побутна да тръгне напред и тя прошепна:

— Разбирам какво имаш предвид, докторе!

Тя приближи масата, където бе положена многоетажната сватбена торта, украсена с миниатюрни коледни звезди, и даде знак.

Сватбата се състоя в навечерието на Коледа — през дните на всеобщо веселие. Клер се стесняваше от обичайната церемония, при която всичко бе в бяло, и затова поръча многообразие от цветове на украсата върху тортата.

Роклята ѝ бе от атлас с цвят на слонова кост, обувките ѝ — също, но бяха обшити с червен кант, който заедно с розите от корсажа ѝ подхождаше на прекрасните коледни звезди. Младоженката бе невероятно красива и дори нямаше представа колко е прелестна, когато вдигна дългия сребърен нож, украсен с червени и бели панделки.

Разрежа тортата и първото парче подаде на Кинг. Вторият резен постави в картонена чинийка и занесе лично на Крис. Застана до него и заповеднически рече:

— Отвори си устата!

Крис се усмихна несигурно, но се подчини. Клер напъха в устата му ронещото се парче, прегърна мъжа и го целуна по бузата, след това прошепна на ухото му:

— На следващата сватба Кинг ще бъде твоят кум!

Крис не отговори и Клер съжали за необмислените си думи. Кинг бе надминал себе си, за да спаси приятеля си, но оставаха някои проблеми с левия крак — може би за цял живот — и Клер знаеше, че Крис е обезсърчен.

— Не мога да се примиря с мисълта, че Крис ще остане инвалид! — бе признал веднъж Кинг в пристъп на мрачно настроение, захвърляйки навика си да бъде дискретен в случаите, когато даваше информация за клиничното състояние на болните.

— Напротив, ще се възстанови! — възрази Клер и бе убедена в думите си.

Така или иначе, не прояви тактичност. Прегърна Крис още веднъж. Той се усмихна. На устните му бе останала глазура от тортата. Прошепна толкова тихо, че само младоженката го чу:

— Не зная как да ви благодаря! Кой би помислил, че ще се жените в градската болница само заради мен?!

— Проведохме сватбата тук и по причини, засягащи самите нас! — отговори Клер. — Бих казала, че е символично. Нали виждаш какво огромно значение има болницата за Кинг? Така или иначе, ти трябваше да присъстваш на най-тържественния ден от нашия съвместен живот! — Сълзи замъглиха очите ѝ и тя се извърна, за да ги скрие от Крис.

Почти веднага зърна Ели, която ѝ махаше неистово с ръка. Озадачи се и прехвърли задължението за рязането на тортата на Елинон Уитингтън, която беше пристигнала от картинната галерия в Сиеста Кий специално за случая.

Настигна бързо братовчедка си, която вече излизаше през страничната врата.

— Лошо ми е, Клер! — прошепна през рамо Ели. — Моля те, придружи ме до дамската тоалетна!

Ели изглеждаше бледа. Не бе отслабнала, откакто се омъжи за Бил Еджърли, но се бе променила в друго отношение — обръщаше по-голямо внимание на дрехите, грима и външния си вид.

— Какво има? — разтревожено попита Клер.

Ели застина, пое дълбоко дъх и се засмя несигурно.

— Мисля, че съм по-добре... поне засега!

— Но какво ти е?

Руменината бавно се върна на бузите на Ели и очите ѝ заблестяха.

— Бременна съм! — провъзгласи тържествено.

— Моля?!

— Наистина! — засмя се Ели. — Разбираш ли... Ще имам дете! Нали е страхотно? С Бил не желяехме да изчакаме. Вече не съм толкова млада.

— Очевидно си млада!

Мина ѝ през ум, че тя също би искала да има деца. Но не скоро. Поне не преди двамата с Кинг да прекарат щастливо някой и друг месец и да улегне животът им като брачна двойка.

Съзнаваше, че най-вече тя трябва да промени начина си на живот, но — както бе обещала на Кинг на плажа на Сиеста Кий — щеше да направи компромис. На практика това означаваше да прехвърли повечето от отговорностите за картинните галерии на Брент и Елинор и вече направи първите стъпки, като привлече двамата за равноправни партньори в нейния бизнес.

Клер щеше да запази ръководната си длъжност. Щеше да живее в Ню Йорк, с изключение на летните месеци, когато продажбите замираха, и да се отбива в Сиеста Кий щом се случеше зимен сезон с богата клиентела. Кинг обеща да взема отпуски, за да пътуват до Флорида. Тя прегърна братовчедка си.

— Но това е чудесно! — сподавено прошепна Клер. След толкова години, отдадени на другите, Ели Пармитър-Еджърли бе помислила най-сетне и за себе си!

Двете се върнаха в помещението, където приемът бе в разгара си, и пътем Ели ѝ довери:

— Често се чувствам неразположена!

— Доколкото ми е известно, нормално е за повечето жени.

— Предполагам.

Веднага щом влязоха, Брент пресрещна Клер.

— Може ли да те отвлека за момент? — помоли. — Трябва да ти съобщя нещо, преди Кинг да те качи на белия си кон и да литнете в облаците!

Клер не можа да сдържи усмивката си. Ако съдружникът ми реши да се поразходи по главната улица на Лейкпорт, ще събере тълпа любопитни зяпачи, помисли весело.

Брент я изведе в коридора и рече:

— Съпругът ти е прекрасен! След като тримата вечеряхме заедно снощи, той успя да промени мнението ми за него. Като видях как те гледаше на брачната церемония, за малко да се разплача, което не ми се е случвало от години. Съпругът ти е луд по теб!

— Надявам се!

— Убеден съм! — заяви Брент и добави авторитетно: — Всъщност питала ли си се какъв сватбен подарък съм ти приготвил? — И през ум не й бе минало и тя го погледна въпросително. — Подарявам ти една картина на Моне! — Бе задъхан от вълнение.

— Моля?!

— Предположих, че е възможно да забавиш доставката на платната, докато уредиш семейния си живот — продължи въодушевено Брент. — Хрумна ми, че ще предпочетеш да я окачиш в къщата си в Лейкпорт, отколкото на стената на апартамента си в Ню Йорк. Разбира се, ти ще й намериш най-подходящото място.

Клер се втренчи в него и поклати глава.

— Не, Брент! Не мога да приема! Моне! Боже мой!

— Но кой може да се наслаждава на това произведение на изкуството повече от теб? — възрази разпалено той. — А също и съпругът ти. Снощи си поговорихме и той сподели, че Моне е и негов любим художник. — Пое дълбоко дъх и заяви: — Или взимаш картината, или... те напускам!

Клер онемя. Накрая едва промълви:

— Каза ли на Кинг?

— Не, още не съм. Сигурен бях, че ще възрази. Оставям на теб да го убедиш, че няма да фалирам, като ви подаря картина, която мечтаех да бъде само твоя. Сега... Смяташ ли, че можем да изпием по чаша шампанско, преди да заминете?

Клер и Кинг пиха, смяха се и се веселиха с всички, които им изказаха благопожелания. Но нетърпението на младоженците растеше. Накрая Кинг не издържа.

— Достатъчно, госпожо Фарадей!

Хвана я за ръката и я поведе към вратата. За щастие, всички очакваха този момент и ги изпратиха с дъжд от ориз, докато двамата тичаха по коридора на болницата.

Две сестри ги чакаха с палтата им. Кинг и Клер се облякоха бързо и поеха към летището.

— Съмнявам се, че в болницата ще се случи пак нещо подобно! — извика той.

— Ооо, не съм сигурна! — отвърна тя. — Мисля, че мястото е подходящо за сватби на лекари. Ако някой се нуждае от теб, достатъчно е да ти звъне по пейджъра и...

Кинг я сграбчи за раменете и я обърна към себе си.

— Това е за блестящата ти идея! — целуна я той по бузата. — А това — за пейджъра! — докосна с устни другата.

Преди Клер да отговори, Кинг впи устни в нейните. Целувката продължи дълги мигове, минути... Докато накрая шофьорът на таксито, който от време на време хвърляше крадешком поглед назад, започна да се чуди кога най-сетне младите пътници ще си поемат глътка въздух!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.